Hemligheterna på Stokesley

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

LÄSNING FÖR UNGDOM

AF

UTMÄRKTA ENGELSKA FÖRFATTARE.

TIT,

HEMLIGHETERNA PÅ STOKESLEY.

EN BERÄTTELSE FÖR UNGA FLICKOR

af författaren till «Arfvingen till Redelyffe».

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 1: 50.Martin öppnade grinden och började svänga den fram och tillbaka till Johnnies stora förskräckelse.

(SID. 112.)HEMLIGHETERNA PÅ STOKESLEY.

EN BERÄTTELSE FÖR UNGA FLICKOR

AF

FÖRF. TILL "ARFVINGEN TILL REDCLYFFE".

Öfvers. från Engelskan.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI, 1870.FÖRSTA KAPITLET.

"Hur kan ett svin betala hyran?"

Den unge femårige gentlemannen David Merrifield tycktes länge hafva funderat på denna fråga, der han satt uppkrupen på ett tjockt latinskt lexikon, för att med dess tillhjelp nå upp till bordet.

Frågan blef dock obesvarad, till följd af en annan, som mera intresserade det lilla, omkring bordet församlade sällskapet.

"Mary", utropade en lång tolfårig gosse, hållande upp en brödskifva, som han tagit från en tallrik, som stod midt på bordet; "Mary, jag undrar, hvad du kallar det här?

"Smörgås, mr Sam," svarade förargad tjenstflickan, som jäst i detsamma inträdt och på bordet nedsatt det stora svarta teköket.

"Smörgås! Jag kallar det skrapadt bröd," sade Sam allvarsamt.

"Smöret är så tunnt, att det knappt syns, miss Fosbrook," sade med en egendomligt klagande röst en trettonårig

flicka, med ett ansigte, så friskt och rosenrödt, att det liknade en aprikos, som fått mogna mot en solbelyst mur.

"Du bör ej rata maten så der, kära Susanna," svarade en vacker, svartögd ung dam, som lagade till teet; men gossarne, vid nedra ändan af bordet, hvarken hörde eller brydde sig om, hvad hon sade.

"Mary, Mary," utropade Sam, i en så komisk ton, att miss Fosbrook med möda kunde hålla sigför skratt, "är detta skrapade bröd en lämplig föda för de uppväxande unga medlemmarne af en adlig slägt?"

"Ack!" utropade med en högtidlig min den vackra, ehuru rödhåriga Henry, i ålder näst efter Sam, "om våra föräldrar visste, huru deras stackars Öfvergifna barn blifva behandlade."

"Du är verkligen ett litet nätt barn, Harry!" utropade Susanna.

"Jag är ett barn, du är ett barn, miss Fosbrook är ett barn — ett lindebarn."

"Skäms du inte, Harry!" återtog Sam, knytande näfven.

"Nej, nej, Sam," afbröt honom miss Posbrook, skrattande, "din bror har rätt, jag är lika mycket ett barn inför lagen, som lilla George."

"Ser du, Sam! Sade jag inte att jag skulle få reda derpå!" utropade Henry, "gjorde jag inte det, Sam?"

"Gjorde du inte hvad?" frågade Susanna på en just icke synnerligen korrekt och grammatikalisk engelska.

"Jo, Martin Greville gjorde narr af oss, för det att vi, som han påstod, hade en liten flicka till guvernant," sade Henry, "han menade att det vore en skam, att de hade inbillat oss, att hon vore fullvuxen, när hon inte en gång var tjugo år ännu. Då sade jag att det skulle jag nog ta reda på, och nu vet jag det!" skrek han triumferande.

"Hvem som helst må veta, hur gammal jag är," sade miss Fosbrook rodnande. "Jag fyllde nitton år sista April, men jag hade hellre sett, att du rent ut frågat mig, än att du försökt att utforska det på detta sätt."

Henry såg litet misslynt ut, och Elisabeth, en liten söt flicka, som satt bredvid honom och var näst honom i ålder, sade: "Ja, men det hade varit mycket djerft, miss Fosbrook.""Djerft, men ärligt", svarade miss Posbrook, och Susannas trofasta Ögon glänste, som om de velat säga: "det tycker jag om," men hon sade endast, "jag tror inte Harry menade illa."

"Det bryr jag mig inte om!" utropade Sam. "Hör du, Mary, tallriken är tom — mera smör — men smörgås med smör på, begriper du det, Mary," och nu började han en sång, hvari sex röster deltogo med ett riktigt tjut, hvilket förföljde Mary ända ned till köket:

Tjockt skall smöret vara, brödet tunnt,

För att smaka väl och vara sundt,

Eljest blott det dugligt är att gifva

Ankorna, som i en rännsten klifva.

Elisabeth såg bedjande på miss Fosbrook, men miss Fosbrook lutade sig gapskrattande tillbaka i sin stol, med näsduken för munnen. När barnen sågo detta, skreko de ännu värre och utan uppehåll, och Elisabeth höll endast derför icke händerna för öronen, emedan hon visste, att de då skulle tuta rakt in i dem.

I sin ifver att deltaga i sången försade sig lilla Annie och sjöng i stället: "tjockt skall brödet vara, smöret tunnt", hvilket framkallade den högljudda protesten: "jaså, Nanny tycker om tjockt bröd och tunnt smör, det kan hon väl få," och Sam, Henry och Johnny kastade en mängd brödkanter i hennes kopp, hvilken troligen blifvit omkullstjelpt i hennes knä, om ej miss Fosbrook mycket allvarligt sagt: "Om du gör så, Sam, så får du gå ifrån bordet."

Sam ville se, om hon skulle våga att verkställa sin hotelse, och kastade ännu en brödkant.

"Sam!" sade hon mycket bestämdt, ehuru hennes röst darrade, som om hon varit skrämd.

Sam såg upp, men förändrade icke en min.

"Men, miss Fosbrook," utropade Susanna, "vi voro alla lika stygga, straffa ej Sam."

"Det är tid, att Sam tänker på, att han nu är en stor gosse," sade miss Fosbrook, seende honomrakt in i ögonen. "Han vet att jag måste hålla mitt löfte, och att jag mycket väl rår på honom. — Sam, gå och sätt dig vid fönstret och drick ditt té der."

Hon betraktade honom allvarligt med sina stora bruna ögon, och hela den unga skaran undrade, huru han skulle göra.

Han besinnade sig ett ögonblick, tog sedan sin kopp och satte sig vid fönstret. Miss Fosbrook drog ett djupt andetag och hade så när sagt: "tack Sam," men hon tänkte, att detta ej var rätta tiden dertill, och sade i stället: "litet gyckel må man gerna tillåta sig; man kan skämta så mycket man vill, men skämtet får ej bli rått och uppsluppet, och ej heller anser jag det rätt, att klaga öfver den mat, vi få."

Alla barnen blefvo liksom litet flata öfver den lexa de fått; somliga voro förargade och andra skämdes, och när Mary återkom med en stor tallrik med smörgåsar, var det ingen, som yttrade ett ord om, huruvida smöret var tjockt eller tunnt. Denna tystnad gaf David tillfälle att åter framställa den vigtiga frågan: "huru kan ett svin betala hyran?"

Det blef ett allmänt skratt, och miss Fosbrook var ej bättre än de andra; men den förolämpade David slog hårdt i bordet med handtaget af sin s.ked, och upprepade: "jag vill veta det."

"Jag skall säga dig det, min pys," började Henry, den förste som slutat att skratta. "Ett svin är ett mycket förståndigt djur, isynnerhet svinen i Hampshire, och derföre vädrar det upp penningpåsar, som man utsått i jorden, och gräfver upp dem med sitt tryne. Sedan kastar det dem på sin rygg, slår en knorr på svansen, blinkar med ögat, och lägger så ned påsarne, midt framför godsegarns fötter, och kan du tänka dig, djuret är så slugt, att det ej rör sig ur stället, förrän det fått ett Stämpladt qvitto på sitt tryne."

"Nej, är det verkligen sannt?" utropade lilla Annie, hvilken utom David var den enda, som kunde hålla sig allvarsam, under det Sam, som satt ochgapskrattade i fönstret, ropade: "nå, vet du då inte att det är derför, som svinen hafva ringar i siua trynen ?"

Nu inföll Harry:

"Det var en gång en dam, och hon älskade ett svin,

Hör på, sad' hon en gång, söta ni, Om ni är snäll, jag ger er en silfverho så fin:

Då sad' svinet: det struntar jag i!"

"Nå, bevisar ej den sista versen svinets oegennytta?" fortfor Harry.

"Fy skäms, Harry," genmälte Elisabeth, "att du skall vilja inbilla barnen sådana dumheter."

"Jaså, kanske du inte tror jag vet, huru man betalar hyran. Jag har sett pappa hundra gånger göra det."

"Men svin, Harry, har du någonsin sett sådana ?"

"Åh, väl tusen gånger."

"Och de hafva med sig penningpåsar ? Åh, Harry, Harry!"

"Jag skulle vilja veta," fortfor David, hvilken höll till godo med den uppdiktade historien, "huru ett svin kan kasta en påse på sin rygg. Inte tror jag, att våra svin kunna göra det."

"Dessa svin äro af en särskild race, skapad enkom för detta ändamål," sade Harry.

"Enkom skapad för ändamålet af Henry Merri-field," sade Susanna, då hon ändtligen slutat skratta. "Tro ej ett ord, David-, Harry gör bara narr af dig."

"Men hur kan svinet betala hyran?" frågade David, förnyande sin första fråga.

"Hvarföre vill du veta det, min snälla gosse?" frågade miss Eosbrook.

"Marys syster sade det!"

"Jag vet, jag, hur det förhåller sig," ropade Susanna, "David gick ut med små barnen i dag, de gingo och helsade på Marys syster. Hennes man var sjöman och drunknade, då "Hafsfrun" for till Södra Amerika, och hon har fem små, små barn.""Hvilken? Hafsfrun?" ropade Harry.

"Nej, nej; Hafsfrun hette fartyget och det led skeppsbrott. De hafva intet att lefva af, och hon har blifvit tvätterska nu — och det är en sådan präktig menniska. Mamma sade, att vi kunde få gifva henne våra gamla vinterkläder, och derför gick David dit."

"Och hon sade, att om hon blott hade ett svin att betala hyran med, så vore hon riktigt lycklig," sade David. "Men hur kunde svinet göra det?"

"Jag förmodar," sade miss Fosbrook, "att svinet skulle uppfödas med kålblad och potatesskal, och då det blifvit riktigt fett och väl strödt, skulle hon sälja det och betala hyran med penningarne. Har jag rätt, Sam? Som du vet, är jag en stadsbo."

"Ni kunde ej förstått det bättre, om ni varit en äkta landtlolla," sade Sam.

"Hennes man hette Jack Higgins, och det var en präktig karl, han tacklade en gång ett skepp åt mig."

"Och han gick en gång för länge sedan till sjös med pappa," sade Susanna, hvarpå Sam genmälte:

"Desto dummare var det, att han tog hyra på ett handelsfartyg och drunknade, utan att lemna något efter sig åt sin enka."

"Hvarföre kunna vi ej gifva henne ett svin," ropade Harry.

"Ack, gör det!" sade David allvarsamt.

"Jag skall nog få tag i ett," ropade John och Annie på en gång, "det finns ju en sådan mängd på gården."

"Ja, nog tror jag, att du kan få tag i ett svin," sade Sam försmädligt.

"Nej, det är pappas svin; Purday skulle icke tillåta, att ni skänkte bort dem," sade Susanna.

"Nå, det kan du väl begripa, att ingen annan än de der små dummerjönsarne tänkte på något sådant," sade Henry. "Min mening var, att vi allaskulle göra ett sammanskott och skänka henne ett svin. Tänk, hvad hon skulle bli Öfverraskad."

"Ack, ja, ja," ropade barnen, "låt oss göra det!"

"Jag har en shilling' och tre pence, och sex pence får jag nästa lördag," ropade Harry.

"Och jag har åtta pence," sade Anna.

"Jag har en hel shilling," sade David.

"Jag har fyra pence," sade Johnnie.

"Jag tror inte, jag har mycket," sade Susanna, som letade i sin ficka och såg ganska nedslagen ut.

"Åh," sade Sam, "det vet väl hvar och en, att det aldrig händer, att den stackars Susanna någonsin har ens ett öre i fickan."

"Jo, men det har jag ändå, Sam," sade Susanna, i det hon triumferande uppvisade en och en half pence. Hela sällskapet storskrattade.

"Ja, men Bessie har alltid penningar i parti. Hon är så rik som en liten Krösus. Bet, Elisabeth, Elspeth, Betsy eller Bess, hvad ger du ? Huru mycket har du ?" och en hand lades på hennes axel, en annan på hennes arm, men hon

slet sig lös, och svarade litet förargad: "släpp mig, jag har ingenting att gifva. Jag behöfver mina penningar till något annat."

"Åh, du lilla snåla, giriga krabat," började de att ropa, men miss Fosbrook tystade dem, innan Elisabeth hann gifva det häftiga svar, hon redan hade på tungan.

"Nej, mina snälla barn, ni få inte plåga henne. Hvar och en är fullt berättigad, att göra med sina penningar, hvad han vill — och det är ej rätt, att tvinga henne, att gifva eder dem."

"Hon är en liten tillgjord kattunge," sade Harry mycket förargad. "Jag vet nog, hvad hon vill göra med sina pengar — hon tänker köpa sig en lika grann parasoll, som Ida Greville har, och om den stackars Hannah Higgins undertiden svalt ihjel, skulle det ej röra henne alls." Elisabeth bet sig i läppen, och slog en knyck på nacken — tårarne kommo henne i ögonen, men hon svarade ej."Se så, bry er inte om henne," sade Sam, "när hon fått något i sitt hufvud, är hon så envis som en åsna. Låt oss se, huru mycket vi hafva utan hennes hjelp. Jag har endast sju pence. Så dumt, att jag köpte mig en virkad boll i går!"

Hela summan uppgick till tre shillings och fem och en half pence, en summa som såg så mäkta stor ut derför, att den för det mesta bestod i bara kopparslantar, hvarför ock Annie och David dermed trodde sig kunna köpa en hel mängd svin-, men Sam såg helt fundersam ut, blickade hastigt upp och frågade: "Men hvad kostar ett svin?"

"Miss Fosbrook, hvad kostar ett svin?"

Miss Fosbrook skakade på hufvudet och förklarade skrattande, att de visste mer om svin än hon.

"Se, der går Purday på gården," ropade Susanna, hvarpå de alla rusade till fönstret, i hvilket de lade sig, den ena på den andra.

Det var ett stort bredt fönster med en djup fönstersmyg, innanför hvilken lopp en smal list, alldeles som enkom gjord för det skadelystna småherrskapets knän och armbågar. Fönstret låg utåt en bakgård, der några höga kastanieträd och lindar beskuggade de gråa taken af några uthus. På marken lågo en stor svart Newfoundlandshund och ett par vackra vindhundar; den ena af dem höll just på att gnaga på ett ben, och en korp satt med hufvudet på sned och glodde snålt på honom, under det att en grå katt med ett djupsinnigt utseende tittade fram från pinnarne af en stege, der han lurade antingen på råttor eller sparfvar. En undersätsig, groflemmad arbetare, klädd i kort rund blus och höga stöflar, samt med en gammal halmhatt på hufvudet, stod på ladugårdströskeln och blandade ihop varm mjölk åt de små kalfvarne. Han hade kort och krusigt hår och en väl lång näsa, men hans ansigtsdrag uttryckte mycken slughet.

"Purday! mr Purday!" skrek hela barnskaran deruppe, men han var så ifrig i sitt arbete, att hanlåtsade vara döf, tills ett nytt rop af: "Purday, Purday,4' tvingade honom att se upp.

"Purday, hvad är priset på ett svin?" — "Purday, hvad kostar ett svin?"

"Hvarför skriker ni alla på en gång ? Man kan ju inte höra ett ord," var det enda svar, de fingo, hvarefter de alla åter skockade sig tillsammans, och Purday lika lugnt fortsatte sitt arbete, som om det endast varit några kycklingar, som han hört kackla.

"Slutligen hof Sam upp sin röst och ropade helt solo: "Purday!"

Annie och John hade visserligen god lust att skrika med, men afhöllos derifrån genom knuffar och puffar, som utdelades af Harry och Susanna, så att Sam ensam kunde få förnya frågan:

"Purday, hvad kostar ett svin?"

"Mera an edra röster deruppe, sir," brummade Purday småflinande, men Henry ropade otåligt:

"Men Purday, vi vilja verkligen veta, hvad svin kosta för närvarande."

"De gingo till ganska högt på sista marknaden," sade Purday.

"Jag bryr mig ej om, om de gingo högt eller lågt," sade Harry, "jag vill endast veta, hvad de vanligtvis kosta."

"Det är olika det, allt efter svinens beskaffenhet," blef det korta orakelsvaret. Miss Posbrook hade svårt att hålla sig för skratt, der hon stod i fönstret, ett litet stycke bakom den öfriga barnskaran.

"Ett litet vackert svin, som man kunde gifva åt...."

"Tyst, tyst, Harry! det är en hemlighet," ropade Susanna.

"En snygg hemlighet — som åtta redan veta och som blifvit utskriken öfver hela gården," sade Sam.

"Men säg honom inte, hvem som skall ha det, du kan väl fråga honom ändå."

"Ett trefligt litet svin," sade Sam, "som man kunde hafva ute hela sommaren och göda på vintern.""Inbilla dig inte, att du får det, Purday!" ropade Harry.

"Åh, ni behofven ej frukta för, att jag gör mig några onödiga förhoppningar," svarade den rättframme Purday och blinkade med ögat. Meningen dermed förstod Harry så väl, att han utropade:

"Jaså, du tror inte, att jag kan göra som jag säger, men du får väl se, om vi ej gifva ett svin åt..."

Han blef nedtystad, innan ännu "Hannah Higgins" kommit ur hans mun, och Sam upprepade sin fråga.

"Nå väl," sade Purday slutligen, "när svinen äro någorlunda billiga, kan man på marknaden i Kattern Hill få en liten präktig gödgris för omkring 10 shillings, eller kanske 12 —ibland kosta de mer, ibland mindre."

"Tio shillings!" Allesamman stodo tysta och sågo helt häpet på hvarandra, då de hörde nämnas en så förfärlig summa. Harry var den enda, som likväl ej förlorade hoppet. "Det är inte marknad vid Kattern Hill förrän i midsommar, och kanske mormor skickar oss litet pengar innan dess. Om bara någon hade en födelsedag snart."

"Det är bättre, om vi spara ihop det af våra veckopenningar," sade Sam. "Huru långt är det till marknaden ?"

Miss Fosbrook såg på sin almanacka; "det är fyra veckor dit," sade hon.

"Nå väl," sade Harry, "vi tre stora hafva hvar och en sex pence i veckan, det gör sex shillings, och då hafva vi ej räknat på snåla Bess; och de små ha tre pence, och tre gånger tre är nio, och tre gånger nio är trettiosex, det gör tre shillings, och tre shillings och sex shillings gör nio shillings-, det är ej långt från 10. Åh, till slut få vi väl ändå vårt svin."

"Ja, Harry, men om nu också svin blifva aldrig så billiga, fruktar jag dock att tre gånger nio aldrig kan göra trettiosex," invände miss Fosbrook.

Sam började hvissla. "Nå, så, tjugosju då; det gör mig tre shillings och två pence, det kommerungefär på ett ut," sade Harry, men då de andra högljudt protesterade, rättade han sig och tillade:

"Ja, jag menar två shillings och tre pence; nå väl, vi hafva redan mycket till vårt lilla svin, och det skall bli en rolig hemlighet, att glädja Hannah Higgins med, och förvåna pappa och mamma, hurrah!

"Ja," sade Sam, "men då måste enhvar taga sig till vara, för att bli pliktfälld.

"Och Susanna får lof att gömma sina pengar. Det skulle vara ett underverk," ropade Harry.

"Nå, jag skall försöka," sade Susanna. "Jag skall laga, att jag slipper plikta, och jag skall ej köpa en enda bit konfekt, ty jag vill så gerna att den stackars Hannah skall få sitt svin."

"Ja, det vilja vi också," ropade de yngre med en mun.

"Ja," tillade Susanna, "men jag är tvungen att köpa kanariefro åt Dicky."

"Och jag måste köpa ett postmärke till ett bref åt mamma," sade Anna.

"Åh, hvad skall det tjena till, då man skrifver sådana tarfliga bref som du," sade Harry. "Mamma kan dem utantill, innan hon får dem. Hvad bryr hon sig om dem?"

Lilla Annie såg helt bedröfvad ut.

"Bry dig ej om, hvad han säger, min lilla vän," sade miss Fosbrook, alla mammor tycka om att få bref från sina små flickor, och du har mycket rätt i, att behålla litet pengar till ett postmärke. Kära Harry, denna plan kan aldrig lyckas, om I för den försummen andra pligter."

Harry svängde sig otåligt om på klacken.

"Nå, hvad sägen I," sade miss Fosbrook, "om vi skulle skaffa oss en sparbössa och i den nedlägga, hvad vi kunna undvara, och sedan slå sönder den dagen före marknaden, och se efter, huru mycket vi då hafva."

"Ack, ja, ja!" ropade barnen med förtjusning."Vill ni också bidraga, miss Fosbrook," frågade Susanna, knäppande ihop sina händer.

"Jag vill gerna vara med, ifall I nöjen er med dessa tre pence i silfver. Jag tycker ej det är rätt af mig, att gifva mera, ty allt, hvad jag kan undvara, behöfs så väl der hemma."

"Hvad ska vi få till sparbössa," sade Harry, seende sig omkring.

"Jo, jag vet," utbrast Susanna. "Här i dockskåpet står Toby, låt oss lägga det in i honom."

Det så kallade dockskåpet var ett gammalmodigt skåp med glasdörrar, i hvilket några Ömtåliga dockor och andra kuriositeter, leksaker, allt för sköra att handskas med, voro uppställda i god ordning, och hvarifrån de aldrig uttogos, utom när något af barnen var illamående och måste stanna ensam inom hus.

Toby Fillpot var en present af madam Freeman. Det var en stor mugg, föreställande en gubbe med en röd rock, svart hatt och hvit väst, mycket korta ben och halfstöliar. Öppningen på muggen var ofvanpå hufvudet, och i denna inkastades nu alla silfver- och kopparslantar, som de insamlat, hvilket tillsammans utgjorde omkring fyra shillings.

"Miss Fosbrook, ni får ej vara så noga med plikten," sade Johnnie i en smeksam ton.

"Jag hoppas, att ej behöfva vara noga," svarade hon, "men jag kan ej lofva eder, att få slippa plikta. Jag tycker, att när I nu veten, hvilket godt bruk I kunnen göra af edra penningar, skolen I taga er bättre till vara för att förlora dem."

"Ja," sade Johnnie bedröfvad.

"Det är då väl, att jag aldrig behöfver plikta!" utropade Harry glädtigt.

"Utom när du springer uppför trappan med smutsiga kängor," sade Sam.

"Åh, men det är ju icke smutsigt nu."

"Låt mig få se, hvad är det för öfverträdelser, för hvilka plikt kan åläggas er?" sade miss Fos-brook."Här är listan," sade Susanna, och suckande tillade hon: "jag är rädd, att jag aldrig kan bidraga. Om bara Bessie ville hjelpa till."

Följande voro de förbrytelser mot reglementet i Stokesleys skolrum, för hvilka ett vite af en fjerdedels pence var fastställd:

Att vara klädd senare än klockan åtta.

Att gå med okammadt hår.

Att komma till lektionen senare än fem minuter efter tio.

Att ej vara ren om händerna.

Att två gånger få baklexa.

Att lägga armbågarne på bordet.

Att gråta utan orsak.

Att prata under lektionen.

Att springa in med smutsiga kängor.

Att låta sina saker ligga framme.

För hvar och en af dessa förbrytelser erlades sex pence af veckopenningen. Susanna såg på listan med en mycket sorgsen min, men Harry utropade: "var ej så ledsen, Susanna, du kan vara säker på, att vi nog skola reda oss dig förutan."

"Nu föreslår jag," sade Sam, "att vi gå och leka i trädgården."

Yåra läsare äro kanske böjda för, att tvifla på, att de unga herrarne och damerna Merrifield verkligen voro, hvad man kallar bättre folks barn; men de voro5 det verkligen. Det hade funnits en squire Merrifield på Stokesley, lika så länge som Stokesley haft en församling, och de aktningsvärda egenskaper samt det lefnadsvett, som utmärka den sanna gentlemannen, hade man aldrig saknat hos de äldre medlemmarne af familjen. Barnens fader var sjökapten, och ända till för sex år sedan hade de bott nära Plymouth, men när han ärfde egendomen, flyttade de dit, och David samt de två yngsta barnen voro födda på Stokesley. Egendomen var ej stor, och som kapten Merrifield var långt ifrån rik, behöfdes det god hushållning, för att kunna gifva hela dennaskara af gossar och flickor en god uppfostran, samt ett icke ringa förråd af smörgåsar, skinka och äppelkaka. Det återstod ej mycket, till att slösa på klädsel eller nöjen, och följaktligen fingo de vara belåtna med de simplaste kläder, de i sin samhällsställning kunde bära, och med dessa landtliga nöjen, till hvilka inga tillställningar behöfvas. Främmande sågo de sällan, ty pappa och mamma hade hvarken tid eller håg att göra besök; någon gång voro de väl borta på en förmiddagsvisit eller en middagsbjudning, men det var mycket sällan. Allt detta gjorde, att barnen voro mera blyga och anspråkslösa, mera fria och rättframma, mera böjda atl följa sina egna sedvanor och förakta alla andras, än de skalle varit, om de sett litet mera af verlden. De voro en hop lyckliga och friska barn, i hvilka det icke fanns något egentligt ondt, men som, det medgifves, voro litet vilda, djerfva och oartiga, oaktadt sin lagboks stränga viten.

ANDRA KAPITLET.

Mrs Merrifield hade sjelf undervisat barnen, ända till dess Samuel och Henry börjat gå till pastorn ett par timmar dagligen, för att förbereda sig till skolan. Det blef aldrig så noga med lektionerna; ty det var alltid så många personer, som ville tala vid modren, eller också blefvo de afbrutna af småbarnen. Och så kom en tid, då mamma alltid var mycket trött, och pappa brukade komma och banna dem, om de bullrade för mycket, och blef mycket ond, om de oroade henne på minsta sätt. Sedan fingo de veta, att de skulle få en guvernant — detta var en lyxartikel som de små vildarne alltid föraktat — och kort derefter anlände miss Posbrook. Innan honvarit en vecka i huset, sjuknade mamma så illa, att hon måste intaga sängen, pappa var allvarligare än vanligt, och mr Braddon, doktorn, efterskickades mycket ofta. Slutligen blef Susanna inkallad i mammas rum, och man sade henne, att hennes mamma vore så sjuk, att hon måste resa till London, för att rådfråga läkare, och att det kunde dröja länge nog, innan hon återkomme. Under tiden skulle barnen vara i miss Posbrooks vård, och de fingo många tillsägelser att vara snälla och lydiga, ty det skulle vara deras stackars mammas enda tröst, att få höra, att de uppförde sig väl.

Det var tre dagar, sedan kapten Merrifield och hans fru hade rest. Miss Posbrook stod vid fönstret och betraktade kastanieträdens friska, späda grönska, och försjönk i djupa tankar under den ögonblickliga tystnad, som inträdt, sedan barnen rusat ut.

Hon trodde, att hon var ensam, och stod stundom och smålog för sig sjelf, när hon tänkte på barnens små egenheter och hvad de påminde henne om, samt öfverlade stundom allvarligt, huruvida hennes sätt att tala med dem och behandla dem, varit det klokaste, och om deras moder skulle gillat hennes uppförande. Hon skulle just gå ifrån fönstret, då hon fick se en liten figur ligga hopkrupen på golfvet, med hufvudet på fönsterpallen. "Kära Bessie, hvad gör du härinne? Hvarföre har du inte gått ut?"

"Jag har inte lust att gå ut."

"Jag trodde ni skulle leka Tommy Tittler."

"Jag tycker ej om den leken. Johnnie rifver kläderna af en."

"Min snälla flicka, jag hoppas, att du ej stannar här inne, emedan de gifvit dig öknamn. Det var bara på skämt."

"Det var ej snällt," sade Elisabeth, och tårarne kommo henne i ögonen, "ty det var ej sannt."

"Det är möjligt, men du nämnde icke, hvad du hade för skäl, och hvem kunde då veta, om de voro goda."!

"Jag kan lika väl få hafva hemligheter, jag, som de andra," svarade den lilla flickan.

Miss Fosbrook såg vänligt på henne och hon såg tveksamt på guvernanten. Derpå utbrast hon:

"Miss Fosbrook, kan ni bevara en hemlighet?"

"Ja, det kan jag."

"Jag behöfver mina penningar till att köpa litet papp, och ett stycke band, och några äkta färger. Jag har purpurfärg, men jag behöfver en riktigt vacker blå färg. Jag tänkte, att göra några vackra band till alla mammas bref i pulpeten, alldeles som de, pappa har. Hon har en bundt bref från pappa, då han var i Krimska kriget, och på dem tänkte jag måla en fregatt, som skall föreställa hans skepp, Calliope, — och så finns det en bundt från den snälla tant Sara, på den skulle jag måla en ros, ty jag tycker alltid, att hennes minne liknar rosen i min psalmbok. På farmors bref sedan, på dem ville jag måla tornet på Westminster Abbey, emedan hon ser det från sitt fönster. Ack, jag har tänkt måla så många andra saker, men jag kan ej göra det, utan att hafva en riktigt bra färglåda, och den kostar tre shillings och sex pence. — Nå, miss Fosbrook, är jag snål, derför att jag önskar göra detta?"

"Visst inte, mitt barn, men hur kan du begära, att de andra skola förstå, hvad du aldrig sagt dem ?"

"Jag hade nog sagt dem det, om de ej kallat mig snål," sade Bessie.

"Det är visserligen obeskedligt af dem, men om man lär sig att uthärda sådant med tålamod, blir allt godt igen, och så måste du komma ihåg, att de voro så ifriga, att få verkställa sin plan."

"Ett svin, som är ett så otrefligt djur," fortsatte Bessie, "om det hade varit något vackert, så skulle jag icke brytt mig så mycket derom."

"Ja, men du får lof att tänka på, att ett svin är en nyttigare present än dina vackra påhitt. Du kan ej kalla detta att göra godt, men hvad de andra göra, kan man kalla så.""Då är ni lik dem, och tycker att jag skall gifva ut alla mina pengar till ett stort otäckt svin, då mamma" — sade den lilla flickan till hälften gråtande.

"Nej, visst icke, kära Bessie, jag tycker ej, att du behöfver gifva dem allt, och det är mycket snällt, att du vill glädja din mamma med en vacker present. Men du har ju lång tid på dig, och jag tycker att du skall laga, att du kan deltaga i dina syskons vackra handling."

Elisabeth kunde ej glömma, att de kallat henne snål; det sårade hennes känslor långt mera, än de förstått, som kallat henne så, derför fortfor hon: "om de fingo veta allt det der, skulle de bara skratta ut mig, och kalla det för Bessies dumheter. Var så god och säg mig, miss Eosbrook, hvad tillgjordhet är?"

"Jag tror, man är tillgjord, när man låtsar hafva egenskaper, som man ej eger, och vill synas vara bättre än man är," svarade miss Eosbrook.

"Då skall jag säga dem, att de göra mig tillgjord," utbrast hon. "När jag tycker om, att sitta lugnt och leka, plåga de mig och säga, att jag är tillgjord, och jag är tvungen att vara lika bullersam och ohyfsad som de, och det tycker jag ej om. Jag önskar jag vore fullvuxen. Ack! om jag vore Ida Greville!"

"Hvarför det, mitt barn?"

"Då kunde jag kanske få tycka om det, som är vackert," sade Elisabeth. "Allting är så tarfligt och fult, och jag blir så trött på det! Ar det obeskedligt, att tycka om vackra saker?"

"Nej, långt derifrån, om vi ej föredraga det vackra framför det goda."

Elisabeth såg med förtjusning upp till henne och sade: "miss Eosbrook, jag tycker så mycket om er."

Miss Eosbrook böjde sig ned och kysste henne.

Bessie teg ett ögonblick, sedan sade hon: "miss Eosbrook, får jag göra en fråga? Hvad heter ni?Mamma sade, att hon trodde ni hette Charlotte, emedan ni undertecknade edert bref Ch. A. Fosbrook, men brefvet, som ni fick från eder lilla syster och som vi fingo se, började: min älskade Bell. Om det är en hemlighet, lofvar jag att bevara den."

"Det är ej alls någon hemlighet," svarade miss Fosbrook skrattande. "Jag heter Christabel Angela."

Elisabeth såg helt förvånad ut, och sade sedan med eftertryck. "Christabel Angela! Det är mycket vackrare än Ida. Ar ni mycket glad, att ni heter så ?"

"Jag tycker om mitt namn och har åtskilliga skäl dertill," sade miss Fosbrook småleende.

"Vet ni, miss Fosbrook," utbrast Bessie, "mamma säger, att vi ej skulle vara en smul lyckligare, om vi hade vackrare namn, men Gud vet, hur det är, jag tycker motsatsen, men de andra, de tycka om, att göra allt fulare än det är."

"Jag tycker ej, att ditt namn är fult, det är ett mycket gammalt och vördnadsvärdt namn."

"Ja, men de kalla mig Betty!"

"Och mig kallade de Bell, och ibland geléburk och vinbärsgelé," svarade miss Fosbrook, skrattande och suckande, ty huru gerna skulle hon ej velat höra dessa lustiga namn om igen!

"Då har ni ej haft något godt af ert namn," menade Elisabeth.

"Jag vet ej, hvad du menar med att hafva godt af något sådant. Jag tycker om mitt namn for en viss orsaks skull."

"Ack, säg mig den," bad den lilla flickan ifrigt.

"När jag kom till verlden, var min far en ung man, som tyckte mycket om akt läsa poesi."

"Och jag, som trodde att er pappa var doktor."

"Nå, än se'n då?"

"Jag trodde att det bara var fruntimmer, poeter och sysslolösa, dumma menniskor, som brydde sig om poesi."

"De som tycka om verkligt god poesi kunna knappast anses för dumma," sade miss Fosbrook,"åtminstone var detta pappas åsigt. Den har varit en af de källor, ur hvilka han hemtat glädje och tröst. Nå väl, den tiden var han mycket förtjust i ett poem, som handlade om en ung flicka vid namn Christabel, hvilken var så god, att när olyckan nalkades henne, den ej kunde göra henne någon skada, och så gaf han sin lilla dotter detta namn."

"Ack, så vackert!" sade Elisabeth.

"Du behöfver ej afundas mig, mitt barn, ty både pappa och jag hafva blifvit utskrattade för mitt vackra namn, och jag tror ej, att han skulle gifvit mig ett så poetiskt namn, om han varit litet äldre."

"Är han ej mera — hvad kallar ni det — poetisk nu?"

"Jo, det är han verkligen," och när Christabel såg dessa allvarliga ögon blicka på henne så själfullt, kunde hon ej låta bli, att öppna sitt hjerta för den lilla flickan. "Han har ej mycken tid att läsa poesi, ty du vet ju, att han är läkare i en stor församling i London, full af fattiga och sjuka i bedrönigare omständigheter, än du kan föreställa dig. Han är tvungen, att ständigt göra besök der i trånga, qväfva gränder, och får aldrig se annat än sorg, bedröfvelse och de vedervärdigaste saker; men vet du, Bessie, han upptäcker alltid den ljusaste sidan af allt — han beundrar en menniskas tålamod, en annans vänlighet, ett litet barns kärlek till sin mor eller syster, och till följd deraf finner han sitt kall mindre tungt och smärtsamt, än han eljest skulle göra."

"Men är detta poesi? Jag tänkte, att poesi betydde vers."

"I vers uttrycker man bäst sina känslor för allt som är godt och vackert, men verser äro icke alltid poetiska, som till exempel de verser I nyss sjöngen om smörgåsar, ty du kan väl förstå, att i er önskan att få tjockt smör icke låg något så synnerligt poetiskt. Då tycker jag, att deras försakande af sina nöjen, för att kunna skänka den der fattiga qvinnanett svin, är långt mera poesi, ehuru ingen sade ett enda ord derom på vers/'

Båda skrattade, och Elisabeth sade: "det var ej detta ni menade, då ni talade om er pappa. Susanna är mycket god, men jag tror ej hon är poetisk."

"Nej, det var ej allt, hvad jag menade; jag ville säga, ätt hans största nöje består deri, att få se stora och ädla tankar uttryckta i vacker vers, och när han har det minsta ledigt, slår han upp en sådan bok, och läser litet för oss, och berättar oss, hvarföre han tycker om poesi. Han säger att det gör honom ung på nytt, och lyfter honom högt öfver jordens grus och alla bekymmer angående obetalda räkningar."

"Tyckte ni om, att komma hit ?" frågade Bessie, helt rakt på saken, och miss Fosbrook sväljde några tårar, innan hon kunde svara.

"Jag kände mig lycklig, för det jag nått den ålder, då jag kunde hjelpa honom att betala sina skulder, och så gladde det mig, att få komma ut på det vackra landet, som pappa så mycket talat om."

"Jag tycker inte att något är vackert här."

"Åh, Bessie, du har aldrig bott i London. Du kan ej föreställa dig, hur mycket jag anser vackert här. Jag vill oupphörligt skrifva och berätta det för pappa och Kate."

"Tycker ni det?" sade Bessie. "Ja, mamma har många vackra saker i förmaket, men hon läser in dem, och allting här inne är så tarfligt och fult."

Miss Fosbrook förstod henne. Rummet, i hvilket de sutto, var måladt i ek, Stolarne voro nötta, bordet repigt och rankigt, mattan, som betäckte halfva golfvet, var så trådsliten, att man endast här och der såg en röd stjerna. Allt det nödvändiga fanns der, men af tarfligaste slag, och här, der de andra barnen kände sig fullkomligt nöjda och belåtna, kände denna lilla flicka en saknad, som hon knappt förstod, men som gjorde henne bedröfvad och olornöjd, oaktadt hon hade så mycket att vara tacksam för.23

Miss Fosbrook gick till fönstret. Der ute var verkligen ej mycket att se-, Pierce stod och skurade knifvar, och Martha skurade sina grytor utanför ladugårdsdörren, men dit såg hon ej. Hon bad Bessie se upp och sade:

"Se dit, och säg sedan, att du ej ser något, som är vackert!"

"Jag ser ingenting."

"Ser du ej den vackra, klara grönskan på bladen af dessa ädla kastanieträd, som just nu spruckit ut och äro klädda i full sommarskrud — de hafva ej gulnat det minsta ännu. Ser du ej dessa vackra hvita blomklasar, som sitta der så stolta, under det de gröna bladen böja sig så djupt och underdånigt för dem." Bessie smålog, hela hennes ansigte klarnade. "Och se nu på himmelens färg, ser du sådan skilnad det är mellan denna ljusgröna och denna blåa, så rent blåa färg, och se nu på dessa små hvita moln,-som solen strimmar med sitt rosiga ljus, likna de ej en hjord fin-ulliga lamm. Ack, Bessie, du kan ej säga, att du ej har något vackert att se, så länge du har en sådan tafla framför dig."

Bessie kröp närmare intill henne, då just i detsamma Sam och Johnnie kommo inrusande.

"Hallon, Bessie! Du sitter här och drömmer, tror jag. Nu har väl du och miss Fosbrook blifvit riktigt förtrogna vänner?"

"Jag skulle just nu gå ut," sade miss Fosbrook, "och ville bra gerna ha några af dessa vackra kastanie-blommor och se efter, hvarför de ej äro riktigt hvita. Kan du plocka en åt mig, Sam?"

Sam blef mycket glad att få ett tillfälle, att klättra i träd, huru enfaldiga han än ansåg dem, som tyckte om blommor; och under det att Bessie tog på sig sin gredelina bahytt, hvilken verkligen var mycket ful, ehuru

ändamålsenlig, klättrade han upp i trädet och bröt af en hel gren med blommor och en mängd blad, som omgåfvo blommorna i form af stora solfjädrar.24

"Hvad skall ni göra med det här?" frågade de kringstående barnen.

"Tror du inte att Mary kunde undvara en lermugg, Susanna? Yi skulle då sätta blommorna i vatten på kakelugnen i skolrummet, det skulle se så trefligt ut på söndagen."

"Ja, jag skall genast gå och hemta en," svarade Susanna och sprang bort, helt förtjust öfver uppdraget. Miss Fosbrook undersökte nu blommorna nogare och sade: "jag ser, att de ej äro helt och hållet hvita; på hvar och en af dem är det en röd eller gul prick, men den förhöjer deras skönhet. Ja, ser du, Bessie, det är tre klasar, och på hvar klase är det en blomma med en röd prick och två med en gul."

"Det är riktigt märkvärdigt," sade Bessie, men med sin vanliga surmulna min och brummande stämma; och hon stod tyst och betraktade blomman, tills Susanna kom tillbaka, då hon straxt visade henne det, hvarpå miss Fosbrook gjort henne uppmärksam.

Susanna smålog och sade: "kors, så lustigt," men hon var mera intresserad att berätta för miss Fosbrook, att hon hade muggen med sig och sedan drog hon med sig Elisabeth för att leka.

Miss Fosbrook sade, att hon skulle bära in muggen med blomman i, och sedan komma ut igen. Hon ställde den på kaminen, der den tog sig mycket bra ut och verkligen gaf hela rummet ett gladt utseende, och derpå gick hon ut till gräsplanen.

Det var en gräsplan midt framför huset, hvilken förr begagnats till kägelbana, och den var fri från både buskar och blomstersängar. Bortom densamma reste sig en jemn, ehuru ganska brant kulle, som ledde ner till en klar ström; längre bort såg man en vacker grön äng, och längst bort vid horisonten en tjock skog, hvars yttersta gräns utgjordes af några långa, skrangliga tallar, hvilka blott hade föga barr qvar på sina öfversta, grofva, rödbruna grenar.

Här och der på kullen stodo vackra träd, och kapten Merrifields välgödda kor gingo och afbetade det ypperliga gräs, som växte under dem.Der fanns äfven en kinesisk bro, hvars zickzackformiga galler krökte sig i alla möjliga riktningar, så att det måste varit bra fult och en pina för ögonen, innan den hvita färgen så småningom bortnötts. Boningshuset var en vördnadsvärd gammal stenbyggnad af mörkgrå färg, hvars stenar visade en stor benägenhet att förvittra och affalla i stora flagor. Fönstren voro omgifna af stora, fyrkantiga stenar, hvaraf de största sutto öfverst. Det var ett trefligt, fast mörkt hus, som såg ut, som om det alltid varit bebodt af en talrik familj. En vinranka med sina vackra blad slingrade sig uppför framsidan af huset, tjenande som gröna kammarjalousier till förmaksfönstren, hvilka stodo öppna och genom hvilka man kunde se, huru tomt det var derinne.

Christabel stod några ögonblick och såg sig omkring, tänkande på, hvad detta skulle vara för ett paradis för hennes öfveransträngde fader och be-kymmerfulla moder, och hvad det skulle vara nyttigt for hennes små syskon, att fritt springa omkring och rulla sig på denna präktiga gräsmatta, i stället för att, som nu, endast någon gång vid högtidliga tillfällen få promenera i en af parkerna. Men oaktadt allt detta, var hennes hem lyckligt, och hennes enda sorg var den, att hon måste vara skild från de sina-, derför, när hon hörde den glada sången:

"Jag står på Tommy Tittlers mark, och tar hans guld och silfver",

vände hon sig om och skrattade godt, då hon såg de små guldtjufvarne stå och rifva af gräs, spejande med ögonen efter Harry, som förföljde Susanna fram och tillbaka, upp och ned, tills hon med ett högt triumfrop hunnit fram till randen af gräsplanen, der de hade sitt bo.

När Harry vände sig om, var miss Fosbrook lika så ifrigt sysselsatt att plocka guld och silfver som någon af de andra. Han beslöt att fånga henne, men kunde ej motstå frestelsen att först knipa David, som stod och vände ryggen till och så lätt kunde

fångas. Ett tag i den bruna linneblusen — ett utrop — ett gapskratt, och David leddes in uti en löfsal, som alltid tjenade till fängelse. Och nu rasar det vilda kriget omkring löfsalen. David springer rundtomkring i sitt fängelse, och sträcker då och då ut sin hand åt någon vänlig hjelpare, hvars blotta vidrörande kan göra honom fri, — och alla de andra springa fram och tillbaka, försökande att lura den vaksamme fångvaktaren, Tom Tittler, hvilken, stående midt framför ingången till lofsaien, ögonblickligen rusar på den, som vill närma sig hans fånge.

Ha! Susanna håller nästan på att vidröra honom, medan Harry kor bort Anna. Nej, det lyckas ej, ty nu är Harry tillbaka igen, och hon flyr skrikande. Sam, ja han är verkligen mycket nära; om den der dumma lilla David blott ville vända sig om, så skulle han vara fri i samma ögonblick, men han står bara och gapar på, huru Susanna förföljes, och Sam kan ej vidröra honom, om han ej vet af det! Nej — se der är Harry tillbaka — Sam springer. — Nu bör man passa på — här kommer miss Fosbrook sakta smygande på tå, under det att Harry springer efter Johnnie. Hennes fingrar vidröra Davids. Fri! fri! är det allmänna utropet, och bort springer han, längtande efter sitt bo. Nu kommer Harry springande midt öfver vägen, och fasttager henne med ett triumferande skrik — Man hör ett krasande. — Alla stå förskräckta.

"Det är bara i rynkorna," säger miss Fosbrook, vänligt. "Jag skall fästa upp dem, och sedan laga dem vid tillfälle, men jag tycker verkligen, Harry, att du ej behöft rusa på mig så häftigt, jag skulle nog ändå ha gifvit mig."

"Klädningar äro bara skräp," svarade Harry, menande det som en ursäkt, ehuru orden ej läto så.

"Vid blotta vidrörandet bör man stanna, så har jag lärt," sade miss Fosbrook.

Bessie sade ifrigt att detta vore det rätta och att gossarne voro så hårdhändta, men alla de andraropade med en mun, att det skulle vara mycket dumt, så att miss Eosbrook ej vidare yrkade derpå, utan med en ömklig ton bad, att någon måtte hafva medlidande och snart komma och befria henne. Hon passade så skickligt på sina bundsförvandter, att Bessie strax lyckades göra henne fri, och hon sprang undan så lätt som en fågel, dragande med sig Bessie, hvilken annars troligen blifvit fångad, men som nu var så inne i leken, att hon gerna skulle gifvit sig fången i sin kära Christabels ställe.

En timme derefter hade alla barnen gått och lagt sig, och Susanna och Annie kommo öfverens att det var ganska roligt att hafva en guvernant, och Elisabeth låg vaken och hviskade för sig sjelf: "Christabel Angela! Christabel Angela! Det är min hemlighet!"

Och Christabel Angela satt och sydde upp sina veck och tänkte på, att denna vecka medfört större svårigheter än hon trott, ty då hon for hemifrån, var det med den tanken, att helt och hållet få vara under mr Merrifields ledning.

Den stackars mrs Merrifield hade sagt, att hon var mycket ledsen, att nödgas lemna henne hos alla dessa små vildar — och miss Fosbrook hade försökt lugna henne med att visa sig glad. Hon visste, att det ej var lätt att hålla styr på dessa stora pojkar, men som det nu var en sak, som ej kunde hjelpas, hoppades hon, att med ihärdighet skulle det väl lyckas henne.

På det hela kände hon sig tacksam för, att barnen ej vore ännu värre.

TEEDJE KAPITLET.

"Säll är den, som barmhertig är och gerna gifver och ställer så till, att han ingen orätt gör. Tyhan skall lefva evinnerligen; den rättfärdige skall aldrig förgäten varda."

Så stafvade David med mycken svårighet, der han stod bredvid miss Fosbrook på söndagsmorgonen.

"Miss Fosbrook."

"Hvad vill du, mitt barn?"

"Miss Fosbrook?"

"M-å?"

"Är det barmhertiga att vilja köpa ett svin?"

"När man gör det, som är rätt och godt, gör man ett barmhertighetsverk," svarade miss Fosbrook, litet förargad åt det fnissande, hon hörde i andra ändan af rummet.

"Davy tror att svinet står i psalmen," sade Sam.

Han var en af dem, som sätta sin stolthet i att säga sanningen rent ut, och detta gjorde han ofta, utan att bry sig om, att han sårade andras känslor. Han gjorde det ej af elakhet — och då Susanna genmälte: "retas ej med David, han kan ej tåla det," så teg han strax. Emellertid var det onda gjordt, ty då miss Fosbrook sade, att hans önskan att hjelpa den fattiga qvinnan utan tvifvel vore en mycket god tanke, och att det vore rätt, att han bad om hjelp till att verkställa den, då blygdes David och ville ej lyssna till, hvad hon sade. Men talet om svinet hade stört mr Henry, hvilken tillika med Annie satt vid fönstret och lärde sig en psalm. Han började att beskrifva, huru tung sparbössan skulle blifva af de myckna pengarne, och att han tänkte gå med Purday till marknaden och hjelpa honom, att välja ett svin och fösa hem det.

"Du kommer snarare att vara honom i vägen," mumlade Sam.

"Dessutom skulle inte pappa tillåta dig det," tillade Bessie, men Harry behagade ej höra på henne, utan fortsatte att berätta, huru svinet skulle springa ifrån Purday och in i ett pepparkaksstånd, hvaråt Annie gapskrattade, och huru Harry skulle vara den första att hindra det, och skulle hoppa upp på dess rygg och rida ifrån marknaden, hållande svinet i öronen. Sedanskulle de knuffa in det i Hannah Higgins stia, utan att hon visste det, och så lägga sig på lur för att få höra, hvad hon skulle säga-, och då svinet grymtade, skulle hon tro, att det var barnet som skrek, och så men här afbröt honom Susanna, mycket betviflande, att någon kunde taga ett svins grymtande för ett barns skrik, och då passade miss Fosbrook på och sade:

"Det är ej värdt att sälja pelsen, innan man skjutit björnen, Henry. Och om du hindrar alla från att lära sig sina psalmer, så fruktar jag för, att det blir föga utsigt, att få se herr Svin."

"Åh, vi behöfva aldrig plikta om söndagarne," invände Henry.

"Mamma sade, att om vi äro obeskedliga på söndagen, så är detta ej en sådan småsak, att det kan afhjelpas med att plikta," genmälde Susanna.

"Vi få aldrig plikta för obeskedlighet," tillade Elisabeth, "det få vi straff eller tilltal för, men plikten är för fula vanor."

"Ack, jag hoppas, att ej behöfva plikta denna vecka," suckade Susanna.

"Du kan ju gerna hoppas," sade Sam. "Du kan vara säker på, att få göra det för allt möjligt, utom för att gråta."

"Ja, men Bessie får alltid plikta, för att hon grinar," sade Harry, "och jag hoppas att hon skall få många tillfällen dertill, emedan hon ej ville hjelpa oss med svinet."

Bessie störtade upp från sin plats och rusade ur rummet, och miss Posbrook utropade förargad.

"Jag trodde verkligen ej, att gossarne skulle vara så elaka!"

De tittade alla upp, som om de ej begripit, hvad hon menade, och Susanna utropade:

"Åh, miss Fosbrook, de menade ej så illa. Sam och Harry äro aldrig elaka."

"Jag vet ej, hvad du menar med elakhet," sade miss Fosbrook, "om det ej är att säga, just hvad man vet mest kunna bedröfva en annan."30

"Jag ville icke bedröfva någon," sade Henry, "men vi retas alltid, och ingen bryr sig om det, utom Bessie.

Sam mumlade vresigt: "Man kan verkligen icke alltid väga sina ord."

"Nu kan det vara nog om den saken," sade miss Fosbrook; "det är tid på att begifva sig till kyrkan. Men jag tycker, att de starka skulle visa sig undfallande mot de svaga och ej säga något, som kunde göra dem ledsna."

Hon gick ut och Susanna var den första, som utropade:

"Jag trodde ej, att hon skulle vara så bråkig."

"Tyst Susanna," sade Sam, "hon är icke bråkig. Jag tycker om henne, för det, att hon har ruter i sig; men en kan ej alltid vara så fin och pipplig i sitt tal, som hon. Jag tycker om, att säga sanningen."

Det hade varit bra, om någon varit närvarande, som kunnat säga mr Samuel, att kärlek till sanningen ej består i, att säga folk obehagligheter och gifva dem opåkallade tillmälen.

Miss Fosbrook förundrade sig ej öfver, att lilla Elisabeth var misslynt öfver den tarflighet, som rådde på Stokesley, der barnen voro en dålig kopia af sin faders rättframma sätt, och der bristen på pengar gjorde, att allt, som hörde till ett förfinadt lefnadssätt, saknades. Hon visste att kapten Merrifield såsom egendomsherre var lika fattig, som hennes far såsom läkare, och att han, för att kunna gifva sina söner en, deras samhällsställning motsvarande, uppfostran, måste lefva sparsamt på allt sätt — utan att derför vilja gifva Bessie rätt, hade miss Fosbrook dock medlidande med hennes sorg, att aldrig få se något vackert. De tre flickorna inkommo kyrkklädda, i de tarfligaste bruna hattar, svarta kragar och grofva bruna alpacaklädningar, nästan väl långa och ej särdeles vida; ej ens ett kulört band eller en halsduk som kunde gifva dem ett litet gladare utseende; ja, till och med deras psalmböcker voro bruna. Bessiesuckade, då hon såg miss Posbrooks vackra psalmbok, och sade, att både hon och Susanna också hade vackra psalmböcker, men mamma hade sagt, att de ännu ej skulle få begagna dem. Ida Greville hade en psalmbok, som var mycket vacker.

Miss Posbrooks ord måste dock icke varit utan all verkan, ty Sam underlät, att retas med Eessie angående Ida Greville, hvars namn var ett farligt talämne i skolrummet.

Han lät henne äfven taga miss Eosbrooks hand, ehuru vanligtvis den minsta ömhetsbetygelse hånades af dem alla. Det var en vacker promenad till kyrkan öfver en hage, från hvilken korna blifvit utdrifna, samt vidare framåt på en smal gångstig. Gossarne voro vana att gå ordentligt till kyrkan, och derföre förhöllo de sig stilla under vägen, helst som Harry fantiserade om svinet.

När de nalkades bygatan, tryckte Elisabeth hastigt miss Posbrooks hand, för att göra henne uppmärksam på ett sällskap, som var på väg till kyrkan. De bestod af två damer, den ena klädd i en elegant sorgdrägt, den andra i en enklare drägt, och vidare af två eller tre gossar, men den som Elisabeth företrädesvis ville att hon skulle se, var en liten flicka af omkring nio år, hvilken gick bredvid den ena damen. Hon hade en svart halmhatt, kantad och fastknuten med rosenfärgade band och ofvanpå prydd med en riktig liten fågel, med ögon af glas och svarta fjädrar, utom på bröstet och vingarne, som voro röda. Hon var klädd i en tätt åtsittande svart sidenpaletå, nedanför hvilken hennes vida röda klädning yfvigt utbredde sig omkring henne, och knappt nådde henne till knäna, så att man kude se hennes broderade byxhålkar, hvita strumpor och små lackerade kängor. Hon höll öfver sig en liten hvit parasoll, prydd med röda fransar, och hade en psalmbok med guldknäppen i handen. Miss Eosbrook hörde en lätt suck och förstod då, att det var denna lilla varelse, som Elisabeth Merrifield ansåg för den lyckligaste på jorden. Hon hoppades, det ej var endast för de vackra klädernas skull."Så lustig hon ser ut," hviskade Sam. Martin och Osmond Greville gingo, tillika med Sam och Harry, dagligen till mr Carey — och derföre sprungo gossarne fatt dem. Mrs Greville vände sig om, helsade vänligt på miss Fosbrook, tog Susanna och Elisabeth i hand och frågade med mycket deltagande efter deras mamma, och när de senast hört något från henne.

Susanna var för enkel och rättfram, för att vara blyg, och svarade strax att de hade haft bref, och att mamma varit mycket trött efter resan, men mått bättre dagen derpå. De små flickorna helsade på hvarandra, och mrs Greville gjorde en slags presentation med en böjning på hufvudet, och mumlade något, som lät såsom "Fräulein Munsterthal," — och på så sätt kom miss Eosbrook att gå bredvid ett fruntimmer med den allra minsta lilla hatt, ett ymnigt vackert hår och ett vänligt ansigte, och hvilken utan tvifvel var miss Idas tyska guvernant. Miss Fosbrook sade något om det vackra vädret, och erhöll ett svar, men om det var på tyska, franska eller engelska, kunde hon ej veta, ty hon kunde bättre läsa än tala de båda förstnämnda språken; derför, efter ännu ett försök till samtal, teg hon och betraktade sina följeslagare.

Susanna och mrs Greville tycktes komma mycket bra öfverens, men Elisabeths beundran för Ida tycktes göra henne mållös, ty de gingo helt tysta bredvid hvarandra, kanske derför, att de ej ville talas vid, när de äldre kunde höra, hvad de sade. Annie och David gingo ordentligt förut hand i hand, och miss Fosbrook hörde mest på hvad pojkarne, hvilka gingo bakefter, pratade; kanske hennes hörsel skärptes deraf att hon hörde sitt namn, ty när Sam sade: "jag skall säga er, att hon ären präktig menniska!" blef svaret: "hvad! bryr ni er verkligen om, hvad hon säger?" — "Ja, var säker på, att han det gör," hörde hon Harry säga, "hon körde honom från bordet i går, emedan han kastade en brödkant?""Och han gick verkligen?" och hon hörde ett obehagligt skratt, i hvilket hon till sin ledsnad hörde Harry instämma.

"Jo, Fräulein skulle våga behandla mig så!"

"Hon försöker aldrig!"

"Vet du, Sam, jag trodde verkligen inte, att du var en sådan kruka. När kapten Merrifield kommer tillbaka, sitter du bestämdt och broderar."

"Och Harry kommer att gå ut med fötterna som en dansmästare," bifogade en tillgjord röst.

"Nej, det kommer då aldrig i fråga!" utbrast Harry förargad, "jag låter ej befalla mig!"

Gossarne Grreville skrattade, och en af dem sade:

"Nå väl, hvarför visar du ej det? Jag skulle från början lära henne, att ej blanda sig i det, som icke angår henne."

Miss Fosbrook kunde ej hålla ut längre, och hastigt vändande sig om, såg hon den talande rakt i ansigtet och sade: "jag är er mycket förbunden för edra artigheter, men kanske ni ville vara så god och tala litet mindre högt."

Grossarne sågo helt skamflata ut, och Sam, hvilken ej sagt ett enda ord, såg på henne med en glad min, som om han tyckt om hennes djerfva sätt att tillrättavisa dem.

Osmond försökte att se morsk ut, och hviskade litet oförsigtigt: "har man hört på maken," men som de nu voro nära kyrkdörren, vände sig mrs Greville om och bad dem vara tysta.

Christabel var mycket förargad, att detta just skulle hända, innan de gingo i kyrkan; hon var sjelf litet upprörd, och fruktade ; att Bessie endast skulle tänka på grannlåt, och Harry på det, som var ännu sämre.

Den var rätt vacker utanpå, den lilla kyrkan, med sin gamla klockstapel af trä, hvilken reste sig öfver tegeltaket och den vestra gafveln. Den var ganska väl bibehållen, ehuru den just ej var särdeles prydlig inuti, ty väggarne voro strukna med en ljusgul färg, och trävirket var mycket klumpigt, Sam34

och Susanna uppförde sig mycket väl och lyssnade uppmärksamt, men Eessie satt ej stilla på sin plats, utan ville stiga upp på en dyna. Miss Fosbrook fruktade att det var, för att kunna få se en skymt af den vackra fågeln. Harry gäspade och Johnnie stod ej stilla ett ögonblick och gjorde derigenom äfven sin syster Annie otålig. Miss Fosbrook kände sig knappast till mods, som om hon varit i kyrkan, och hon föresatte sig att säga Johnnie, att han nästa gång skulle få stanna hemma med småbarnen, om han ej uppförde sig bättre. Lilla David satt mycket tyst med sin psalmbok i handen, och såg ej upp derifrån förr, än predikan började, då han insomnade. En glädje hade dock miss Fosbrook på hemvägen. Alla barnen gingo litet förut och pratade med hvarandra, då Sam vände sig om och tvärt sade: "miss Fosbrook, jag hoppas ni ej är ond."

"Öfver hvad de der gossarne sade, menar du visst? Men det beror på, huru I uppfören er."

"Jag tänker försöka, att inte vara olydig," svarade Sam.

"Jag är säker på, att om du försöker, så lyckas det dig äfven. Jag vet verkligen inte, hvad jag skulle taga mig till, om du vore det."

Sam smålog och genmälte: "åh, jag tycker ni förstår er mycket bra på, att genomdrifva er vilja. Det skulle vara roligt, att kufva er."

"Var så god och försök det ej!"

Sam skrattade och tillade: "jag lofvade pappa, att vara lydig och eftergifven."

"Och jag var mycket tacksam, för att du lydde mig i går. De andra gossarnes uppförande beror så mycket på ditt."

"Ja, det vet jag nog," sade Sam, "och nu. tycker jag om, att lyda er, emedan ni så bra förstår sätta er i respekt."

"Och skulle det ej blifva ledsamt, om jag vore tvungen att skrifva till er far, och säga, att jag inte kan hålla reda på sådana små vildar.""Åh, det skall då ej hända," försäkrade Sam.

"Då skulle mamma icke ha det minsta godt af hela

resan. Men jag skall säga er något," tillade han

"förtroligt, att om ni ej kan rå på oss, så kan mr

Carey det."

"Jag tänker kunna rå på er."

Sam såg ut, som om han tviflat derpå, och det förvånade henne, att han ej sade, hvad han troligtvis tänkte, nämligen att gossarne Greville skulle hafva ett dåligt inflytande på Henry; men han gaf samtalet hastigt en annan vändning: "ni får ej plåga oss med era hufvudstadsmanér," sade han.

"Jag vet ej, hvad du menar med hufvudstadsmanér. Menar du att jag ej tycker om, att I väsnens vid tebordet? Ja, det tänker jag försöka att afskaffa, och jag hoppas, du skall hjelpa mig dermed."

"Äh, jag menar att ej vara löjlig, tillgjord och narraktig."

"Jag hoppas, att jag ej är det," sade miss Posbrook hjertligt skrattande, "men jag skall säga dig, Sam, att det är en sak, som jag hoppas du hädanefter skall vänja dig af med — och det är att retas. Jag vet ej, om det hör till vanorna här på landet, men jag tycker det är ledsamt, att höra en så god och förståndig gosse oupphörligt säga något, som kan såra de mindre."

"Åh, men det är ju bara på skämt," menade Sam, "de tycka det är så roligt!"

"Om de verkligen tycka om det, så gör det ju ingenting. Jag skulle tycka om, att hafva min bror här att gnabbas med, men man kan retas på många sätt, och det är ej alla som förstå sig på skämt."

"Bessie är så löjlig."

"Hon är just den, som jag vill beskydda. Jag tror ej, att det är nyttigt för henne att blifva retad, hon blir bara surmulen deraf. Och hon har oftare rätt än du tror. Du kan säga sanningen rent ut, men du behöfver derför ej vara retsam och rå."

"Jag kan inte tåla, att se henne så tillgjord.""Det är ej tillgjordhet. Hon är verkligen mildare och lugnare än ni. Du tycker ej, att din mamma är tillgjord, och Bessie liknar henne."

"Nej, mamma är ej lik Bessie."

"Och hvad nu angår David, huru kunde du göra narr af honom, när han försökte att tänka och och handla rätt."

"Han var så tokrolig," utropade Sam.

"Jag hoppas, att du en annan gång tänker, innan du talar."

"Man kan ej alltid vara så noga," svarade han otåligt.

"Det var ledsamt, ty jag trodde att man måste vara det, för att kunna handla rätt."

Han mumlade något för sig sjelf och sprang från henne i vredesmod, men hon fann så mycket godt hos honom, oaktadt hans ohyfsade sätt, att hon hoppades, han skulle blifva hennes vän och bundsförvandt. Det var mycket lugnt under middagen, och en stund derefter hemtade Susanna från barnkammaren sina två små syskon, Grerorge

och Sara, af hvilka den förra var tre år, den senare aderton månader gammal.

Susannas bästa egenskap var hennes moderliga omsorg för dessa små, och äfven Sam tyckte mycket om att leka med dem.

Miss Fosbrook påminte Harry, att han skulle lära sig sin psalm, men han påstod sig hafva god tid dertill och qvarstod vid fönstret, sysselsatt att med fingrarne förfölja flugor, hvilka han likväl icke dödade, ehuru han plågade både dem och David, som trodde att han ämnade göra det. Detta var ust ej ett passande tidsfördrif på söndagen, då allt som är till, bör få njuta af sin tillvaro.

Aftonsången gjorde slut på denna lek; men miss Fosbrook kunde ej begifva sig af, innan hon haft en svår batalj med Johnnie. Hon hade beslutat, att han ej skulle få gå i kyrkan mera denna dag, emedan han uppfört sig illa der på morgonen, och kanske hanej skulle lagt detta straff mycket på sinnet, om ej David fått lof att gå, hvilket gjorde, att han tyckte det vara en skam för honom. Utan att bry sig om, hvad miss Fosbrook sade, satte han på sig sin hatt, och begaf sig å väg, och när hon befallde honom komma tillbaka, upprepade han: ajag vill gå i kyrkan/' Det var tydligt, att han hade hört, hvad de andra gossarne sagt, nämligen, att de ej borde låta befalla sig.

"Kyrkan är ej en plats att gå till, när man är olydig, Johnnie," sade miss Fosbrook, och hans systrar utbrusto i ett varnande: "Johnnie!" men den obeskedliga gossen tänkte, att som det redan var så sent, skulle de ej hafva tid att hindra honom från att göra, som han ville, och gick derföre vidare, lyftande högt upp tåspetsarne för hvart steg, han tog. Harry skrattade.

"Johnnie, käre John," bad Susanna, "hvad skulle mamma säga om detta?"

John låtsade ej hora, utan marscherade på.

"John," sade miss Fosbrook, "om du ej på ögonblicket kommer tillbaka, så bär jag dig."

Hon hade mätt sin styrka med hans; han var bara åtta år gammal, och hon trodde, att hon kunde bära honom; men Johnnie hörde kyrkklockorna ringa och tänkte ännu, att han skulle få sin vilja fram.

Hon tog fast honom, men han började att slå omkring sig och sparka; och att få en spark af hans grofva kängor kändes minsann icke godt. Hon höll dock fast honom, ehuru hon misströstade om utgången af striden. Ånyo hörde hon Harry skratta.

"Skäms du inte, Henry!" utbrast Sam, och i samma ögonblick tog han fast i Johnnies fötter och gjorde honom sålunda till fånge. Miss Fosbrook bad de andra, att gå förut till kyrkan, och hon och Sam buro upp gossen till barnkammaren och stängde in honom der, ehuru han skrek alldeles förskräckligt.

Madam Freeman, som ej visste hvad som var å färde, trodde, att den främmande guvernanten var elak emot hennes gosse, och mumlade någonting om.att hans mamma nog låtit honom gå i kyrkan; och "om gossen ville gå dit, kunde hon ej förstå, hvarföre han ej skulle få det."

Miss Fosbrook hade ej tid att försvara sig; men Sam sade : "åh, han var så elak i morse, och ville bara gå dit nu, emedan han ej fick lof dertill."

Johnnie började skrika, att det var osanning, men miss Fosbrook ville ej tillåta Sam att fortsätta samtalet. Hon tog honom i armen och drog honom bort med sig, i detsamma han sade: "den dumma gamla Freeman, hon kommer att beklaga honom och skämma bort honom under hela gudstjensten, så att han blir ännu obeskedligare."

Det var väl, att Christabel hade för brådtom, att kunna tänka på detta; hon nästan sprang, för att ej komma för sent, och hörde knappt, att Sam mumlade något om, att han hade god lust att bryta nacken af Martin Greville.

Ni behöfver ej skynda er så mycket," sade han, jag vet en genväg, men ni lär väl icke kunna hoppa Öfver ett dike, förmodar jag!"

"Kan jag inte?" Hon skrattade, och han förde henne rakt ned bland korna. Somliga af dem stirrade på henne mera, än hon tyckte om, men hon visste, att hennes inflytande på Sam vore förbi för alltid, om han upptäckte, att hon

var rädd för korna. Sedan kommo de till diket, öfver hvilket en trädstam låg — det var ett rysligt svalg att hoppa öfver. Men hon drog upp sin klädning och hoppade öfver så vigt och lätt, att gossen ropade: "hurra!" det var bra gjordt!" och närmande sig henne, sade han förtroligt: "säg mig, om ni verkligen tror, att vi någonsin kunna köpa svinet?"

"Ja, det tror jag bestämdt, men det bören I väl veta bäst sjelfva."

"Jag bryr mig icke så mycket derom. Det kommer bara att bli ett tvång, men efter vi nu en gång så godt som utläst oss dertill, skulle det plåga mig, om vi ej kunde göra det.""Jag tycker, att nöjet att gifva bör kunna uppväga alla försakelser."

"Men Harry och flickorna bråka så mycket. Jag tycker verkligen att det är bra, att Bessie ej har något att göra dermed, ty hon skulle väl vilja kläda ut svinet i blommor och band! Ha! ha! ha! Men hvad hon är för en liten snåljåper!"

"Åh, det vet du inte. Hon kan väl hafva andra planer."

"Grannlåt och bjefs är det enda, Bessie fikar efter."

"Stundom kan begäret efter grannlåt leda till något bättre. A är en apa, det är just ej mycket qvickt, men det är dock början till all lärdom, och dessutom är det ej rätt, att genom åtlöje vilja tvinga folk till välgörenhet, ty det, som icke gifves af godt hjerta, bringar hvarken välsignelse åt den som gifver eller den som mottager."

Sam såg allvarligt på henne, som om ett ljus gått upp för honom, och slående ihop händerua så att det smällde, sade han: "ja, jag förstår, vi kunna ej ha någon glädje af det, som icke är oss väl unnadt."

Miss Fosbrok tänkte på de ord, som stå i Skriften och hvilka Sam i en framtid bättre skulle lära känna, och hon sade: "ej knotande och af tvång, men med nöje skall du gifva. Gud älskar den, som gifver af godt hjerta!" Men högt sade hon: "om ni plågar Bessie för mycket, för att hon skall likna er, när hon är er så olik, så tvingar ni henne till denna dolskhet, ni föraktar så mycket."

"Men bör man ej bota henne för hennes dumhet ?"

"Ja, när vi riktigt kommit öfverens om, att hon är dum. Se så, nu har det upphört att ringa."FJERDE KAPITLET.

Nästan hela den tid, de andra voro i kyrkan, satt Johnnie och åt madam Freemans sockerkakor. Dermed kunde han dock ej tysta sitt samvete, men han hade fått den mycket olyckliga idéen, att, som han redan varit obeskedlig och blifvit straffad, så vore det ej värdt att bli beskedlig igen, förr än hans mamma och pappa komme hem, ty sedan han hört, hvad gossarne Grreville sagt, ville han verkligen ej lyda en flicka, som ännu icke var tjugo år gammal. Derför brydde han sig ej om att lära sig sin psalm, hvilket otvifvelaktigt varit det bästa, han kunnat göra, utan kältade på madam Freeman att få mera kakor, och roade sig så godt han kunde med lilla George, hvilket ej var mycket, ty Johnnie var icke vid sådant lynne, att han kunde finna något nöje i att leka med de små.

När barnen kommo från kyrkan, skulle de lära sig sina psalmer och läsa upp dem före tédags, men sedan Harry hastigt sett öfver sin, tog han sin mössa och sade: "Kom med Sam; jag tänker gå och se, hur Purday matar svinen, och med detsamma taga reda på, hur stort det bor vara, som vi skola välja."

"Jag har inte lärt mig min psalm ännu."

"Pappa sade aldrig, att vi skulle behöfva läsa upp dem för miss Fosbrook!"

"Men det var dock hans mening," blef Sams svar. "Hindra mig inte."

"Jag tänker ej bry mig om, hvad folk menar," fortfor Harry, och det var alldeles otroligt hvad han våndades, och hvarken ville han gå ut eller stanna hemma, utan stod och disputerade med sin äldre bror, ty om Sam gått med, tyckte han det ingenting hade gjort. Derigenom hindrade han dem alla från att läsa, så att miss Fosbrook till slut var tvungen att41

befalla honom, att antingen sätta sig tyst ned och läsa, eller också gå sin väg. Hon var mycket ledsen, ty Henry

hade i början varit den snällaste och medgörligaste af dem alla, och hade varit mycket förtjust i henne; men den som är en storpratare, är också vanligtvis svag, och hans fåfänga hade blifvit sårad. Han såg först helt trotsig ut och mycket böjd för att göra motstånd-, om blott Sam det minsta uppmuntrat honom, hade han bestämdt gjort det, men nu kunde han ej uthärda miss Fosbrooks skarpa blick, och för att rädda sin värdighet sade han: "jag tänker verkligen icke stanna här i denna håla, hos en sådan skara ugglor. Jag går ut till Purday," — och han marscherade bort. De andra stannade och uppläste sina psalmer och sin katekes temligen bra, alla, utom John, hvilken ej ens lärt sig någon psalm, och som derför erhöll tillsägelse att gå in i rummet bredvid, för att lära sig den, och han satte sig ej deremot, ty han hade troligen lärt sig inse, att miss Fosbrook icke var så god att tas med.

Sedan erbjöd hon sig, att läsa högt en berättelse för de andra, men fann snart, att de alla, till och med hennes vän Sam, tyckte att det var tråkigt. Han tyckte ej om, att man läste för honom, och sade, att han ville se, hvad Harry hade för sig. David gick efter honom, och Susanna och Anna begåfvo sig till barnkammaren, för att leka med småbarnen. Som hon visste, att de alla hade någon bestämd anledning, hvarför de aflägsnade sig, brydde hon sig mindre derom, men hon var dock ledsen, att alla, utom Davy, funno mera nöje i att gå omkring och slå dank, än att göra något nyttigt. Susanna, Bessie och Harry brukade visserligen någon gång läsa en bok, men den fick ej vara undervisande eller lärorik-, märkte de den minsta moral, så kastade de boken långt ifrån sig. Hon tänkte sig dock kunna förmå något öfver Bessie, och frågade, om hon skulle läsa för henne, eller om hon hellre ville läsa sjelf."Jag vill helst läsa sjelf/' svarade Bessie, och det blef alldeles tyst, och miss Fosbrook, helt glad öfver att det blifvit så lugnt, började att läsa i bibeln. Hastigt spratt hon till, ty hon tyckte sig höra namnet Christabel, men så sakta uttaladt, att det lät, som om någon på långt afstånd ropat henne-, hon måste likväl småle, när hon fann, att det varit Elisabeth, som tagit sig denna frihet och som nu satt der helt skrämd och rodnande öfver sin egen djerfhet.

"Får jag säga det ibland, då vi äro ensamma," sade hon blygt. "Jag tycker så mycket om det."

"Om det är dig ett så stort nöje, vill jag ej beröfva dig det," sade miss Fosbrook, skrattande, "men du får endast göra det, när vi äro ensamma, ty din mamma skulle ej tycka om, att jag syntes yngre än jag är."

"Tack, tack! Ack en sådan rolig hemlighet?" utbrast Bessie, fattande hennes hand; "och ni tillåter mig väl också att smeka er ibland."

Miss Fosbrook tyckte äfven om, att blifva smekt, när hon ibland kände sig ensam, och derför tog hon Bessie på sitt knä, och de smektes så, att den vackra krage, miss Fosbrook fått af sin syster, blef alldeles nerskrynklad.

"Och ni säger inte, att jag är dum!" sade Bessie.

"Det beror på," blef det något skälmska svaret; men Bessie hade ej sinne för skämt, och hon fortfor:

"Såg ni Ida Greville?"

"Ja."

"Hvad tycker ni om henne?"

"Jag hade ej mycket tillfälle att lära känna henne."

"Men såg ni hennes parasoll och fågel? Tycker ni, att det är orätt af hennes mamma, att gifva henne sådana vackra saker?"

"Nej, visst inte, såvida hon icke bär dem vid opassande tillfällen, eller gör för mycket affär af dem."

"Ida har så mycket kläder, att hon ej alls gör affär af dem. Hon har snäckor, och ett så vackertsyskrin, och tafvelböcker; hon far allt hvad hon önskar."

"Är du säker derpå?"

"Ja, alldeles säker! och de göra ej narr af henne, om hon tycker om det, som är vackert, och hennes bröder komina aldrig in i skolrummet. Hon får lära sig italienska, tyska, ritning och sång. Mrs Greville sade något om, att vi

kunde få helsa på en dag. Ack, om vi finge det! Vill ni inte gå med, miss Posbrook?"

"Om jag blir bjuden, och om er mamma tillåter

det."

"Åh, mamma har alltid låtit oss gå, utom en

gång —"

"Hvad hände då?"

"Jo, jag gret," svarade Elisabeth, och sänkte hufvudet. "Jag kunde ej hjelpa det. Jag tyckte allt var så ledsamt här, och då sade hon, att jag lärde mig bli oförnöjd, men inte kan man hjelpa, att man önskar något, kan man det?"

"Man måste försöka att ej bryta emot tionde budet."

"Jag är ej afundsjuk. Jag vill ej taga något från Ida, jag önskar blott, att jag hade detsamma som hon."

"Ja, men kommer du ihåg förklaringen om pligten emot vår nästa, som står i slutet af bönen?"

"Jag tror jag går och ser efter hvad Susanna gör," svarade Elisabeth.

Christabel suckade, när den lilla flickan gick sin väg, och det förargade henne, att Bessie skulle bli ledsen, när man talade allvarsamt med henne. Hon såg icke till någon af barnen, förrän det ringdes till té. Johnnie kom in med skrynklig krage och så smutsiga händer, att han knappt kunde få sätta sig vid bordet. Hon hade god lust, att visa ut honom, men tyckte, att hon käxat så mycket på honom hela dagen. På söndagarne fingo de alltid sirup på brödet, och derför slapp man höra talas om smöret dennaqväll. Men Bessie var ej vid godt lynne, och när gossarne sågo detta, började de straxt att reta henne.

Harry var den första som sade: "tror du inte Bet, att Purday i dag hade behöft sin bössa i kyrkan."

Elisabeth sköt ut underläppen, väntande att få höra något obehagligt, och de andra voro ej sena att begära en förklaring.

"För att skjuta små fåglar."

Ett allmänt gapskratt följde härpå.

"Hör nu," fortfor gossen, "skall jag skaffa dig en skata att sätta i hatten, Bessie?"

"Ack, bry dig ej om det," svarade Bessie med en så melankolisk röst, att Sam, hvilken verkligen tegat i början, ej kunde låta bli att instämma i skrattet.

"Skaffa henne hellre en sparf ifrån London."

"Nej, den passar bättre åt mig," sade Christabel vänligt. "En sparf, som är född i London, är så djerf som en kattunge."

Hon hade verkligen hittat på en säkerhetsventil; svaret roade gossarne och afhöll dem från att plåga sitt vanliga offer, ty de funno nu ett särdeles nöje i, att upptäcka en likhet mellan hvar och en af dem sjelfva, och en fågel. När talet föll på talgoxar och sädesärlor, blefvo de så förvånade, att miss Fosbrook ej sett några sådana, att de i största hast drucko ut sitt té och drogo henne med sig i trädgården, för att visa henne fåglar, ägg och bon, hvilka hon var mycket ifrig att få se, så snart hon fått höra, att de aldrig brukade taga några bon.

Bessie borde hafva varit tacksam, att hennes förföljare gingo ifrån henne, men hon var förargad, att hennes egen Christabel Angela skulle gå med alla de andra ut i trädgården och ej stanna qvar hos henne i skolrummet.

Orsaken till hennes dåliga lynne var den, att miss Eosbrook hade sagt henne något, som hon ej kunde glömma. Derföre ville hon hvarken stanna inne eller gå ut, men gick omkring med ett så ynkligt utseende, att Johnnie ej kunde låta bli att förargahenne ännu mera, genom att rifva i hennes klädning, vrida hennes krage bakfram, och draga ned hennes hatt öfver ögonen, under det hon litet emellan ropade:

"Låt mig vara i fred, Johnnie," och "jag skall tala om det för miss Fosbrook."

Men Christabel hvarken såg eller hörde detta. Hon gick framåt, med en gosse på hvar sida, och Susanna, som gick baklänges, framför sig. De berättade alla på en gång historien om en gök — eller såsom Purday kallade den en kuku, — hvilken de hade funnit i en stenhög, der en vippstjert hade sitt bo, och huru han suttit der och oupphörligt gapat med sin stora näbb, och huru hans fosterföräldrar hade arbetat sig förderfvade, för att skaffa honom tillräckligt med löfmaskar. Sista gången, de sett honom, var han fullfjädrad, och de försökte narra honom ut ur boet, genom att hålla gröna larfver på något afstånd derifrån. Detta var på aftonen-, morgonen derpå var han borta, han hade troligen liugit sin kos vid soluppgången.

Miss Fosbrook lyssnade med stor uppmärksamhet. Hon hade läst naturalhistoria och sett uppstoppade fåglar på museet och lefvande i zoologiska trädgårdarne, när hennes far någon gång gifvit sig tid att följa henne dit, och hennes intresse för alla dessa föremål förtjuste gossarne.

Det var en vacker sommarafton. Solen gick långsamt ned i vester, långa skuggor föllo och spridde sin svalka öfver hela gräsplanen, och vinden susade sakta i grässtråna och smörblommorna, hvilka stolt uppreste sina små gula hufvuden. Päronträden liknade hvita blomsterguirlander, äppelträden voro öfversållade med hvita blommor och rosenfärgade knoppar •, rosorna, som klängde uppför muren, höllo just på att spricka ut, och Öfver alltsamman hvälfde sig himmelen klar och blå.

Elisabeth skulle säkerligen hafva funnit detta vackert-, hvarför stannade hon då inne, likgiltig för allt, endast kältande på Johnnie och Annie, att deskulle lemna henne i fred, och klagande öfver, att de alltid plågade henne värst om söndagarne? Hon tyckte äfven, att det var bra ovänligt af miss Fosbrook att gå ifrån henne. Hennes syskon voro således icke denna gång skuld till hennes dåliga lynne.

"Se här," utropade gossarne. "Se dit upp, miss Fosbrook, der, på ena sidan om huset, bakom den täta vinrankan. Hvad! kan ni ej se dessa svarta ögon och denna lilla näbb? Fågeln ser er nog." — "Åh, nu ser jag den." — "Det är en flugfängare. Om ni väntar litet, så skall ni få se de gamla fåglarne komma flygande med flugor i näbben, för att mata ungarne, som alla sitta uppspetade i en rad."

"Nå, kan ni nu stiga upp i lagerträdet ?" — "Ja, det tror jag, jag kan, men jag borde ha vetat af det förr, så hade jag tagit af mig min söndagsklädning." — Sam såg ledsen ut, när han stod uppe i lagerträdet-, han vinkade åt de andra, att gå tillbaka, och sprang fram på en skroflig gren. Harry frågade: "Äro de borta? Har Ralph varit och tagit dem?"

"Ja, åtminstone tror jag, det är han, den svarta skurken. Det finns ej ett enda ägg qvar, och de skulle ha blifvit utkläckta denna vecka."

"Och den kallar Purday för sin bästa vän!" sade Harry.

"Han säger, att vi ej skulle få behålla ett enda vinbär eller krusbär, om vi ej hade den der korpen, ty pappa tillåter ej, att man skjuter småfåglarne."

"Tag ner boet, Sam," utropade Susanna. "Georgy tycker nog om, att få det."

Barnen, som stodo nedanför och som aldrig kunde höra talas om något, utan att strax vilja ha det, skreko alla, att de ville ha boet, men Sam sade, att Susanna hade först bedt om det. De blefvo alla missnöjda och började gräla med hvarandra. Miss Fosbrook tyckte ej om, att de togo boet, och frågade om ej den gamla fågeln skulle lägga en ny kull ägg der; men de förklarade for henne, att en trast aldrig kommer tillbaka- till sitt Öfvergifna bo. När Sam komned beskådade hon det med mycket nöje. Boet liknade en liten af lera formad skål, invändigt mycket slät och utvändigt beklädd med gräs. Hon hade trott, att endast svalorna bygga med lera, men fick nu veta, att svalorna endast nyttja lera utvändigt och dun invändigt, då deremot trasten är en riktig murarmästare."

Sam lofvade, att visa henne en annan trast, och förde henne till ett gammalt förfallet lusthus, från hvars tak mossan hängde ned Öfver en hop hufvudlösa trädhästar, små skepp med trasiga segel, långa käppar, sönderslagna vattenkannor och gamla trädgårdsredskap. Han bad henne titta ned i en öppning i mossan, så skulle hon få se en

kungsfågels bo med sexton eller aderton ungar. Men hon måste försaka nöjet af en närmare bekantskap, "ty," sade han, "komme hon endast ditåt med ett finger, så skulle föräldrarna genast Öfvergifva boet"-, tillika visade Sam henne med mycken ledsnad, att den lilla rnuskat-färgade kungsfågelshanen redan smugit sig ut, för att spionera på dem.

Nu skulle hon få se något märkvärdigt — och i detsamma tillsade Sam de andra att aflägsna sig, — nej, tillsade är här ej rätta ordet — utan knuffade och puffade och befallde dem. Han tänkte gifva miss Fosbrook ett sådant bevis på sitt förtroende, som ingen annan åtnjöt, icke ens Harry.

De hörsammade alla sin hårdhändta broders befallning, och Christabel följde honom till baksidan af lusthuset. Der stod en stor, röd blomkruka vänd upp och ned.

"Nu, miss Fosbrook!"

Sam satte fingret i hålet på krukan. Upp kom krukan, och bort flög någonting med surrande vingar, och något, som var svårt att urskilja, stannade qvar: en hop gråa, blott af spolar bestående vingar, samt vidöppna näbbar. Det var en hop fågelungar, som tycktes frysa och af hvilka den ena alltjemt försökte att krypa under den andra."Det är mina talgoxar," sade Sam triumferande, "de hafva byggt sitt bo här tre år efter hvarandra."

"Men huru komma de in och ut?"

"Genom hålet. Vänta litet, så skall jag visa er en."

"Men skrämmer du ej bort fågeln då?"

"Nej, bevars. Gröngölingen är ej så rädd, som kungsfågeln. Jag går hit hvarje dag. Se hit!" och han tog fram en liten varelse, på hvilken man nätt och jemnt kunde märka att den skulle bli en fågel, ty halsen var alldeles bar, vingarne endast betäckta med små gråa fjun och bröstet med litet gult fjun. Miss Fosbrook var mycket förvånad, att ej små fågelungar voro så vackra, som hon föreställt sig dem. Sam lade strax tillbaka fågelungen och visade henne fadern. Hon kunde knappt tro att denne, som i sin mjuka gråa rock och den halmfärgade västen med den breda svarta borden såg så djerf och förståndig ut, kunde ha varit en sådan ful liten varelse som ungarne i boet.

"Ja, detta är en gröngöling," sade Sam. "Ni får höra dem qvittra hela sommaren."

Sam blef här afbruten af ett förskräckligt buller och skrik bland barnen.

Miss Fosbrook skyndade tillbaka, och när hon kom närmare, hörde hon Harry skratta. Det var Elisabeth, som gret bittert och knuffade undan Susanna, som bad henne lugna sig, innan miss Fosbrook skulle komma.

"Hvad står på?

"Åh, det är Bessies dumheter."

"Johnnie kallade —"

"Johnnie ville bara —"

"Tyst Harry!"

"Sqvallerbytta!" "Grinolle!"

"Hon gret bara, för att miss Fosbrook skulle höra henne."

Så skreko de om hvarandra; Bessie snyftade mellan hvart ord, och miss Fosbrook befallde de andra, att vara tysta, och bad Bessie berätta, hvad som händt."Johnnie — Johnnie kallade mig for en groda,"

De andra brusto ut i ett gapskratt; miss Fos-brook försökte att tysta dem och sade, att det visserligen vore fult af John, men hon kunde ej begripa, huru en så stor flicka kunde bära sig så barnsligt åt.

"Han och Anna hafva retat mig hela tiden," utbrast Bessie. De ha sprungit efter mig och dragit i mina kläder, plågat mig på allt vis, och —"

"Ja," sade Susanna, "jag sade dig ju, att du skulle följa med miss Fosbrook, så hade du fått vara fred."

"Jag har ej rört henne," sade Johnnie.

"Tyst Johnnie,"

"Han bara drog henne i klädningen och bultade henne på armarna," sade Annie medlande.

"Bara det — och hvarför gjorde du det."

Johnnie såg sturskt och förargad ut, Annie hängde hufvudet och Elisabeth utbrast ånyo: "så göra de alltid — de äro alltid elaka mot mig. Jag sade, att jag skulle tala om det för er, och då sade de, att Ida var en liten tillgjord groda och att snåla Bessie också var en sådan;" och nu började hon gråta igen.

"Ja, det är just ett hyggligt och anständigt sätt att tillbringa sin söndagsafton," sade miss Fosbrook, nu allvarsamt ond. "Annie och Johnnie, jag skall göra ett slut på detta okynne. Gå genast och lägg er."

De vågade ej annat än lyda, och gingo med dröjande steg, mumlande att miss Fosbrook alltid tog gnälliga Bessies parti, och det hade madam Freeman också sagt, och de längtade riktigt, att mamma vore hemma igen.

När de kommo upp i barnkammaren, beklagade madam Freeman dem. Hon hade aldrig någonsin hört, att två små snälla barn skulle bli befallda att gå till sängs, derför att de råkat säga något, som de icke bort, men hon kunde väl tro, att guvernanten komme att ha sina bestämda favoriter. Nej, hon tänkte verkligen ej lägga dem, de måste vänta, tills Mary

kom in, ty hon tänkte ej göra sig något omak för en fin Londonguvernants skuld.

Således triumferade Johnnie ännu en gång öfver miss Fosbrook, men Annie satte sig ledsen i ett hörn, och önskade att straffet vore väl Öfver, och hon stötte bort sin bror, när han ville leka med henne.

Hvad Eessie beträffar, så ju mera miss Fosbrook sökte trösta henne, desto mer gret hon. Susanna sade, att när Bessie en gång började att gråta, kunde hon aldrig sluta, men detta kom sig kanske deraf, att hon ej var så stark som de andra.

Gossarne ville hafva miss Fosbrook med sig, för att visa henne en koltrasts bo, men det ville hon ej, ty hon tyckte dem vara bra känslolösa och likgiltiga för den stackars Eessies bedröfvelse. Hon försökte först att tala förstånd med henne och sedan trösta henne, men när hon fann allt förgäfves, tänkte hon, att det vore bäst att Bessie ginge till sängs. Hon följde henne in och hjelpte henne, att kläda af sig och lägga sig i den säng, hon delade med Susanna. Under allt detta snyftade Bessie häftigt.

Elisabeth brukade läsa sina böner högt. Orden kommo fram mellan snyftningarne, och det lät ej, som hon skulle ha tänkt på dem. Miss Fosbrook föll på knä vid sängen och bad denna lilla bön:

"Fader i himmelen, gif ditt lilla barn ett förnöjsamt och kärleksfullt sinne, så att hon tåligt kan bära alla de små pröfningar, du sänder henne, och låt henne få kraft, att som din trogna tjenarinna segrande gå genom lifvets strid. Amen."

Elisabeth höll andan för att lyssna. Det föreföll henne nytt och besynnerligt. Hon ville ej säga amen, och tyckte, att guvernanten tog sig en stor frihet. Kanske det var ett nytt sätt, att säga henne att hon hade orätt — och det af Christabel till, som hon trodde höll med henne. Detta uppväckte ånyo det dåliga lynnet, och hon ville ej gifva miss Fosbrook en kyss. Hon dolde sitt ansigte i hufvudkudden, och så snart miss Fosbrook lemnat rummet, brast honåter i snyftningar, derför att miss Elisabeth Merrifield var det olyckligaste och mest misshandlade barn på hela jordklotet. Kanske var hon olycklig, men icke var det för att hon blef illa behandlad, utan för det hon aldrig kunde vara glad och aldrig ville blifva tröstad. Hon var i en sådan sinnesstämning, att hon hellre trodde, att hon hade alla emot sig, än hon antog, att hon sjelf kunde göra något, för att förbättra förhållandet. Christabel var mycket ledsen att söndagsaftonen slutat på detta sätt. Hon såg på gossarnes alla fågelägg — de hade lof att behålla två ägg af hvarje slag för sina samlingar. Hon lyssnade till Henrys underbara historier om, huru han klättrat upp i träd och skjutit rapphöna, och hon lyckades roa de andra barnen, ehuru hon sjelf var rätt ledsen.

Hon tänkte, att det var orätt, att hon ej sett bättre efter barnen, och var mera missnöjd och förargad på Johnnie, än hon trodde vara rätt af en guvernant. Hon fruktade äfven att gifva Elisabeth för mycket medhåll, ty detta skulle kanske göra henne ännu mera retlig. Och likväl kände hon sig dragen till henne, genom ömsesidig sympati, genom samma tycken, och derför att hon trodde sig böra beskydda henne, emedan hon var litet förtryckt af sia omgifning.

Madam Ereeman kunde ej vara mera rädd för, att miss Fosbrook skulle hylla några favoriter, än hon var det sjelf.

Allt hvad hon kunde göra, var att åter, såsom förut, vid Bessies säng bedja en innerlig bön till Gud, och hon gjorde det med till och med ännu mera andakt, än då den lilla flickan åhörde henne.FEMTE KAPITLET.

Måndagsmorgonen började insamlingen till svinet. Det första, miss Fosbrook gjorde efter bönen, var, att dela ut veckopenningen — sex pence åt hvardera af de fyra äldre barnen och tre pence åt hvardera af de yngre. "Jag hoppas, att det ej skall bli någon plikt," sade hon.

"Jag tänker ej plikta en enda gång," utropade Henry, kastande sina pengar högt upp i luften.

Lilla Davids hoppressade läppar röjde samma fasta föresats.

"Ack, låt mig få mitt sexpence-stycke," bad Susanna; "jag hoppas att jag ej skall få något tillfälle att gifva ut det."

"Det vore så godt, Susanna, att du gömde några farthings," menade Sam skrattande. "Du kommer nog snart att behöfva dem till plikten."

Susanna skrattade, och miss Fosbrook, som ville framhålla henne som ett exempel för den gnälliga Elisabeth, sade: "du är så snäll och vänlig, Susanna, att jag inte har hjerta att låta dig plikta, men se på ditt hår och de der," visande på hennes tjocka röda fingrar. "Har du någonsin sett sådana osnygga fingrar?"

"Ack, så tråkigt," utropade Susanna med sin vänliga röst, "de voro så rena i morse, och jag har bara gifvit kycklingarne mat, varit uppe på höskullen efter ägg, samt dragit upp några rädisor."

"Nå väl, gå nu upp och tvätta och borsta dig, men kom i morgon ihåg svinet," sade miss Fosbrook, som ej kunde låta bli att tycka, att fingrarne voro bra lika rädisorna, så röda och jordiga voro de.

Det blef svårare att bibehålla sin kallblodighet, när Bessie lade silfverpengarne i sin börs, och Johnnieupprepade det gamla dumma skämtet: "Se på snåla Bessie."

"Johnnie, jag straffar dig, om du säger detta en gång till."

"Det bryr jag mig inte om. Madam Freeman säger, att ni ej har rättighet att straffa mig, och hon lade mig ej till sängs, och jag hade så roligt, så roligt," och han gjorde en sådan grimas, att han narrade alla de andra att skratta.

Christabel vidhöll sin föresats, att icke säga ett ord, och hoppades att det ej skulle synas på henne, hur förargad hon var, då gossen sålunda fortfor:

"Jag fick så många goda saker, ty Freeman sade, att hon icke kunde fatta, att någon främmande hade rättighet att straffa hennes små barn-, aj, aj, aj," skrek han, ty Sam nöp »honom dugtigt i örat.

"Der har du! Gå nu och berätta det för Freeman, om du har lust."

"Sam, jag vill icke att du skall hjelpa mig på detta sätt," utropade guvernanten mycket ledsen. Johnnie skrek så högt som möjligt, för att den gamla madamen skulle höra honom, och alla försök att trösta honom voro fruktlösa, tills Susanna kom in och medelst smekningar tystade honom.

"Nu har Johnnie gråtit före frukosten på en måndagsmorgon, och då kommer det att gå illa för honom under hela veckan," sade Annie.

"Det tror jag inte," svarade miss Fosbrook, "skola vi ej visa Annie att hon har orätt, Johnnie."

Men Johnnie var ond, och äfven Susanna trodde på detta skrock. Sam skrattade och sade: "jag gratulerar er, miss Fosbrook; nu tror han, att han är tvungen att vara elak."

"Johnnie," sade David högtidligt, "kom ihåg svinet."

Svinet var en mycket god ceremonimästare och afhöll under frukosten alla armbågar, att lägga sig på bordet, och Bessie, som plägade vara kräsmagad54

och rata maten, åt ganska beskedligt upp sin portion mjölk och bröd.

Efter frukosten hade alla ledigt till klockan nio. Susanna, som hade vård om mammas nycklar, skulle gå ned i köket, höra efter hvad kökspigan behöfde, och gifva fram det, men blott på det vilkor, att aldrig någon af syskonen skulle få följa med henne i skafferiet. Susanna var mycket pålitlig, men mamma var för klok, för att låta henne inledas i frestelse genom röster, som bådo om ett sviskon, en mandel eller en enda sked sylt. Detta förminskade nöjet att få gå och bära på nycklarne och att få välja pudingen till middagen. De två äldsta gossarne gingo till sin lärare, de andra barnen tilll barnkammaren, utom Elisabeth, som städade i sitt skrin, och David, som miss Fosbrook fann uppspetad på fönsterbrädet, läsande i en bok, som ej tycktes passa för hans ålder.

Men miss Fosbrook tyckte, att David var, som om han varit den äldsta i huset, mycket äldre än Johnnie, som ej kunde något mer än han, utom kanske att springa och skrika, och till och med äldre än både Harry och Sam. När han ibland betraktade henne med sina allvarliga Ögon och långsamt uttalade sina tankar, tyckte hon, att han var klokare och förståndigare än hon sjelf, oaktadt hennes tjugo år.

"Nå, David, har du fått riktigt reda derpå?" frågade hon, när vid ljudet af klockan den lillgamle pojken rätade på sina styfva ben, slog igen sin bok och suckande uppsteg.

"Jag har fått reda på, hvarför det är en god affär, att lägga sig till ett svin," svarade han allvarligt.

"Och hvarför är det?"

"Emedan ett svin äter nästan hvad som helst och är lätt godt och billigt att föda," sade David, upprepande hvad han nyss läst. "Men jag kan dock ej förstå, hur det går till. Kan ni det, miss Fosbrook?"

"Jag vet inte, hvad du menar, David."

"Jag önskar veta, hvarför ett svin kan blifva fett af ollon, när en oxe måste hafva oljekäkor och hö.jag frågade Freeman och hon sade, att små gossar ej skola fråga om allting, och jag frågade Purday och han sade, att det är derför att svin äro svin och oxar äro oxar. Men hur kommer det till, miss posbrook ?"

"Jag tror det är, emedan Gud har skapat vissa slags djur till att med lätthet kunna uppfödas, på det fattigt folk måtte ha något att lefva af," sade miss Fosbrook. David fäste sina ögon på henne, som om han haft ännu flera frågor att göra, och hon var rädd för, att ej kunna besvara dem, ty som han ej varit länge med i verlden, fann han många saker märkvärdiga, som äldre personer anse for helt naturliga, och således ej synnerligen tänka på, ehuru de icke äro mindre märkvärdiga för den skull. Trampet af många fötter afbröt likväl frågorna och svaren, och dagens arbete började med psalmerna och uppläsandet af lexorna. Bessie var den, som läste bäst, och David läste rätt bra, ehuru han stannade vid hvarje nytt ord och betraktade det noga och icke kunde tåla, att man sade honom det, innan han sjelf tagit reda derpå. Susanna läste så fort, att hon hoppade öfver en mängd små ord, som hon troligtvis fann under sin värdighet att uttala, och de andra två stapplade oupphörligt, så att det var riktigt otrefligt att höra på dem.

Af denna början kan man sluta till, hur de andra lexorna skulle gå. Det finns sällan något barn, som ej tycker, att det tråkigaste man kan tänka sig, är att läsa lexor. Äfven begåfvade barn, hvilka kunna vara intresserade af att läsa somliga saker, finna andra ytterst tråkiga, och det finns intet här i verlden, man kan lära sig, annat än genom arbete och ihärdighet, således vore det oförståndigt att tänka, att lexor kunna vara roliga. Men det är en sak, man är berättigad att fordra af hvarje godt barn, — icke att tycka om lexor, icke att söka Öfverträffa andra — endast att försöka uppfylla sina åligganden så samvetsgrant som möjligt.Många barn tänka, att det är alldeles tillräckligt, om de lära sig så litet som möjligt, och att, om de det minsta anstränga sig, läraren bör vara dem mycket tacksam derför och antingen berömma eller belöna dem. Låtom oss nu taga reda på, om det var någon af barnen i Stokesleys skolrum, som samvetsgrant uppfyllde sitt åliggande för dagen ? Det var ej vardt att tänka, att Johnnie

gjorde det — nej, det skulle han ej göra hela veckan, hade ju Annie sagt. Han kunde ej ett ord af sin latinska deklination, han uttalade orden oriktigt, och hvad geografien beträffade, så gick det alldeles på tok; han fick baklexa, men slapp plikta, emedan han andra gången kunde den drägligt nog. Han borde kanske rätteligen hafva fått läsa öfver den en gång till, men miss Fosbrook var glad, att slippa höra det väsen, som skulle blifvit följden deraf, och då hon kom att tänka på den förfärliga skrifbokssidan och den smutsiga griffeitaflan, var hon nästan rädd för, att hon varit allt för flat mot den stygga gossen. Men Johnnie slapp plikta, och var så stolt deröfver, som om han hade uppfört sig förträffligt. "Hon hade inte kunnat komma åt honom," sade han, som om hans guvernant varit hans fiende.

Annies franska verb var alltid det värsta för henne, och hon, som vanligtvis såg så glad ut, tog på sig den jämmerligaste min, endast derför att hon ej orkade att tänka. Hon hade rätt svårt att komma ihåg något, och om hon skulle läsa upp något utantill, blef hon alldeles förtviflad. Var det ej förskräckligt, att miss Fosbrook bad henne räkna ut, huru många år Richard II hade regerat, när han tillträdde regeringen 1377 och afsattes 1399. Susanna hjelpte henne, så att hon kunde säga det åt miss Fosbrook, utan att sjelf behöfva tänka efter. Ack, den förargliga menniskan, hon nedtystade ju Susanna och ville, att det stackars olycksoffret Annie skulle säga, hur gammal den tråkige mannen var! därhän började regera vid elfva års ålder, och blef afsatt efter 22 års förlopp, hur gammal var han då? Annie fann det varalättare att gråta, än att tänka, och de andra barnen ropade: "Annie, kom ihåg svinet." Miss Fosbrook var nog grym att säga, att detta var att gråta utan orsak. Men hvad kunde vara sorgligare, än att vara tvungen att säga, huru gammal Richard II var. Eftersom hon i alla fall skulle plikta, var det ej värdt att sluta gråta, och derför tjöt Annie, tills miss Fosbrook körde ut henne. Madam Freeman var ute och gick med småbarnen, och hon hade ingen, som tröstade henne, derför gret hon, tills hon tröttnade, och när hon upphört, kom Susanna ut och tog henne med sig in, så att hon kunde få sluta sin skrifning. Hon tyckte nu, att hon burit sig bra dumt åt och att David såg så föraktligt på henne. Hon smög sig tyst till sin plats och var ledsen och betryckt hela morgonen. Emellertid hade hon funderat ut, att Richard II vid besagda tid var 33 år, och nu förargade det henne, att hon ej kommit att tänka derpå förut, ty då hade hon sluppit att plikta, och hennes ögon hade då ej varit så röda.

Susanna måste ånyo läsa öfver sin pärlor. Miss Fosbrook hade varit glad, om hon kunnat låta henne slippa det, men hon hade redan allt för mycket sagt för dem-, och som läraren äfven har en pligt att uppfylla lika väl som lärjungen, måste hon gifva henne boken tillbaka. Susanna tillbragte tio minuter med att sitta och vagga fram och åter och halfhögt mumla for sig sjelf meningarne, hvilket mycket besvärade guvernanten, som skulle på en gång läsa innantill med Bessie och höra på David; men hon tänkte att det vore bäst, att låta henne lära sig sin lexa på sitt sätt. David blef afbruten i sin "lilla Arthurs historia" — hvilket mycket förargade honom — derför att Susanna skulle läsa upp igen. Hon begick samma fel nu som förut, och ännu flera. Stackars Susanna, nu får hon baklexa igen. En gång, två gånger, ja, tre gånger har hon läst öfver dessa dumma ord, och kan dem ännu sämre än i början. Hon hör på David, i stället för att lära sig de franska meningarne, Honblickar upp med en häpen min och ser helt förslöad ut.

David har slutat med William Rufus, och han går allvarlig som en domare att framtaga sin griffeltafla, och blir förargad, då han upptäcker en spricka i ena hörnet.

"Nå, Susanna?" säger miss Posbrook. Susanna spritter till förtviflad och lägger händerna på ryggen. "Ack, det är för bedröfligt, hvad de båda resande herrarne sade till hvarandra, har hon alldeles glömt. Hon kan ej ens komma ihåg de tre första orden. Hon kommer bara ihåg, att hon har läst detta tre gånger och att hon åter får plikta! Hon står och stirrar.

"Susanna," säger miss Fosbrook strängt, "du har aldrig försökt lära dig detta."

Susanna drager djupt efter andan, och Elisabeth, som har läst upp sin franska utan fel, tillägger de onödiga och kärlekslösa orden: "Susanna kan aldrig lära sig franska." Hon vill ej gråta, så att hon skall, få plikta for det med, men hon tycker att det är obeskedligt sagdt af Bessie — sjelf är hon alldeles förtviflad.

Christabel kände sig varm, trött och förargad, och fruktade att förlora tålamodet, derför beslöt hon, att hafva

öfverseende med Susanna, och sade: "spring två gånger ned till den stora linden och tillbaka igen. Tag sedan din bok och sätt dig i mitt rum och läs Öfver det tre gånger, så skola vi sedan försöka igen."

Susanna såg förvånad ut, men hon lydde, och när hon kom tillbaka, uppläste hon meningarne mycket bättre, än hon någonsin läst franska förr. Hon var mycket förtjust deröfver, och äfven med de andra lexorna gick det som en dans. O, hvad hon var glad att bli af med dem. Hon slapp nu att vidare tänka på dem, och det förtjenade hon. Hon sprang upp till barnkammaren, och snart gungade hon lilla Sarah på sina armar.Och Elisabeth då — hon uppläste utan att stappla sin franska och sin geografi, och hade skrifvit mycket ordentligt. Franska innanläsningen gick bra, den engelska likaså, men hon blef litet surmulen, emedan miss Fosbrook ej hade tid, att låta henne läsa, huru det gick med Karthago. Äfven höll hon mycket länge på med att lära sig en vers i läseboken, ty hon tyckte mera om att slå upp och läsa andra verser i boken, än dem hon hade till lexa, och derefter skulle hon räkna. Miss Posbrook ropade henne tre gånger, och då först vände hon sig till henne, men var ytterst misslynt, för det hon blifvit afbruten midt uti "Grå-munkebrodrens" sång, för att läsa upp tjugo rader af Cowpers "Vintermorgon". Detta gjorde hon i en ängslig gnällande ton, men likväl utan ett enda fel.

En af de förskräckligaste nyheter, miss Fosbrook hade infört, var, att hon ville, att man icke allenast skulle räkna ut talen, utan ock förstå dem. Hon gaf mycket kortare tal än mamma, som ibland satte upp sådana rysligt långa multiplikationstal, att man i evighet fick sitta och räkna på dem, men hvem skulle ej hellre hafva räknat ut ett långt tal, än förklarat, hvad "låna" betydde?

Om nu ej svinet varit, så skulle denna förskräckliga fråga troligen föranledt ett myteri i skolrummet. Det var tillräckligt svårt att uträkna, utan att man till på köpet skulle bli tillfrågad om, hvad som menades dermed, och hvarför man skulle göra det.

Hur var det med Bessies räkning? Miss Fosbrook

räknade: "4 från 8, 4. 7 från 1 — går det an, det, Bessie ? — 7 från 10 gör — nåå ?"

3, och 1 dertill gör 4, svarade Bessie gnälligt, då hennes trea ändrades.

"Nå, än sedan då?"

"Låna ett."

"Hvad sade jag meningen vara med att låna ett ?"

"Tiorna," sade Bessie, icke derför att tiorna hade något att göra med saken, utan endast derföratt hon hört något ditåt och sålunda kunde komma undan svårigheten.

"Nå, Bessie, hvad menar du för tior? Tänk efter litet."

"Jag är säker på, att ni en gång sade något om tiorna," svarade den lilla oförrättade oskulden.

"Det var i additionstalen. Här är det helt olika. Detta har jag sagt dig flera gånger.

Bessie såg helt tankspridd ut. Hon brydde sig ej om, att anstränga sin hjerna med det, som ej roade henne.

Miss Fosbrook märkte detta. Hon var rädd, att åter framkalla en paroxysm af tårar, och förklarade derför helt hastigt förhållandet for henne, men såg, att hon lika gerna kunnat tala till väggen. Bessie hvarken hörde på eller brydde sig om, hvad hon sade. Ej ens hennes stora kärlek till Christabel Angela kunde förmå henne, att bemöda sig lära det, som ej roade henne. När hon fick tillbaka sin tafla, suddade hon ut talet och sprang fort bort.

Miss Fosbrook vände sig om. David, som för en timma sedan utan fel uppläst sina lexor, satt nu i fönstret med benen i kors och hade framfor sig tafla och griffel och en korg med träbitar, som det var hans största nöje att ställa upp radvis.

"Miss Fosbrook," sade han, "är det ej så här? Tolf träbitar —- om jag nu tar 7 derifrån, så är det — 1, 2, 3, 4, 5 qvar; af hela tolfvan är det bara 5 qvar, tiotalet är borta, är det ej så? — derför får man lof, att utelemna ettan på öfversta raden af talet."

David hade lärt sig räkna för guvernanten och lärt det på hennes sätt. Hon blef så förnöjd, att hon böjde sig ned och kysste honom, sägande: "du har alldeles rätt, min lilla pys!"

Kyssen tycktes ej särdeles behaga lilla David; han gnuggade sig i ansigtet med sin bruna rockärm, som om han velat tvätta bort denna förargliga kyss."Ack!" sade Christabel för sig sjelf, i det hon skyndade in i sitt rum, för att hvila sig fem minuter före middagen, "det är då väl, att det åtminstone är en af mina elever, som ej motarbetar mina försök att uppfostra honom."

"Stackars unga flicka! Detta enda lilla bevis på framsteg hade gjort henne riktigt glad igen. Men hon var ej mindre trött än barnen. Hon hade äfven hållit på att lära sig en svår lexa, svårare än någon af deras, nemligen tålamod, och hon var ej säker på att hon riktigt kunde den.

Mina kära läsare, kunnen I nu säga, hvilken af barnen bäst uppfyllt sin pligt?

SJETTE KAPITLET.

Hvilken skilnad var det ej på barnen vid Stokesley under lektionstimmarne och efteråt. Då en gammal törnbuske, som om vintern stått alldeles bar, på våren förvandlas till en skön rosenbuske, så är denna förvandling ett intet mot den, som efter lektionerna försiggick med barnen. Hvem skulle kunnat tro, att dessa tröga, slöa barn, med de krökta ryggarne, korsade benen, gnälliga rösterna och sömniga ögonen, äro samma glada, skrattande, stimmande och bullersamma varelser, fulla af nojs och upptåg, som nu dansa af förtjusning.

Sam omtalar, att det skall bli en lusteld der nere vid potateskällaren.

"En lusteld!" sade guvernanten från London, som tänkte på illuminationer; "hvarför tändes den?"

"Åh, inte är det någon verklig lusteld," sade Sam, "det är bara Purday, som bränner ogräs. Kan-ner ni inte, hvad det luktar godt? Jag trodde först, att det bara var arrendator Smith, som brände torf."

Alla näsor höjdes, för att uppfånga en viss röklukt, som man vanligtvis får känna på landet i Juli månad. Miss Fosbrook tyckte det luktade som på ett tegelbrak.

"Vi skola steka potates i askmörjan, så kunna vi äta dem till teet!" ropade alla barnen, så förtjusta vid tanken derpå, att miss Posbrook var riktigt ledsen att nödgas invända:

"Men, kära barn, jag vet inte om jag kan tillåta er, attoleka med elden."

"Åh, det ha vi alltid fått göra," sade alla barnen, och Susanna tillade:

"Vi bruka alltid steka potates i askmörjan, då Purday gjort upp en eld. Mamma gifver oss alltid lof dertill, fast Purday ej tycker om det."

"Ja, det ha vi alltid fått göra."

"Om Sam och Susanna säga, att det är rätt, så litar jag på dem," svarade miss Posbrook glad, "men ni måste låta mig, som är stadsbo, komma ut och se, hvad det är."

"Ja visst, och vi skola steka potates åt er också," sade Sam och Susanna.

Derefter rusade det bullersamma småherrskapet upp for trappan, för att sätta på sig ännu gröfre bruna kläder, än de haft förut. När de fem barnen sedan kommo ned igen, voro de så lika klädda, att det var riktigt svårt, att skilja flickorna från gossarna. Susanna tog med sig lilla George, och så begåfvo de sig af. Sam och Harry, som väntat i salen, togo nu miss Posbrook emellan sig, liksom de ansett för sin pligt, att för henne förevisa lustelden. De förde henne genom trädgården och köksträdgården, öfver hvilken sistnämnda låg ett tjockt moln af stickande rök, till en genomgång i en häck. Här stodo några skjul och vagnshus, och här lågo äfven några risknippor, en qvarnsten och ett par timmerstockar,Alla åtta barnen skyndade med höga rop af förtjusning fram till en rykande sophög, som bestod af torra löf, ärt- och potatesskal, samt en hel mängd kålblad; alltsammans var mycket jordigt, och det var märkvärdigt, att en så qväfvande rök kunde uppstå af hvad som blott tycktes vara en smutshög. Men detta bekymrade ej barnen. De sprungo rundtomkring elden, några kröpo på sina knän, andra hoppade jemnfota,

och från alla sidor hörde man röster, som ropade: "så roligt, så roligt!" — "Nu lägger jag dit potates!" — "Åh, du får lof att skaffa dig några stickor först, annars kan det ej bli någon aska!" — "Det är ju alls ingen låga!" — "Kan du inte gå ur vägen, jag vill skaffa mig ett bra ställe!" — "Hvar och en skall hafva sin egen ugn och steka sin potates!" — "Hör du, Sam, du knuffar mig ju in i elden! —"

De sista orden kommo naturligtvis från Elisabeth, och derpå skreks från ett annat håll: "akta dig Bessie, så du inte trampar Georgie. Ja, Georgie lilla, du får plats här."

"Jag måste hafva stickor," ropade Harry, under det att Sam låg på knä och rörde i elden, der han såg några röda kol. Dessa blåste han oupphörligt upp, och lade torra löf och hyfvelspån öfver dem. "Annie, Johnnie, Davy, skaffa mig stickor, så skall jag göra en ugn."

Annie lydde, men smågossarne äfvensom Sam voro sysselsatta på andra sidan om elden, och Johnnie svarade vresigt: "skaffa dig dem sjelf!" David svarade ej alls.

Kanske Harry med våld skulle tvingat dem att hjelpa sig, om ej Susanna hastigt kastat till honom en hop torr ved, som hon hade inbillat lilla George, att han ensam hopplockat. Det blef en allmän fröjd, i hvilken Christabel ej kunde undgå att taga del, när Sam blåste och de röda kanterna af ett hyfvelspån började glöda och småningom tände eld på en potatisstjelk, som han lade derpå-, ju mera han blåste, ju mera sprakade elden, men för hvar gång hanhemtade andan, slocknade den åter. Han försöker igen — puff — puff — hvad han blåser ifrigt, elden tycker bestämdt om de små spånor, Annie kastat på den •, den förtär dem, den ena efter den andra — och slutligen blir det en stor flamma. "Hurra!" "Kasta på mer, men ej för mycket." "Släck inte ut den." Ack! se nu en så stor låga, som brakande smyger uppför denna hög af stickor och skal; den låter ej qväfva sig, den skjuter upp jättehög, den liknar ett rödt, fladdrande banér. — Barnen skrika af förtjusning och beundran, lilla George högst af alla, ty Susanna håller hårdt fast i honom, på det han ej skall springa in i den lysande flamman.

Miss Fosbrook blir helt förskräckt, men hon ser att alla barnen ställt sig mot vinden, och de tyckas vara vana dervid, så att hon hoppas att ingenting är att befara, och lågan sjunker ihop fortare än den uppstigit. Nu är alltsamman åter en oskadlig, rykande askhög, lik en vulkan efter ett utbrott.

"Vi få ej låta elden flamma upp igen," sade Sam, "underhåll den bra med stickor, så att vi kunna få litet hvit aska till potatesen. Nu skall jag göra en ugn."

Alla hade slagit sig ned kring denna temligt heta vrå; somliga knäböjde, andra sutto på marken, bland dem David, som lät händerna hvila på sina tjocka knän.

De bemödade sig att vårda denna röda gnista, som smyger från hyfvelspån till hyfvelspån, öfverallt lemnande svarta spår efter sig. Plötsligt, medan röken liksom med en ogenomtränglig slöja omgaf allt på andra sidan, kom en väldig massa ogräs rullande ned på elden och föll med sådan häftighet på barnens hufvuden, att Johnnie kullkastades, men han föll lyckligtvis icke i elden, utan ett stycke derifrån, i en mängd' kålblad. Ogräset höll äfven på att nästan begrafva Sam, hvilken kastat sig öfver sin dyrbara ugn och fortfor att blåsa, som om ingenting händt, under det att de andra om hvarandra utstötte sådanaobegripliga ljud, att man endast kunde urskilja ordet "Purday."

"Jaså, ni ha funnit reda på elden ändå," sade Purday, och stödde sig på den hötjuga, han begagnat att kasta ogräset med. "Ingenting kan få vara i fred för er."

"Ja, du hade skaffat dig en ny plats, för att narra oss," utbrast Harry, "men vi vädrade upp den, din gamle skälm! Vi vilja ej gå miste om vår eld."

Miss Fosbrook framställde den frågan, om de gjorde någon skada, och Purday svarade med grufligt sträf röst: "ja bevars, skada nog, det är då säkert, de draga ju omkring elden öfverallt. Det göra de alltid. Jag tänkte, jag skulle kunna lura dem den här gången."

"'Vill ni då, att jag skall befalla dem, att gå härifrån," sade hon helt förskräckt, ty hon visste att det skulle blifva ett förfärligt väsen, om hon blefve tvungen att utöfva sin myndighet.

"Hon skulle våga befalla oss!" mumlade Harry.

Man läste ogillande och förargelse i Susannas ansigte. Annie stod med vidöppen mun, och John kastade sig ned och rullade sig på marken mumlande: "jag går då bestämdt inte härifrån," och: "så obeskedligt" ; men David låg på magen och blåste ideligen på sin ugn, som en vind i en gammal målningsbok. Sam stod och väntade och stödde sig på den käpp, som tjenade honom till eldgaffel. Det var det oförskämdaste, han någonsin hört: vilja beröfva dem deras eld -, skulle nu den gamla förrädaren Purday uppegga henne dertill!

Purday var nästan lika så förvånad som de-, ty om barnen än förstörde hans eldar, kullkastade hans hövålmar och nedrefvo hans vedstaplar, ville han ej att någon annan skulle banna dem än han sjelf, och allra minst denna dam från London; derför smågrinade han litet och sade: "nej, nej, miss, inte göra de så stor skada heller, låt dem hållas;" och så fortfor han att tömma ut sin skottkärra öfver Davids kära66

ugn, utan att låtsa om, att den fanns; men barnen ropade med en mun: "hurra! hurra! Purday, du har nu sjelf sagt, att vi ej göra någon skada, så kom nu inte och gräla en annan gång."

"Jag tänker aldrig bry mig om den grälmaker-skan," förklarade Johnnie för Annie; och hörde alls icke på miss Fosbrooks glada utrop: "jag är så glad att ni får stanna."

Och så länge den dåraktiga pojken kom ihåg denna händelse, trodde han att miss Fosbrook varit så elak, att hon velat befalla dem gå ifrån elden, men att Purday hindrat henne derifrån. Miss Fosbrook ansåg det ej löna mödan, att försöka göra sig förstådd; hon var glad, att hon fullgjort sin pligt och att hon nu kunde få deltaga i barnens glädje. Hon sprang omkring och samlade stickor åt Sam, tills hon var alldeles andfådd, och blef lika så glad som de, när elden, som blifvit alldeles qväfd af det ogräs, Purday kastat derpå, åter tycktes vilja uppflamma. Sam och Susanna visste nog, att hon endast talat vid Purday, emedan hon trodde det var hennes pligt, men det var rätt svårt för dem, att kunna förlåta henne, att hon störande velat inblanda sig i deras nöjen. Slutligen tyckte hon, att hon lugnt kunde lemna dem, och gick in för att sätta sig och läsa en stund. Hon hade ännu ej framkommit till boningshuset, då hon fick höra små steg komma trippande efter sig och såg, att det var Elisabeth.

"De äro så tråkiga," sade hon. "Sam knuffar mig jemt in i röken, och Georg bråkar så. Får jag gå in med er, kära Christabel?"

"Mycket gerna," svarade miss Fosbrook, "men jag är ledsen att höra alla dina klagomål."

"De äro alltid så stygga mot mig," försäkrade Bessie.

"Du måste försöka att vara glad och vänlig emot dem, så skola de nog upphöra att förarga dig."

"'Men får jag komma in med er? Det skall bli ett så bra tillfälle för min hemlighet."Christabel märkte, att hon ej skulle få mycken ro till sin läsning, men hon var alltid glad, när hon kunde göra Bessie ett nöje. Hon gaf vänligt sitt samtycke till, att Bessie skulle få framtaga sin skatt — vid denna tillåtelse ljusnade det lilla mulna ansigtet betydligt. Hon visste, hvad hon skulle måla, deri låg ej svårigheten; men hvarifrån skulle hon få plånet och banden och de äkta färgerna? Miss Fosbrook gaf henne ett stycke plån, som hon tog ur sin portfölj, men rådde henne, att först försöka på en bit papper. Den lilla fågeln, som Bessie ritade, var verkligen ej dålig, och man såg, att det lönade mödan, att hon fortsatte, och dessutom visste miss Fosbrook att alla mammor tycka om sina barns arbeten, om ock dessa vanligen mera röja god vilja än någon synnerlig förmåga.

Hvarföre göra mammorna det? Jo, emedan dessa arbetens värde bestå i den kärlek till föräldrarne, som framlyser ur dem. Den lilla fågeln målades som en rotgel, med de färger Bessie hade i sin gamla färglåda, men de voro så svaga och otydliga, att när fågeln var väl färdig, den ej var nog vacker, för att duga till present, och de kommo derför Öfverens om, att hon måste skaffa sig några äkta färger jemte banden.

Miss Fosbrook frågade henne, om hon skulle skrifva till sina systrar i London och bedja dem köpa blåa, röda och gula färger och skicka henne dem i ett bref. Detta var något, som aldrig fallit Bessie in, men frågan var nu, om färgerna från London voro bättre än de, man kunde få på landet, och om det ej vore roligare, att sjelf gå till Bonchamp och köpa dem-, men hon blef mycket nöjd, då hon kom att tänka på, att hon åtminstone kunde köpa

banden der. Den lilla bedröfvade flickan var med ens förvandlad till ett gladt pratsamt barn, som, då ingen var tillstädes för att retas med eller skratta åt henne, visade sig vara både förståndigt och fullt af roliga infall, och hennes guvernant lyssnade vänligt och välvilligt,till hvad hon hade att säga. Miss Fosbrook kom ovilkorligen att tänka på, huru mycket lyckligare hennes lilla vän skulle varit, om hon varit enda barnet i en familj, eller endast haft en syster och föräldrar, som förstått sätta värde på hennes goda smak och förfining, i stället för dessa ständigt sysselsatta föräldrar, och dessa ohyfsade, ehuru goda syskon, som missaktade henne, emedan hon var så olik dem. Men sedan tänkte hon, att om Bessie hade fått alla sina tycken tillfredsställda, hade hon kanske blifvit fåfäng och tillgjord, och att kanske just dessa små pröfningar skulle göra henne till en starkare, mera stadgad, mera gagnande och nyttig qvinna, än om hon fritt fått öfverlemna sig åt sina fantasier. Det var blott hennes lynne å ena sidan och syskonens obeskedlighet å den andra, som gjorde miss Fosbrook bekymmer.

Arbetet hade fortgått nära en timma, och Bessie höll just på att kopiera en förgät-mig-ej, som var målad på ett papplock, hon hade, då de fingo höra små trippande steg, och Susanna kom in med lilla George. Han hade blifvit kullkastad af Johnnie och var vid mycket dåligt lynne. Susanna hade gått ifrån leken, för att följa honom in och trösta honom, och kom nu till skolrummet, emedan madam Freeman var utgången. Innan Elisabeth hann gömma bort sina saker, hade George fått sigte på det vackra locket och sträckte ut handen efter det. Bessie stoppade det fort i fickan. George började gråta, och Susanna kastade sig utan vidare besinning på sin syster, fattade tag i hennes arm och började gräfva i hennes ficka, oaktadt hon stretade emot.

"Susanna, Susanna," sade miss Fosbrook, "låt din syster vara. Hon har rättighet, att göra hvad hon vill med sina saker."

"Det är så obeskedligt af henne," sade Susanna, i det hon släppte Bessie och tog lilla George på armen och smekte honom: "stackars min lilla pys!Är Bessie stygg emot dig? Kom du med Susanna, så skall hon gifva dig något vackert."

"Susanna, Susanna, jag ville bara, att han ej skulle förstöra det," svarade Elisabeth bedröfvad.

"Sådant skräp, som det der är! Det är lagom att roa barn med, men du är lika så barnslig som han," genmälte Susanna, smekande Georg.

"Det är bäst, att du lägger bort dina saker, Bessie," sade miss Posbrook, som nu blandade sig i dispyten. När Elisabeth gått ut, och hon tröstat lilla George med ett bandmått af elfenben, som hon tog ur sin sykorg, sade hon åt Susanna: "mitt barn, du får ej låta din kärlek för de små förleda dig, att bli orättvis och ovänlig mot Bessie."

"Men hon är alltid så obeskedlig mot dem," svarade Susanna harmset.

"Jag tror icke, att hon menar illa, men om du tvingar henne att gifva efter för dem, så kan du väl veta, att hon ej skall tycka om dem."

"Mamma säger, att de äldre skola gifva efter för de yngre," menade Susanna.

"Du väntade knappt att se, om hon ämnade gifva efter."

"Nej, emedan jag visste, att hon ej skulle göra det, och jag ville ej, att min lilla George skulle bli ledsen."

"Och jag kan inte fördraga, att min lilla Susanna är häftig och orättvis," sade miss Fosbrook glädtigt. "Rättvisa framförallt, Susanna-, du hade ej rättighet, att taga af Bessie, för att gifva åt George, lika litet som jag skulle kunna gifva en tiggare middag på din pappas bekostnad, om han vägrat sitt samtycke,"

"Men det skulle pappa aldrig göra," försäkrade Susanna, gående litet från ämnet.

"Det är troligt, men du — förstår du mig, Susanna? Jag vill ej, att Bessie skall bli orättvist behandlad för småbarnens skull. Man bör ej tyrannisera Bessie eller någon annan-, det är ej rätt.""Bessie är så narraktig," svarade Susanna buttert.

"Kanske du tycker hon är det, men om du förstode bättre, skulle du finna, att icke allt, som synes dig narraktigt, verkligen är det. Mången skulle beundra hennes sätt,"

"Ja, det vet jag," sade Susanna. "Mrs Greville sade till mrs Brownlow, att Bessie var den enda bland oss, som visade något tecken till hyfsning; men mrs Gre ville är en fin dam, och vi skratta alltid ut henne."

"Vill du inte gå ut och leka igen, mitt barn," sade miss Fosbrook åt henne, när Bessie återkom. "Du kan ju lemna lilla George hos oss."

Susanna visste ej, om hon kunde anförtro sin älskling åt någon, och isynnerhet åt den, som höll med Bessie, men hon längtade så mycket att få se, om potatesen vore tillräckligt stekt, och som lilla George var fullkomligt nöjd med sin sysselsättning att mäta allting med bandmåttet, så sprang hon fort bort, utan att ens tacka. Men hon försäkrade de andra, att miss Fosbrook verkligen var mycket snäll, och att hon skulle gömma sin bästa och största potates åt henne.

Christabel fann det mycket roligt att leka med lilla George, men kunde ej undgå att förarga Elisabeth, då hon befallde henne lägga bort sin målning, och icke plåga sin lilla bror, genom att låta honom se, hvad han dock ej fick röra. Miss Fosbrook kunde ej förmå henne att deltaga i den glada leken. Georges skratt genljöd i hela huset, madam Freeman hörde det äfven, då hon kom in med lillan och, tittande in i dörren till skolrummet, bad honom komma och dricka té, och hon var litet smått förargad Öfver, att miss Fosbrook vågade leka med småbarnen, som hon hade under sin särskilda uppsigt och vård.

Man hörde ingenting vidare från de andra barnen, och Christabel och Elisabeth suto lugnt och läste, till tédags, — då de gingo ned och väntade, och väntade — till miss Fosbrook slutligen bad Bessie gå och ropa de andra.Men hon kom lika litet tillbaka som de, så att guvernanten blef tvungen att sjelf gå ut, dock hade hon ej gått många steg, förrän hon hörde sorlet af flera röster, och snart kommo de alla omkring henne, dansande och hoppande. Susanna och Sam buro hvar sin tallrik, som var full med föremål, som ursprungligen varit bruna, men som nu voro svarta och alldeles ölversållade med hvit aska, och detsamma var förhållandet med barnen, som voro fulla med aska ända upp till håret.

Såsom en liten eftergift för äldre personers fördomar, funno de sig föranlåtna att, ehuru det var fara vardt att deras potates skulle kallna, springa upp och snygga sig, innan de satte sig ned vid tebordet. Susanna, David och Sam skreko ifrigt, att miss Fosbrook skulle äta — "den potates jag enkom stekt åt henne," Stackars miss Fosbrook, hon skulle nästan hellre hafva velat äta sjelfva elden, än dessa osmakliga och askbetäckta tingestar, som voro sega som läder utanpå och smakade bara rök. Barnen, som varit i röken hela dagen, hade fört den med sig in, men munnarne gingo utan uppehåll, så ifriga voro de att omtala alla sina äfventyr, och hvar och en tyckte, att den potates, han stekt, var den bästa. Miss Fosbrook petade ut de mest ätbara bitarna af de tre potatesarna, och försökte på detta sätt att tillfredsställa de tre kockarna.

Andras potatesar kunde nog vara rökiga, men deras voro utmärkta; "lågorna åt svinet, när det en gång blefve köpt," tänkte miss Fosbrook, men hon gladde sig åt barnens vänlighet och välmening, så att hon knappt kände de svarta tingestarnas elaka smak.

Småningom, steg för steg, icke på en gång, kan man lära goda vanor och förbättra karakterer. Sålunda hade Susanna blifvit uppmuntrad att vara vänlig och oegennyttig, samt fått lära sig, att tyranni är orätt och att man icke bör förtrycka den svage; Bessie hade fått lära sig, att man bor vara glad, äfven om man måste försaka sina nöjen för andras skull. Ett försökhade äfven blifvit gjordt, att bota henne för hennes vana att gnälla och hennes tro, att hon alltid vore den, som blefve förolämpad. Det återstod ännu att se, om de små pröfningar, de två flickorna måste genomgå, skulle medföra goda verkningar.

SJUNDE KAPITLET.

Det kan ej löna mödan att beskrifva hvarje dag på Stokesley, ty lästimmarna voro hvarandra lika, och ehuru barnen funno sina lekar mycket omvexlande, skulle läsaren troligen ej vara af samma tanke.

Det kan vara nog att omtala, att på lördagsaftonen hade John icke endast utbetalat sin sista fyrk, utan måste ock erlägga sex pence för nästa vecka, derför att han qvarlemnat sin mössa på golfvet i skolrummet, just derför att

Elisabeth bedt honom icke göra det. Omkring klockan fyra började det att regna, då hela sällskapet var ute på en promenad rätt långt från hemmet, och ehuru de skyndade sig så mycket som möjligt, blefvo de ändå rätt smutsiga om fötterna.

David, som aldrig kunde springa fort, hann endast fram i lagom tid, för att på tredje trappsteget fatta tag i Johnnies rock och utropa: "kom ihåg svinet!" men Johnnie, som hade tröttnat att höra talas derom och dessutom var vid dåligt lynne, slet sig lös och svarade: "det gör jag en konst i!"

Han rusade uppför trappan efter de fyra, hvilka gått före honom, lemnande sådana smutshögar på hvarje trappsteg, att miss Fosbrook, när hon kom efter med Elisabeth, sade, att det kunde behöfvas en regnskur, för att bortskölja dem."Men ni kan väl förstå," anmärkte Susanna, "att när det är så vackert väder, har man hufvudet fullt af helt andra saker än sina fötter."

Medan Sam, Henry och Bessie skrattade åt detta infall af Susanna, kom lilla George intrippande och sade: "halta man kommer, halta man kommer, Georgie vill ha namnam!"

"Pepparkaksmannen!" ropade Johnnie och Annie på en gång, och med ett språng voro de nere på sista trappsteget.

"Åh, skicka bort honom, skicka bort honom. De gifva ut alla sina pengar, så att ingenting blir qvar," utbrast David, under det att George fortfor att draga sin äldsta syster i klädningen, ideligen ropande: "Kom, kom Susanna!"

"De kalla honom pepparkaksmannen, emedan han säljer pepparkakor och brända mandlar och andra sötsaker," förklarade Henry; "vi köpa alltid af honom, och det är en mycket hygglig karl; hans hustru bakar dem, ja, det vill säga, jag tror, hon bakar pepparkakorna, derför måste vi uppmuntra honom."

Henry skyndade ned, för att uppmuntra pepparkaksmannen, och Susanna sade smekande: "ja, ja, Georgie, vi bry oss icke om David, vi skola nog köpa litet," och hon tog den lilla gossen på armen och gick ned.

"Det finns nog med svin här, utan att behöfva skicka till marknaden efter dem," mumlade Sam.

"Snälla Sam, snälla miss Fosbrook, skicka bort pepparkaksmannen och låt honom aldrig komma igen," utbrast David häftigt. "Den otäcka karlen, han kommer hit hvar lördag, och då gifva de ut alla sina penningar."

"Men, mitt barn," invände miss Fosbrook, vänligt, "tänk, om vi ej ha rättighet att köra bort pepparkaksmannen ?"

"Jag bryr mig icke om honom," försäkrade Bessie, "man blir bara smetig om fingrarne."

"Du är inte snäll," svarade David häftigt. "Jag tycker inte om dig, och jag hatar pepparkaksmannen, för det, att han kommer och tar bort stackars Hannahs penningar."

"Lugna dig, lugna dig, David, ingen tvingar dig att gifva ut dina pengar-, och kanske den stackars karlen har barn, som lika väl behöfva mat som Hannahs barn."

"Då kunna de äta pepparkakor och karameller."

Sam försäkrade, att denna diet skulle göra dem sjuka, hvarpå den lilla allvarliga David svarade, att bara svinet vore väl köpt, så skulle han en hel månad gifva sina pengar åt pepparkaksmannen, om han endast ville låta bli att komma de nu följande fyra veckorna.

Christabel kom ovilkorligen att tänka på, hvad hon nyligen läst om, att menniskan så gerna vill aflägsna från sina barn eller vänner just de frestelser, Gud sändt dem, för att pröfva deras kraft att försaka.

Hon hann ej länge tänka härpå, ty åter nalkades snabba steg, och Sam ropade åt Johnnie, när han inträdde: "fy, skäms du inte? Har du låtit Susanna köpa dig allt det der, Jack?"

"Det var bara tre karameller," svarade Susanna, som inträdde strax efter Johnnie. "Du vet ju, att han ej sjelf hade några pengar, så det var så synd om honom; Annie gaf honom äfven några."

"Och Freeman också," tillade Harry.

"Åh, Jackie förstår nog att taga för sig." Han hade rätt, ty Johnnie hade munnen full med sötsaker, och hans händer och fickor voro fullproppade.

"David har ej fått något!" sade den välvilliga Susanna. "Se der, David," och hon gaf honom ett stycke gult bröstsocker.

"Jag vill ej ha ditt snask," sade David förargad. "Du har gifvit ut allt, så nu få vi ej något svin."'

"Nej, David, jag har bara gifvit ut två pence," svarade Susanna, "se här, tag ett stycke.""Du kan åtminstone säga tack," sade miss Fos-

brook.

Huru svårt är det ej, att finna den rätta medelvägen! David, som endast tänkte på sin fattade goda föresats, brydde sig ej om något annat. Det var rätt att afstå ifrån sötsaker, när man hade detta mål i sigte, men det var ej rätt att vara ovänlig och otacksam emot sin syster, hvilken menade så väl och som var den oegennyttigaste af dem alla. Hon vände sig till Elisabeth och erbjöd' henne vänligt den läckerhet, hvilken hon sjelf ej smakat, men bemöttes ej heller bättre af Bessie.

"Nej, tack Susanna. Du har ju tummat det på alla sidor."

Detta var något, som ungherrskapet vanligen ej brydde sig särdeles om, och efter att hafva skrattat åt Bessie, sade Sam, när Susanna vände sig till honom : "tack skall du ha, Susanna, jag föraktar ej tummade sötsaker," men han hade knappt tagit det, förr än Johnnie sträckte ut en med socker glacerad hand och utropade: "gif det åt mig!" och när han såg att det försvann i brödrens mun, utbrast han förbittrad: "så stygg du är, Sam, du gjorde det med flit."

"Ja," förklarade Sam, "det gjorde jag, ty ehuru jag tycker om svin på fyra ben, tål jag ej dem på två."

"Se här, Jackie, var ej ledsen," sade Susanna, som såg att han började gråta och derför gaf honom sitt sista kanderade plommon.

"Jag vill ej ha plommon. Jag vill ha bröstsocker," sade Johnnie, men slukade det dock med begärlighet.

"Jag har ej enda bit qvar," svarade Susanna ledsen.

"Har du ej fått något sjelf, Susanna?" frågade Sam.

"Nej, men jag bryr mig icke om det."

"Åh, der har du, Susanna. Jag har alltid litet i reserv," sade Henry. "Nej, nej, Jack, det är ej för dig; jag tänker ej föda små svin, om också Susanna gör det."

Och oaktadt Susannas böner började båda brö derna reta Johnnie för hans snålhet, tills han brast76

i gråt och sprang upp till barnkammaren. Miss Posbrook tyckte ej om, att de retades, men som hon ansåg det vara rätt åt Johnnie, så brydde hon sig ej om att hindra dem derifrån, utan sade endast, att om de ej tvättade fingrarne, innan tédags, skulle de åter få plikta.

"Huru mycket har ni gifvit ut?" frågade i en förebrående ton den lilla stränga domaren David, men det enda svar, han fick, var en lugg af Harry. — "Hvad nu, lilla pys! skall jag göra reda för dig?"

David slätade med en allvarsam min sina tilltufsade lockar, och upprepade på sitt vanliga bestämda sätt:

"Jag vill veta, huru mycket ni ha qvar till svinet ?"

Derpå fick Harry tag i honom, drog honom ned från stolen der han satt och rullade honom på golfvet, som om han varit en hundvalp, utropande: "jag skall låta dig veta, att om du bråkar så mycket dermed, så ger jag ut hela min veckopenning och ger dig ej alls något till svinet."

"Sam!" ropade den plågade David, och "Sam!' ropade guvernanten, som verkligen blef rädd att han skulle göra

den lilla gossen illa, men Sam stod bara och skrattade deråt, så att Christabel sjelf blef tvungen att skynda fram och hjelpa upp honom, draga bort Henry och hålla fast denne i armen, så att barnet kunde stiga upp och springa sin väg, för att få sitt hår borstadt.

"Kära Harry, du kunde ha gjort illa honom," förmanade guvernanten.

"Det hade varit rätt åt honom," sade båda gossarne med en mun. Hon var ganska ledsen åt detta, men när hon tänkte närmare på saken, fann hon, att, ehuru Harry var tadelvärd, var dock på det hela taget en sådan lexa nyttigare för David, än om man tillåtit honom befalla öfver sina äldre bröder, blanda sig i allt, och blifva grötmyndig och herrsklysten.77

Hiss Fosbrook förvånades ej, då hon nästa morgon i stället för att få se Johnnie inträda, fick höra ett förskräckligt väsen, och fick veta, att Johnnie var i madam Freemans vård, och att hon gaf honom in medikamenter, emedan han varit sjuk hela natten. Det måste medgifvas, att Christabel ej var särdeles ledsen deröfver, och icke heller bekymrade det henne synnerligen, att han skulle vara hos Freeman hela dagen, ty huru stygg Johnnie än varit på hvardagarne, så var han ännu värre om söndagen.

När Johnnie kom in på måndagen, var han en helt annan menniska; han hade ej mer sin uppstudsiga min, han talade och svarade så artigt, man kunde vänta sig af en liten Merrifield, och tycktes ej hafva något emot att läsa sina lexor. Det var visserligen illa nog, att nödgas tillbringa hela söndagen med att ligga sjuk till följd af omåttligt ätande, men detta var likväl bättre, än att uppföra sig så illa som förra söndagen. Johnnie, som visste att pappa, mamma och syskonen alla i lika hög grad föraktade den, som var glupsk, började nu skämmas både öfver detta och sina andra fel. Den nu instundande veckan hade han föresatt sig att vara snäll Det är en välsignelse i vårt lif, att vi oupphörligt kunna börja på nytt; hvarje dag, vecka och år kan man göra goda föresatser, veta sig ha lemnat alla elaka vanor bakom sig, och börja ett nytt lif.

Dessutom mådde Johnnie nu alldeles bra, och det låter väl knappt tänka sig, att ett barn, som blifvit så väl uppfostradt som han, skulle kunnat vara obeskedligt under en hel veckas tid, om ej någontings felats honom, som hvarken han sjelf, eller de andra rätt förstått. Ty det är verkligen en stor plåga för oss, unga eller gamla, att vi ibland känna oss ledsna och förargade, utan att rätt veta hvarför.

Detta gör, att allt går oss emot, vi finna alla andra stygga mot oss, anse alla sysselsättningar och befallningar, som gifvas oss, svåra att verkställa, samt det minsta missöde, som händer oss, för den förskräckligaste olycka. Fullvuxna personer känna dettalika väl som barn, men de hafva erfarit denna känsla så ofta, att de veta, hvad som är orsak dertill, och de hafva, eller rättare borde hafva, mera sjelfbeherrskning. Barn måste genom erfarenheten lära sig, att deras elaka lynne göra de hvardagliga bestyren dubbelt så svåra och förtretliga. Det är en dålig tröst, att säga till sig sjelf, att det är ursäktligt, om man är ovänlig, då man mår illa, och att det då ej är värdt, att man försöker bjuda till att vara annorlunda. Om mrs Merrifield handlat på detta vis, hvilket sorgligt lif skulle ej hennes man och hennes barn hafva fört! Nej, sättet att öfvertyga sig om, att det är vårt helsotillstånd, som inverkar på vårt lynne och våra känslor, är att säga till sig sjelf: "om denna person eller sak synes obehaglig, eller om detta arbete, denna lydnad förefaller mig tråkig, så är det kanske blott en inbillning af mig, och om jag med allvar försöker göra, hvad jag bör, så är det måhända ej så svårt" — eller — "är jag tilläfventyrs vid dåligt lynne i dag, då måste jag försöka svara vänligt. Och en tyst, innerlig bön blifver då den bästa hjelpen. Sjelfbeherrskning och godhet kommer ej af sjelf, medan man växer upp; man måste bemöda sig om, att förvärfva dem i barndomen.

När veckopenningen utdelades på måndagen, och det blef fråga om, hvad det fanns för utsigt för svinet, var David den enda, som kunde framlägga hela sin summa, hvaraf ej fattades en pence, och nu lade han den i Toby Fillpot. Elisabeth hade alla sina sex pence i behåll, utom en enda pence, som hon gifvit ut till ett bref åt mamma, och hon gaf blott två pence till sammanskottet, ehuru David betraktade henne med mörka blickar. Sam hade pliktat en pence då det regnade, och hade dessutom köpt en gåspenna, for att skrifva till sin far. Återstoden, fyra pence och tre farthings, utbetalade han. Stackars Johnnie, han hade i plikt måst erlägga alla sina pengar, för det han varit obeskedlig hela veckan, och var dessutom skyldig tre pence för denna vecka, och allthvad lilla Annie hade i behåll, sedan hon fått plikta, hade pepparkaksmannen lagt beslag på, och till följd af deras uppköp hos

samma man hade Susanna blott tre pence qvar och Henry blott två och en half. Detta jemte två pence, som miss Fosbrook hittat i sin resväska, utgjorde tillsammans en shilling och fyra pence, och det var en bra liten summa för en hel vecka. David blef riktigt melankolisk.

"Var ej ledsen," sade Henry. "Mr Careys bror, öfversten, kommer hit i slutet af Juli, och han ger oss pojkar alltid en hel sovereign hvar, så då kunna vi ensamma köpa det allra präktigaste svin två gånger om."

"Alltid! Han har blott gjort det en gång," sade Sam.

"Ja, det var första gången, han såg oss," menade Harry, "och då voro vi helt små gossar. Jag slår vad med dig, Sam, att han denna gång ger oss en hel sovereign hvar, och då skall jag köpa mig båge och pilar."

"Prat," svarade Sam. "Jag hoppas att han ej skall göra det."

"Hvarför det då?"

"Jag tycker ej om det! Jag tycker, det värsta, som finns, är att tacka; jag går ur vägen, om jag kan."

"Sam har då intet folkvett," sade Harry, vändande sig till miss Fosbrook. "Tänk er, att han hellre vill vara utan en sovereign, än tacka derför."

"Jag är för mycket gentleman, för att göra mig till för presenters skull," genmälte Sam, och de två bröderna rusade på hvarandra*, det var blott litet gyckel å Sams sida, men det var icke utan, att Henry var litet tyckmycken och ilsken.

När Sam hade gått sin väg, började Henry orda vidt och bredt om den sovereign, som öfverste Carey skulle gifva honom, och om den mängd saker, han tänkte köpa derför. En gentleman hade en gång gifvit Osmond Grreville två sovereigns, hvarför kunde80

ej öfverste Carey vara lika frikostig? Det var lustigt att höra, hvad gossen allt tänkte köpa för dessa två sovereigns, från svinet ända till en dubbelbössa. David började känna sig orolig och fruktade, att sammanskottet i Toby skulle vara ett intet mot alla dessa pengar*, men Harry försäkrade honom, att det skulle bli en god hjelp, och att de derigenom alla skulle hafva bidragit något till svinet. Dessutom lofvade han presenter åt alla, hvilket Susanna och Annie så mycket mer trodde, som Sam ej var tillstädes, för att göra sig lustig öfver Henrys alla vackra planer.

Miss Fosbrook hade verkligen en eller två gånger smålett åt dem, men nu anmärkte hon, att hon fann de pengar, man hade förtjenat och hopsparat, vara långt mera välsignelsebringande, än dem, man fått — och detta gjorde, att Harry upphörde, att försöka blända henne — men han kunde ej låta bli, att i tysthet berätta för sina systrar hvilka, underverk han tänkte göra med de sovereigns, han kanske skulle få af öfverste Carey.

ÅTTONDE KAPITLET.

Veckan derpå var mera lyckosam. Insamlingen gjorde stora framsteg, och? Christabel började tycka, att hennes" elever ej skulle vara så svåra att hålla reda på, som hon i början fruktat. De voro verkligen mindre ohyfsade och bråkiga, ej så ostyriga vid måltiderna, ej heller så snäsiga emot hvarandra, och vanan att reta Elisabeth, när de ej hade något annat att göra, hade mycket aftagit.

Sam plågade henne ej, och ej heller tillät han sina bröder göra det, såvida hon icke började gråta ochgnälla utan orsak, i hvilket fall ett vänligt skämt är ett godt botemedel och något helt annat, än det fula felet att endast retas för nöjets skull. Ej heller gaf Elisabeth dem så ofta tillfälle att skratta ut henne, ty miss Posbrook hade gifvit henne en nyttig sysselsättning, som hon tyckte om och som till en del tillfredsställde denna hennes längtan efter omvexling och hvad som var vackert och intressant, hvilken förut gjort henne missnöjd och orolig. Hon var nu fullt upptagen af sin hemlighet och de sköna planer, hon uppgjort för sin gåfva. Ack, hon såg i andanom så vackra ritningar, sådana englar, sådana förtjusande fartyg, kattungar, och små barn sofvande i vaggor! Men när hon tog blyertspennan i handen, gick allt på tok; hennes engel blef en ful grinande varelse, hvars ena vinge omöjligt ville bli bra, skeppen liknade tefat, kattungen såg ut som ett svin, barnet som en uggla i en buske, och

när hon försökte rita af sin lilla syster i vaggan, blef det ännu sämre. Miss Fosbrook gaf henne ordentliga ritlektioner, men de askar, pålar och förfallna skjul, hon ritade, hjelpte henne ej att åstadkomma, hvad hon önskade. Ibland ritade hon likväl verkligen så bra, att det både förvånade henne sjelf och Christabel; och hon var aldrig lyckligare, än när hon fick sitta inläst i miss Eosbrooks sängkammare med sitt ritpapper och sina färger. Hon brukade skjuta rigeln för dörren med ett så hemlighetsfullt utseende, att hon gjorde Annie mycket nyfiken, men de andra lemnade henne i fred, sägande: "nu har väl Bessie några dumheter för sig igen."

Christabel önskade för sitt eget nöjes skull lära sig botanik. Hon fick händelsevis tag i ett botaniskt arbete, som Susanna och Bessie förklarade vara en förskräckligt tråkig bok, — ja, Annie sade till och med att den var gement tråkig, hvilket ådrog henne en tillrättavisning af miss Fosbrook — men som den lärdom, den innehöll, utdelades i småportioner och i en förändrad form, tyckte Bessie riktigt om den.82

Alla barnen voro förtjusta i att plocka blommor åt miss Posbrook, och på ju våtare och brantare ställen de växte, desto bättre var det; men gossarne tyckte det var bra barnsligt att lära sig namnen på dem, och ehuru Susanna tyckte om trädgårdsskötsel, brydde hon sig ej om, huru en blomma såg ut inuti. Elisabeth deremot var ofantligt road af, att närmare undersöka dem, och äfven Annie tyckte det var roligt att se på bladen, ståndarne och pistillerna, och att se, att en tusensköna bestod af en hel massa små blommor. De båda små systrarna började få Ögonen öppna för allt det herrliga och underbara, som finnes på jorden. Bessie tröttnade nu ej på allt så fort som förr, ehuru den anda, som lär oss den rätta glädjen och belåtenheten, ej ännu kommit Öfver henne. De behöfde ej plikta så ofta och de greto ej mera utan orsak; endast en gång fick Johnnie baklexa, men Annie fick det två gånger. Susanna fick blott plikta en gång för baklexa och en gång för att håret var okammadt. Annie fick också en gång plikta, för det hon olyckligtvis kommit ihåg en historia om en korp, och berättat den under lektionen, och Sam, för det han lemnat några böcker framme. Henry fick plikta för svårare fel: för det första för oriktig räkning, för det andra för det han lagt armbågarne på bordet, för det tredje för prat, för det fjerde for det han ej lagt undan sina saker, och dessutom kunde han omöjligt undvara ett snöre, och gossarne Greville skulle skrattat åt honom, om han ej köpt litet mera marmorkulor *).

Men hvad gjorde det, eftersom öfverste Carey skulle komma och helsa på? För en sovereign kunde man ju köpa ett svin tre gånger om, det vill säga ett litet. Christabel önskade, att han aldrig kommit att tänka på möjligheten att få denna sovereign, ty han trodde sig nu genom den kunna slippa från alla de försakelser, medelst hvilka de andra förskaffade sig det stora nöjet, att kunna göra godt, och

*) Ett slags leksaker, som begagnas af engelska gossar.ehuru han talade mycket om svinet, nekade han sig dock ingenting.

En eftermiddag kommo gossarne in och hade stora nyheter att berätta. Deras lärare hade läst i tidningen, att amiral Penrose blifvit utnämnd till befälhafvare på "Bamilies", som skulle segla till Medelhafvet. Amiralen var deras fars bästa vän, och gossarne trodde bestämdt, att han skulle göra honom till sin eskaderchef.

"Och mig gör han till sjökadett," sade Harry. "Han sade det, när han var här sist."

"En af er två," afbröt honom Susanna.

"Jag vet, att det blir jag," återtog Harry. "Han såg, hur jag hade tacklat mitt lilla skepp, och sade, att jag kände bra till alla rep, och så sade han till pappa, att han kunde vara stolt öfver att hafva en sådan son."

"Åh, åh," ropade de andra barnen förargade.

"Nå, det är detsamma, om han sade en sådan familj, men i alla fall såg han på mig, och jag får fara på hans skepp, det skall ni få se. När jag då kommer till Medelhafvet, vet ni då hvad jag skall göra? Jo — jag skall med egen hand döda en haj."

"En haj i medelhafvet."

"Nå, han kan väl komma in genom Magelhaens-sundet? Ja så, sundet heter inte så, nå ja, det ar detsamma — jag skjuter nog ändå en haj."

"Hvad du pratar, Harry," sade Sam litet förargad.

Harry började nu en annan visa.

"Nå ja, det vill säga, han har väl bestämt nu, att jag får fara med, och pappa lär väl snart skicka mig till London, så att jag får skaffa mig uniform."

"Jag hoppas du får tillåtelse att komma och helsa på oss ibland," sade Annie.

"Jag skall bedja derom, men ser du, om jag blir tjenstgörande officer, så kan väl knappt amiral Penrose undvara mig-, men jag skall köpa presenter åt er alla af min sold."

"Du behöfver nog din sold sjelf," menade David."Af mina prispengar då?"

"Du kan ej få prispengar, om det ej blir krig," förklarade Elisabeth.

"Ack, det får inte bli något krig," utropade Susannna.

"Ja, men det är redan krig," sade Henry, och när miss Fosbrook hotade honom med fingret, tillade han: "det vill säga, det var krig vid Svarta Hafvet, och jag vet, att det stod något om ett slag i tidningen-, jag vill minnas mr Carey läste för oss något om Palermo."

"Men jag tror ej, att Garibaldi i Sicilien kan skaffa dig några prispenningar," genmälte miss Fosbrook. o

"Åh, men det blir nog ett krig, och då blir jag befordrad och blir en stor man. Jag skall resa verlden omkring och se kondorer, lejon och elefanter, och jag skall bära ett svärd — det vill säga en stickert, under det att du, Sam, får sitta hos farbror John och läsa latin och grekiska."

"Skryt lagom, det ber jag dig," sade Sam buttert.

"Jag vet ej, hvarföre just du skulle få fara/ sade Elisabeth. "Sam är äldst."

"Ja men Sam är en sådan sengångare. Pappa sade, att jag var den enda, som passade till sjöman, det vill säga, att jag var så vig, och — hvad nu, Sam? Var så god och låt bli, att sparka mig på benen."

"Nå, så skräfla inte så mycket då," mumlade Sam, men Harry var för mycket i farten, för att kunna hejdas genom lindriga medel. Han stötte tillbaka sin stol, satte upp benen, så att Sam ej nådde dem och fortfor: "Se'n kommer jag hem, klädd i en sådan der trekantig hatt, som pappa har — det vill säga en mössa — och då skall jag be farbror John, att han låter er alla få en fridag."

Farbror John var lärare i en stor skola, och alla barnen voro litet rädda för honom."Farbror John lär inte gifva oss den, för det att du ber om det," sade Sam.

"Nu, gossar, tycker jag det kan vara nog med detta käbbel," sade miss Fosbrook. "Jag kan ej tillåta er att längre täfla om, hvem som skall vara förargligare mot den andra. Stig upp. David, läs bordsbönen — Annie, tag med dig den der brödbiten och ät upp den ute. — Gån nu ut allesamman, jag vill ej mer höra ett ord härom."

Hon var numera ej rädd, att icke blifva åtlydd, och när hon sett, att de flesta af det grälaktiga småherrskapet lemnat skolrummet, gick hon upp på sitt rum efter en handske, som behöfde lagas. Vid sin återkomst fann hon Sam ensam i skolrummet, uppkrupen med sina böcker på en kista, och han såg så bedröfvad ut, att hon tänkte, att hon förargat honom, hvilket hon ej för någon del velat göra, ty hon tyckte, att han var en mycket snäll gosse.

"Hvad felas dig?" frågade hon, och hans korta svar: "ingenting," förmådde icke öfvertyga henne, att det stod rätt till med honom.

Hon visste ej, om hon skulle lemna honom ensam, men som hon tyckte, att han snarare såg ut att vara bedröfvad, än förtretad, frågade hon: "har du något svårt att lära dig? Kanske jag kan hjelpa dig?

Han lät henne komma och se uti hans bok, och hon blef mycket förvånad, då hon fick se, att han hade framför sig ett mycket lätt problem i Euklides.

"Om du bara försöker tänka efter litet bättre, så tar du snart ut det," försäkrade hon.

"Det är bara för detta och andra dumma och tråkiga saker, som jag måste bli en landkrabba!" utbrast Sam, och kastade boken till andra ändan af rummet.

"Har du intet hopp?" frågade miss Fosbrook, utan att banna honom for hans häftighet, ty hon såg, att han med möda kunde beherrska sig.

"Nej, amiralen talade blott med Harry, och en dag, när jag hade svårt att lösa ett problem, sade min far, att jag var ett sådant dumhufvud, att jagej kunde få i mig någon navigation, och att Harry var en qvick pojke, värd två sådana som jag. Jag vet, att han är det. Jag vet det — om han bara inte ville skryta så mycket dermed!"

"Önskar du då så mycket att gå till sjös?" "Önskar jag det ? Visst gör jag det. Min far är ju sjöman-, jag kommer ihåg skeppet "Ariadne", och jag har sett "Calliope" — det der skeppet, på hvilket han förde befäl under sista kriget. Sedan jag var så stor som lilla George, har jag alltid trottt, jag skulle få bli sjöman. Och nu, om pappa far med amiral Penrose, och Harry också — åh, då blir det förskräckligt här hemma."

"Men kunnen I inte få fara båda två?" "Nej, pappa sade, att han ej kunde begära, att två af oss skulle bli utnämnda, utom kanske framdeles någon af de yngre. Och Harry är den qvickaste och gör allting bättre än jag, när han vill. Pappa säger, att efter vi äro så många, kunna ej alla blifva sjömän. Och Harry längtar kanske ännu mer än jag att blifva sjöman. Ja, det kan inte hjelpas, Harry måste fara. Men — men — när min far är borta" — och Sam började nästan att gråta — "Jag visste ej, hur svårt det var, att vara utan honom, förrän denna månad. Jag var så liten, då han for till Svarta Hafvet, men nu — men jag får ej tänka derpå!" och han stampade med foten i golfvet. "Hvad pappa en gång sagt, det sker. Säg ingenting åt de andra, miss Posbrook," och han gick beslutsamt och tog upp sin Euklides och sökte reda på lexan.

"Du kommer nog att göra din pligt som en man, hvar du än må befinna dig, Sam," sade Christabel hjertligt.

Sam såg ut, som om han hellre velat, att hon icke sagt detta, men han tyckte i alla fall om det; hon sade likväl ingenting vidare; men när hon såg, hur manligt han beherrskade sin sorg och ansträngde sig att lära den lexa, som föreföll honom så svår, så tänkte hon, att han nog förr än Harry skulleblifva en man, i detta ords bästa bemärkelse. Ej heller hörde hon honom mera nämna ett ord om sina gäckade förhoppningar.

Detta gjorde, att hon ännu mindre än förut tyckte om Henrys skryt, och hon försökte alltid att afbryta denne, så snart han började dermed. Den unga pratmakaren fann henne förarglig och gömde för sina systrars räkning alla dessa underbara historier, i hvilka han alltid inflickade ett: "det vill säga", samt skröt endast för gossarne Greville med sina mandomsprof.

Pepparkaksmannen kom ej på lördagen, och miss Fosbrook hade sparat in alla deras frimärken, genom att lägga deras små bref in i det, hon skrifvit till mrs Merrifield, så att på måndagsmorgonen skatten ökades till sju shillings och sex pence, ehuru alla Henrys sex pence genom plikter och det, som han var tvungen att köpa, smält ihop till en half pence, "hvilket ej lönade mödan att gifva."

Samma dag ankom en betjent ifrån herrgården, förande med sig ett litet nätt bref med en liten törnros på kuvertet och adresseradt till miss Merrifield. På brefpapperet var äfven en törnros, och hela brefvet var mycket nätt skrifvet.

"Min kära Susanna! "Mamma ber mig fråga, om ej du, Bessie och Annie vilja komma och äta middag med mig i morgon. Kom tidigt, så skola vi leka, och bed miss Fosbury komma med er. Mamma hoppas, att din mamma mår bättre, och skulle gerna vilja veta hennes adress i London. Din tillgifna vän,

Ida Arabella Greville."

o

"Åh, miss Posbrook, fa vi ga?" ropade flickorna med glänsande ögon. Mrs Merrifield hade skrifvit, att de kunde få gå dit en eller två gånger, men ej för ofta, ty besöken vid herrgården voro ej bra för alla barnen. Som detta var den första bjudningen, samtyckte Christabel med glädje, ehuru hon sjelf var litet blyg för att gå dit. Elisabeth bad

att få rosen, för att rita af den, och som ingen af småbarnen voro närvarande och begärde den, erhöll hon densamma.Susanna gnällde och suckade öfver, att hon var tvungen att skrifva ett "tråkigt svar" just under löfvet, och gossarna tyckte, att det var en förolämpning för hela familjen, att Ida ej stafvat deras guvernants namn rätt.

"Säg henne, att ni ej kan komma, förr än hon kan stafva det rätt," sade Sam, hvarpå Annie svarade med ett högljudt: "nej, nej!" Alla skrattade åt henne, for det hon kunde tro, att Sam menade allvarsamt.

Susannas biljett började så här:

"Min kära Ida,

"Vi vijla —"

Men nu såg hon, att ordet var galet stafvadt, och satt och betraktade det, tills hon slutligen märkte, att j och 1 skulle byta plats, hvarpå hon försökte att göra j till ett 1, men gjorde då en plump, som Bessie råkade att få se.

"Åh, Susanna, du vill väl inte skicka det der till Ida?"

"Nej, det skulle verkligen bli en tråkig biljett," sade guvernanten och tog ett annat papper och linierade.

"Kan man då inte skicka bud med betjenten, att vi alla skola komma," sade Susanna, "utan att behöfva bråka med detta."

Men miss Fosbrook sade, att det skulle vara oartigt, och Susanna gnällde och sträckte på hvartenda finger, tills papperet var färdiglinieradt.

Då började hon med sin knaggliga och runda stil — och kom lyckligen öfver "vilja", och äfven öfver "mycket gerna komma", men när miss Fosbrook tittade upp, såg hon, att slutet af biljetten lydde så här:

"Mamma bor hos farmor, N:o 12 vid Grovensortorget.

Din tillgifna vän, Susanna Merrifield."

"Mitt barn, jag är mycket ledsen." "Hvad! Är det der inte bra ?" suckade Susanna, och såg iörtviflad ut.Miss Fosbrook pekade på ordet "Grovensor".

"Åh, jag trodde jag hade stafvat det der tråkiga, ordet rätt. Hvarför kunna inte också s och n ställa sig på sina rätta ställen," utropade den stackars Susanna, för hvilken detta ord var en stor fiende. Hon brukade att ställa bokstäfverna på alla möjliga platser, i den förhoppning, att de väl engång skulle komma att stå, der de skulle.

"Kommer du inte ihåg, att jag talade om för dig, att den första Grosvenoren var en stor jägare. Det heter Grosveneur på franska, och du borde veta hvar s skall stå — gros betyder ju stor."

Men Susanna brydde sig aldrig om, att komma ihåg något, som var franskt, och Sam anmärkte: "mannen förtjenar ej att få sitt namn rätt stafvadt, eftersom han antog ett franskt namn. Hvarför kunde han inte rätt och slätt kallat sig: Mr Grandhunter (herr storjägare).

"Men eftersom han nu ej gjort det, äro vi tvungna att stafva hans namn rätt, ty annars skulle mrs Gre-ville bli mycket förvånad öfver, att vi stafva så illa," menade miss Fosbrook.

"Kan man då icke radera ut det," sade den förtvinade Susanna.

"Jag skulle ej vilja skicka bort en biljett, som vore raderad. Dessutom är det ej alls artigt skrifvet."

"Nej, det är det verkligen ej," sade Elisabeth, "vet du inte, hur man skall svara, när man blifvit bortbjuden, Susanna? Vänta, så skall du få hora. Miss Susanna, miss Elisabeth och miss Annie Merri-field skola med stort nöje göra miss Ida Greville den äran att äta middag hos henne — Sam, hvarför skrattar du?"

"Derför, att du tänker säga åt Ida, att det blir en ära för henne, när du kommer dit."

"Man gör alltid en ära åt den, hos hvilken man spisar middag," återtog Elisabeth, "ja, det gör man."

"Man säger, att man skall hafva den äran, att komma, ej att man skall göra sin värd den äran,"förklarade miss

Fosbrook skrattande, "men jag tror ej, att Susanna bör skrifva så. Det skulle bli alltför formligt, liksom det, Susanna skref, var alltför knapphändigt,"

"Måste jag då skrifva om det igen?" sade Susanna. "Jag vill mycket hellre vara hemma, ty det är riktigt pinsamt."

"Jag tror verkligen du måste göra det, Susanna. Det är nödvändigt att lära sig skrifva en ordentlig biljett, hvilket verkligen är svårare, än att skrifva ett långt bref. Jag är ledsen på dina vägnar, men om du inte skrefve så slarfvigt till din mamma, så skulle du finna detta lättare."

Denna gång linierade miss Fosbrook icke allenast papperet, utan skref med sin vackra, lediga stil följande ord på en griffeltafla, hvilka Susanna utan vidare besvär kunde afskrifva.

"Vi äro din mamma mycket förbundna för hennes vänliga bjudning, och skola med stort nöje komma med miss Fosbrook och spisa middag samt tillbringa dagen med dig. Jag är mycket ledsen att nödgas säga, att mamma ej mådde rätt väl, då vi senast hade underrättelse från henne. Hennes adre.ss är N:o 12 Grosvenortorget."

Susanna tyckte att detta var för många ord, och bad att få slippa skrifva, att hon var ledsen. Visst var hon det, men hvad tjenade det till, att säga det till Ida?

Miss Fosbrook tyckte, att det skulle taga sig bättre ut, men bad henne göra, som hon ville.

"Om det endast är derför, då skulle jag ej skrifva det," sade Sam. "Det gör väl detsamma, hur det tar sig ut i Idas ögon." Med dessa ord gick han, åtföljd af Harry, ut i trädgården.

Skulle man kunna tro, att Susanna i sin förtjusning att snart vara färdig, glömde den stora jägaren, och kallade torget Grovesnor, och sedan, i sin brådska att rätta det, stoppade fingrarne i bläcket, och nedsuddade icke blott detta ord, utan hela den ofvanstående raden.Det var en riktig1 skam, att en så stor flicka ej kunde skrifva en ordentlig biljett, och miss Fosbrook hade i början god lust att banna henne, men hon hade ej hjerta dertill, då hon tänkte på de tårfulla ögonen och de trötta fingrarne, och sade derför endast uppmuntrande: "nu var det ju nästan bra. Ett enda försök till, och du behöfver aldrig mer vara rädd för, att skrifva en biljett till Ida."

Om Susanna ej kunde skrifva biljetter, så var hon åtminstone ej surmulen och grinig, och det vore väl, om mången som skulle reda sig mycket bättre med den saken, kunde gå till väga så tålmodigt som hon. Den stackars flickan sade ej ett enda ovänligt ord åt miss Fosbrook, ehuru hon tyckte, att guvernanten var bra sträng emot henne.

Denna gång sade miss Fosbrook, att hon kunde utelemna meningen "tillbringa dagen", och sade att S. kunde vara tillräckligt, i stället för hela namnet Susanna; äfven skref miss Fosbrook sjelf utanskriften till miss Greville.

"Se så, mitt barn, nu har du arbetat tillräckligt för detta nöje," sade hon, när Susanna sträckte på händerna och kastade sig baklänges i stolen. "Jag skall gifva dig ett godt betyg, Susanna, som om detta varit en lektion."

Susanna förtjenade det, ty hon hade varit så tålig och ihärdig, endast för att göra miss Fosbrook till viljes, icke för att hennes biljett skulle bli berömd. Och dock var det bästa, hon kunde åstadkomma, ganska dåligt, för att vara af en tolfårs flicka, och miss Fosbrook skämdes, när hon såg Idas lilla nätta biljett, som såg ut, som om den varit skrifven af ett fullvuxet fruntimmer.

"Men jag undrar," sade hon för sig sjelf, "om jag skulle vilja utbyta min snälla, enfaldiga Susanna mot miss Ida?"

Under tiden rusade Susanna, hoppande och skrikande som en äkta tjufpojke, ut i trädgården, ty dåhon tänkte på, att hon bjudit till att göra sitt bästa, kände hon alla sina lemmar spritta af fröjd.

Man kan vara säker på, att huru svårt än ett arbete, som man ej tycker om, må förefalla en, medan det pågår, så finner man dock efter dess fullbordande, att lektimmarne äro dubbelt så roliga.

NIONDE KAPITLET.

Miss Fosbrook kom snart under fund med, hvad mrs Merrifield menade, då hon sade, att besöken på herrgården ej vore nyttiga för barnen. Ehuru Susanna tyckte om allt, som gjorde att de fingo kortare lexor och åstadkom

någon omvexling, visste hon dock, att hon på herrgården måste iakttaga ett mycket städadt uppförande, och gjorde sig derför icke några synnerliga förhoppningar öfver det nöje, som väntade henne, men Elisabeth och Annie voro alldeles bortkollrade. De hade ständigt något nytt att undra öfver. De undrade, om de skulle äta middag i skolrummet eller i stället äta frukost hos mrs Grreville; de undrade om mr Greville skulle tala med dem; de undrade om Eräulein Munsterthal skulle vara ovänlig; de undrade, om Ida ännu lekte med dockor, och de sågo ut, som om de förundrat sig öfver sig sjelfva, derför att de skulle gå bort i dag.

Ja, undrandet ville icke ens sluta, när lektionerna började, så att de voro i stor fara att få plikta, och när de ej hade något annat att undra öfver, undrade de om klockan ej snart vore tolf, och bemödade sig ej att tillbakahålla väldiga gäspningar. Bäst som Elisabeth satt och skref, utropade hon: "jag är tvungen att fråga något, miss Fosbrook? Få vi sätta på oss våra hvita klädningar?""De äro inte strukna," svarade Susanna.

"Åh, låt mig få gå och säga till derom åt Mary. Det är god tid ännu," sade Bessie, hvilken det nyss fallit in, att det var bra grymt af klockan, att endast visa på half elfva, men som ej brydde sig om att tänka på, hvad Mary skulle tycka om, att bli kallad från skurningen och i stället nödgas stryka tre hvita klädningar.

"Tror du, att mamma skulle vilja, att ni toge dem på er?" frågade Christabel.

"Nej bevars," svarade Susanna, "vi gå alltid i några rena hvardagsklädningar. Våra hvita få vi ej begagna annat än vid större middagsbjudningar, och på julaftonen."

Bessie knotade: "Så tråkigt! Jag hatar dessa gamla, fula bomullsklädningar," hvarpå Johnnie började med den gamla visan: "du lilla fåfänga kattunge."

Miss Fosbrook höjde varnande blyertspennan; hon skakade på hufvudet och sade, att de båda skulle få plikta. Elisabeth började gråta och snyfta.

"Åh, gråt inte Bessie!" ropade Susanna. "Sluta, medan du kan. Du lär väl inte vilja gå bort med röda ögon. Jag skall betala plikten för dig, och se här är också min plikt, för det jag pratat."

"Nej, Susanna, detta var ej onödigt prat, utan endast vänliga ord," sade miss Posbrook, "men tyst nu. Fortsätt Annie."

Men Annie, hvilken läste en liten historia om aposteln Paulus, fortfor hårdnackadt att säga Cicilia i stället för Cilicia, och när hon blef tillsagd, att stafva namnet, började! hon gråta så våldsamt, att Susanna ej kunde tysta henne. Elisabeths skrifbokssida såg ut, som om hon skrifvit den med fötterna, och icke med händerna, och i stället för att läsa på kartan, beklagade hon sig öfver, att hon skulle nödgas taga på sig sin fula bomullsklädning. Derför kunde hon omöjligt få reda på floden Mosel, och hon började rent af att gråta, när miss Fosbrook sade,att Frankfurt låg vid Main. För första gången fick hon nu baklexa i sin grammatika. Hvad åter Annies misstag beträffar, skulle de bli för många att omtala, ty de båda flickorna voro så upptagna af tanken på dagens nöje, att de ej kunde beherrska sig och vara uppmärksamma; de små pröfningar, för hvilka de voro utsatta, föreföllo dem allt för hårda; de blefvo först likgiltiga och sedan uppstudsiga. Må hända skulle de vid mera framskriden ålder finna, att denna öfverdrifna känsla af spänd väntan är en varning, att mera gifva akt på sig sjelf.

Om miss Fosbrook varit en sträng guvernant, skulle hon sagt dem, att de ej alls förtjenade, att få gå bort, eller åtminstone, att Bessie måste läsa om sin grammatika och skrifva om sin öfversättning, och att Annies olyckliga additionstal borde räknas om. Hon hade dock sett sina små systrar vara lika stygga, när de fått löfte om att gå och se en ballett. Hon var derför barmhertig och lät dem i god tid gå och borsta sitt hår och sätta på sig sina bomullsklädningar samt så mycket som möjligt borttvätta de röda fläckar, som tårarne lemnat efter sig.

De blefvo dock lika lätt åter glada, som de blifvit ledsna, och gjorde en mycket treflig promenad till herrgården; de hoppade och sprungo i början, men gingo helt allvarsamt och stilla när de kommo närmare.

De infördes genom en bakport af huset till skolrummet, der Ida och hennes guvernant togo emot dem. Det var första gången, Christabel såg Ida utan hennes fjäderprydda hatt, och hon tyckte, att hon såg ut att vara en liten glad och snäll flicka och icke det minsta tillgjord. Hennes musslinsklädning var visserligen ända upp till lifvet

prydd med garneringar, men var dock jemförelsevis enkel, så att miss Fos-brook var rätt glad, att flickorna ej tagit på sig sina hvita klädningar, men hon hade nog mycket att göra för egen räkning, med att försöka förstå den tyska guvernanten, för att kunna gifva akt på barnen mer än nödvändigt.Synnerligt märkvärdig eller så rolig, var dagen iust icke, att den kunde anses motsvara de lysande förhoppningar, som de små flickorna gjort sig om den. De åto middag när mr och mrs Greville åto frukost, och de voro då tvungna att sitta alldeles tysta och raka. Som de icke alls visste, hvaraf de olika rätterna bestodo, voro de rädda att få något, som de ej kunde äta, ehuru de gerna ville smaka på allt. De kunde aldrig glömma, huru dumt Bessie en gång burit sig åt, då hon gret alldeles förtvifladt, derför att hon omöjligt kunde äta upp en gröngul rätt, som var garnerad med risgryn. Den brännde så förskräckligt på tungan, att det var rent af olidligt, och Ida sade henne, att den kallades för curry och var mycket omtyckt i Ostindien. Men detta hände, när Bessie var en helt liten flicka; nu var hon nog djerf att vilja smaka på allt, och derför svarade hon: "ja, jag tackar," när man bjöd henne kottletter upplagda i en rundel, med små ben, som sköto ut, samt garnerade med något rödt, som Susanna och Annie tyckte såg så onaturligt ut, att de föredrogo, att i stället taga för sig stekt kyckling. Detta visste de åtminstone, hvad det var, men tyckte det var bra besynnerligt, att man serverade sås dertill. Harry hade berättat, att han en gång hos Grevilles råkat ut för ett slags gelé, som smakat illa; men detta afskräckte dem ej från att smaka på den röda, genomskinliga rätten, i form af en snäcka, ty de sågo, att Bessie åt deraf med god smak, och miss Fosbrook lyckades afbryta Annie, när hon ämnade fråga, om det var godt. Till miss Fosbrooks stora glädje var detta den enda brist på takt, hennes små vildar gjorde sig skyldiga till, så att hon ej behöfde egna dem så mycken uppmärksamhet, utan kunde få se på de vackra taflorna på väggarne och gifva litet akt på Harrys vänner, de båda gossarne, och tala med mrs Greville, som var mycket vänlig mot henne.

Miss Fosbrook blef rätt ledsen, när den senare berättade för henne, att mrs Merrifield var sjukareoch att hennes tillstånd var vida mer betänkligt, än hon förmodat. Flickorna voro för unga, för att rätt kunna fatta det djupa deltagande, som röjde sig i mrs Grevilles ton, då hon talade om deras mor, och i det sätt, hvarpå hon förklarade sig betvifla, att kaptenen skulle kunna segla med amiral Penrose, om det blefve honom erbjudet, men så snart hon märkte, att barnen och deras guvernant voro okunniga om rätta förhållandet, bytte hon om samtalsämne. Hon hade dock sagt tillräckligt, för att göra Christabel orolig och komma henne att önska, att få veta mera derom. När derföre middagen var öfver och flickorna sprungit bort för att se på Idas vackra papegoja i orangeriet, vände hon sig till Fräulein Munsterthal och bad henne säga, om hon visste något mer om mrs Merrifield. Fräulein Munsterthal visste knappt, om mrs Merrifield fanns till, men hon var mycket snäll och varmhjertad och sade, att det var bra ledsamt att tänka på, hvilken sorg hotade dessa "bekymmerslösa barn". Hon var ännu vänligare emot flickorna, när de återkommo från sitt besök hos papegojan, som så beundransvärdt hade höjt sitt gula bröst, hostat, nyst och sagt: "gojan vill ha skorpa." De hade varit i orangeriet, ända tills gossarne kommit in dit efter dem, då Ida tog sina vänner med sig till guvernanterna-, ty hon visste af gammalt, att gossarne skulle plågat dem och retat papegojan, att flyga på flickorna och öfversålla dem med det hvita dammet under fjädrarne.

De tillbragte eftermiddagen i trädgården, och flickorna gingo till en vacker löfsal, och der blef det ett stort dockkalas. Ida hade icke mindre än tjugutre dockor, från den sköna Rosamunda, hvilken hade riktigt hår, som kunde kammas, och var så stor som lilla Sally derhemma, ända till den stackars lilla porslins-Mimmi, hvilken hittills legat i ett badkar och som nu med stor svårighet blifvit iklädd ett tillräckligt antal underkjortlar, för att någorlunda anständigt kunna visa sig för främmande. Ingen afflickorna Merrifield skulle kunnat hafva en docka hel en enda dag; Susanna och Elisabeth ansågo sig for gamla att leka med dockor; deremot hade Bessie och Annie alltid djupt beundrat dessa välklädda damer, och de voro icke för gamla för att leka med dem och isynnerhet med den vackra röda och hvita dockservisen.

Ehuru Susanna ej kunde skrifva biljetter eller läsa lexor så bra som Ida, ansåg hon sig dock som äldre och lekte med flickorna, såsom hon gjorde med småbarnen derhemma, snarare för att roa dem än sig sjelf. Hon hade mycket hellre velat leka "katt och råtta" med gossarna, och om det ej varit för det ovanliga i saken, så hade nog Annie velat detsamma. Men de lekte likväl mycket snällt tillsammans. De låtsade att det var morgon, och läto dockorna stiga mycket tidigt upp, samt tvättade Mimmi så mycket, att det kunnat vara tillräckligt för de andra

tjugutre. Derefter fingo dockorna äta frukost och läsa lexor för Ida, hvilken var guvernant och lät dem tala så många språk, att Annie blef riktigt förvånad. En af de små dockorna var emellertid mycket stygg och blef strängt straffad derför; sedan åto de middag och promenerade, hvarunder en af de minsta förkylde sig och hastigt insjuknade, och när hon ändtligen blef frisk igen, ställde de i glädjen till ett stort kalas. Under hela tiden suto de två guvernanterna i skuggan utanför och samtalade på engelska och tyska, så godt sig göra lät, men Eräulein förstod bättre Christabels engelska, än hon Eräuleins tyska. De begynte att blifva goda vänner och önska, att oftare få träffa hvarandra.

Hela sällskapet spatserade sedan omkring i trädgården, för att beundra de vackra blommorna och dammen med guldfiskarna. Det dröjde dock ej länge, förr än gossarna kommo hem, och då fingo de strax tag i en vattenkanna, och skrikande: "elden är lös! elden är los!" utsprutade de hela strömmar af vatten

mot det ställe, der flickorna stodo. Ida rodnade ända upp till hårfästet, och tog Susanna i handen, för att draga henne bort med sig, men när hon åter fick några vattendroppar på sig, vände hon sig om och sade: "låt bli det der, Osmond, annars säger jag åt mamma."

Grossarne gapskrattade, ty de visste ganska väl, att hon ej skulle sätta sin hotelse i verket, och då miss Fosbrook med en förvånad blick såg på Fräulein Munsterthal, skakade denna på hufvudet och sade på tyska, att "Die Knaben" voro så "unartig dass" hon ej kunde hålla dem i styr. Hon beklagade miss Fosbrook, som hade så många att se efter och säkerligen ej hade ett ögonblicks lugn, och Christabel tänkte, att om Sam och Harry liknat dessa gossar, så hade hon verkligen varit att beklaga. Hon blef helt förskräckt, när Osmond och Martin kommo in i skolrummet för att dricka té, och aldrig hade hon trott, att hon skulle kunna känna sig så glad öfver Susannas klena fattningsgåfva, ty af deras hvisk-ningar och deraf, att deras stackars plågade syster gång på gång rodnade, kunde hon förstå att "elden" var en elak qvickhet, gällande Susannas röda hår. Gossar, som så skamlöst kunde förolämpa en gäst, och det en flicka till, vore bestämdt ej några passande kamrater för Sam och Henry. Och dock hade de varit så fina små gentlemän vid middagsbordet, och uppfört sig så väl, när föräldrarne voro närvarande. Utan tvifvel måste de vara mycket stygga barn, när de kunde vara så förändrade, då de voro utan tillsyn. Man bör väl ej alltid tro, att det barn är falskt, som ej är lika snällt i sina föräldrars frånvaro, ty deras närvaro utgör på en gång ett stöd och ett hämmande band, men den som ej felar af svaghet, utan med afsigt ändrar sitt uppförande, i samma ögonblick de äldre gått sin väg, visar, att han redan i tankarne varit olydig hela tiden.

Nu hördes mr Greville ropa: "Martin, Osmond!" och när de gingo ut i korridoren, för att mötahonom, hörde miss Fosbrook tydligt, hur han sade: "spriten till vattenkannan är förstörd. Vet ni, hvem som gjort det?"

"Nej." .

"Hafven I ej rört vid den?"

"Nej", sade de och sprungo sin väg.

Christabel blef helt förfärad. Hon var glad att alla flickorna voro i Idas rum, lyssnande till en speldosa, så att de ej kunde höra denna osanning. Hon visste ej, att gossarna ursäktade sig för sig sjelfva med den tanken, att spriten hade de ej rört, och derför visste de ej, huru skadan hade skett. Som om det varit något bättre, att tala osanning för sig sjelfva, lika väl som för sin far! Tyskan märkte hennes ledsnad och skyndade sig att säga, att Ida vore mycket olik sina bröder, så sanningsälskande, så mild, så artig, men Christabel kunde ej glömma, med hvilken lätthet och färdighet gossare hade narrats. Tänk om deras kamrater, Sam och Henry, som dagligen umgingos med dem, lärt sig att blifva lika fräcka och hade bedragit henne hela tiden? Nej, nej, hon ville ej, hon kunde ej tro det. Isynnerhet ej om Sam. Hon var glad, att hon slapp se gossarne igen, och med tungt hjerta gick hon klockan åtta hem med sina elever, just som Ida satte på sig sin hvita musslinsklädning med röda band, för att gå dit ned på en half timma, sedan de äldre ätit middag.

Barnen utbytte många kyssar vid afskedet och fingo med sig hem en hel ask med konfekt, inlindad i ett vackert kulört papper och i silfver- och guldpapper. Flickorna voro dock säkert mycket trötta, ty de grälade under hela vägen från herrgården, emedan Elisabeth ville, att konfekten skulle kallas för "bonbons" och de andra rätt och

slätt ville säga namnam. Ingen af dem såg på den skona aftonhimmeln, eller på den röda månen, som långsamt uppsteg bakom träden, eller pa de första stjernorna, som började framtindra, eller pa det gröna skenet från lysmaskarna — ehuru allt detta var långt vackrare, än något som Ida visat dem,utom kanske blommorna i orangeriet. Slutligen hörde miss Fosbrook Bessie och Annie gräla så häftigt, att hon vände sig om och sade, att om de nämnde ett ord till om karamellerna, skulle de ej få smaka dem på en vecka.

Som besöket nu var öfver, hoppades hon, att det snart skulle glömmas, men långt derifrån. Ehuru Susanna var sig lik, så kunde Elisabeth hvarken denna eller den följande dagen glömma det nöje, hon haft. Hvarje dag gret hon öfver sina lexor och blef ond vid minsta ord, gossarne sade henne, bråkade om att få gömma asken, som konfekten legat i, gick omkring och såg harmsen och missbelåten ut, och tyckte, att allt var fult och tarfligt, sedan hon fått skåda grannlåten på "herrgården". Hon fick oupphörligt plikta, men detta tyckte hon ej var hennes eget fel, utan en olycka, som hon ej kunde hjelpa. Hon försökte ej att tala med miss Fosbrook, ty hon visste nog med sig sjelf, att hon var stygg, ehuru hon ej ville bättra sig, och hon brydde sig ej vidare om att arbeta på presenten åt sin mamma*, den såg ju så ful ut i jemförelse med alla de vackra saker, hon sett.

Christabel ville icke heller påminna henne derom, ty hon fruktade, att Bessie kanske aldrig skulle få tillfälle att gifva den. Hon tyckte det var ömkligt att se ett barn, som hotades af en så allvarsam och fruktansvärd sorg, gå och tråna efter grannlåt, och att besöket, i stället för att förorsaka henne en njutning och en vederqvickelse, endast gaf henne anledning att sucka och trängta efter denna verldens prål och fåfänglighet. Christabel hade hört sägas, att de som knota och icke äro tacksamma mot Gud för den lycka, Han beskärt dem, ofta bestraffas med förlusten af denna lycka, och detta gjorde, att hon darrade för den stackars lilla oförnöjda Elisabeth.TIONDE KAPITLET.

"Se här!" utbrast Susanna. "Jag har verkligen fått ett bref från pappa sjelf. Så grufligt roligt!"

"Kom ihåg Grosvenor, när du skall svara honom" sade Sam, "men hvad står på?"

Susanna stod nemligen der med vidt uppspärrade Ögon, blef blossande röd och gaf till ett halfqväfdt skrik, medan hon läste brefvet.

"Hur är det med din mamma, mitt barn?" frågade miss Fosbrook

"Ack, mamma — mamma är så sjuk!" och Susanna tappade brefvet och började snyfta.

Sam tog upp det, och Elisabeth kom för att läsa det med honom-, båda stodo helt stilla och sade ej ett ord, utan stirrade endast på brefvet.

"Hur är det. mitt barn?" frågade miss Fosbrook och lade ömt sin arm kring lifvet på Susanna; men denna snyftade så, att hon ej kunde svara, och Bessie räckte guvernanten brefvet; hon var helt blek, och för mycket förskräckt, för att kunna få fram ett ord.

Kapten Merrifield skref helt kort och rakt på saken och i ordalag, som röjde djup bedröfvelse, att han ansåge det rätt, att hans barn skulle veta, hur sakerna stodo. Den behandling, deras mor hade undergått af en doktor i London, hade ej lyckats, utan förorsakat så svår sjukdom, att om Gud ej vore så nådig och lät en förbättring inträda, så kunde hon ej lefva. Om hon blefve sämre, skulle han skrifva eller telegrafera, och Susanna och Sam skulle göra sig i ordning att resa, strax sedan de fått denna underrättelse, och med första bantåg begifva sig till London, der de skulle blifva mottagna vid stationen. Han hade lofvat deras moder, att efterskicka dem, i fall det skulle behöfvas."Mina stackars barn, Gud välsigne er och hafve förbarmande med oss alla. Er tillgifne fader,

H. Merrifield."

Detta var allt, och Christabel förstod bättre än barnen, med huru tungt hjerta han måste hafva skrifvit dessa ord.

Ehuru hon knappt visste, hvad hon skulle säga, försökte hon dock att kosta Susanna, genom att visa henne, att fadern tydligen ej hade uppgifvit allt hopp, men Susanna gret mera vid tanken på sin mors sjukdom och plågor, än af fruktan för framtiden, och Sam sade sorgset: "han skulle icke alls hafva skrifvit, om det ej varit farligt."

"Ja," sade miss Fosbrook, "men jag tror, att i fall sådana som detta, just då man har anledning att befara det värsta, bättring helt hastigt inträder."

"Ack nej," sade Bessie, som nu först yttrade sig. "Jag vet, att det kommer att gå illa. Små flickor, som stå omtalade i sagoböcker, förlora alltid sina mammor."

"Sagoböcker är bara skräp, och derför kommer detta ej att hända," sade Sam, och det tycktes, som om hans vana, att alltid motsäga Bessie, denna gång ingifvit honom de mest tröstande ord, som ännu blifvit sagda.

Just i detsamma kommo Henry och de små in och fingo veta brefvets innehåll. Henry gret lika så bittert som hans äldsta syster, och så gjorde John och Annie, men David sade ej ett enda ord, liksom om han knappt förstått, hvarom fråga var, och gick till fönstret och tog som vanligt fram sina böcker.

"Klockan är nio," sade Sam.

o

"Åh, vi kunna ej gå till mr Carey i dag," svarade Harry.

"Jo, det skola vi," återtog Sam.

"Åh, gå inte," utbrast Susanna. "Tänk om det skulle komma ett telegram."

"Nå, då kunnen I skicka efter mig," menade Sam. "Kom nu, Harry.""Hur kan du vilja gå," sade Henry förargad. "Jag är säker på, att mr Carey skulle ge oss lof, om han visste, att mamma är så sjuk."

"Jag vill ej hafva något lof," sade Sam. "Jag har ej lust att bråka, som du skulle göra, om du vore hemma."

"Nå väl, om det kommer ett bud, så skall jag fara med Susanna till London, i stället för dig. Jag är ändå säker på, att de helst vilja, att jag skall komma."

"Nej, var så god och gå med din bror till mr Carey, Harry," sade miss Fosbrook bestämdt. "Om han säger, att I ej skolen stanna qvar, så har jag intet deremot, men jag tycker, att ingen af er gör något godt med, att gå omkring här och slå dank."

Harry såg, att inga invändningar kunde hjelpa, och derför marscherade han bort, mumlande att det var bra hårdt. Sam tog upp sina böcker med ett allvarligt utseende, som bevisade, att han värdigt bar sin sorg; han stannade blott ett ögonblick för att säga: "var nu snäll, Johnnie! Bästa miss Posbrook, låt honom springa efter mig, om det kommer något bud, och jag skall vara här, innan hästen är förspänd."

Miss Posbrook lofvade det och kunde ej låta bli, att hjertligt trycka den präktiga gossens hand, för att visa honom, att hon lifligt deltog i hans sorg.

"Vi skola då väl alla läsa våra lexor?" frågade i en nedslagen ton Annie, när han hade gått.

"Ja, mitt barn. Jag tror vi skola blifva mycket bättre till mods, om vi ej försumma våra pligter. Men det är en sak, som vi alla kunna göra för er kära mamma; ni vet, hvad jag menar. Hvar och en kan ju gå för sig sjelf en fem minuter och komma tillbaka, när jag ringer med den lilla klockan."

Den första, som kom tillbaka, var Annie, som sakta hviskade henne i örat den frågan: "miss Fosbrook, ger Gud mamma helsan åter, om vi äro snälla?"104

Miss Fosbrook kysste henne sägande: "min snälla, lilla flicka, det vet jag inte. Det enda jag vet, är, att Grud hör goda barns böner, och om det ar bättre för henne och eder, så skall Han säkert låta er behålla henne."

Annie förstod ej riktigt, men hvad miss Fosbrook sagt, var tillräckligt, för att komma henne att önska att vara god: derför tog hon upp sin bok och började af alla krafter att läsa. Elisabeth skulle ha tyckt, att det varit bättre, att, liksom en liten flicka i en saga, ej läsa några lexor, utan blott sitta och tänka, och kanske läsa i bibeln hela dagen, men på det hela taget kunde hon ej länge hålla tankarne samlade, ej heller var hon nog allvarsam, för att kunna hafva nytta af, att hålla bibeln uppslagen framför sig. Hon kunde knappt följa med innehållet, då hon i

bibeln läste kapitlet för dagen. Om hon derför läste sina lexor, tyckte hon att detta kunde vara lika bra, ty då lekte hon ju ej, och hon ansåg det för sin pligt, att nu försöka vara riktigt allvarlig och god.

Men Christabel såg på Susannas ansigte och hörde på hennes darrande röst, då hon läste, att hon icke kunde tänka på sina åligganden, samt att hon kunde vara snäll, utan att behöfva tillhållas att sköta dem. Det skulle verkligen varit grymt, att nu tvinga henne att sitta och arbeta, och hennes guvernant var derför glad, att hon kunde begagna detta som förevändning, att låta henne upphöra med läsningen. Alla hennes och Sams saker måste vara färdiga, i händelse det plötsligen skulle bli en resa af, och Susanna skickades derför upp till barnkammaren, för att se efter småbarnen, medan madam Freeman och Mary lagade, stroko och packade in deras saker.

Madam Freeman gjorde den stackars Susanna ännu olyckligare, genom att påstå, att hennes mammas sjukdom vore Londonläkarnes fel, men det oaktadt var hon en snäll och öm gumma, och hennes smekningar tröstade mycket den stackars flickan. Hvadsom gjorde henne mest godt, var likväl, att sitta stilla och lugnt hos de små, under det att de sofvo. Hon var då alldeles ensam, och det tycktes lugna henne, ty hon var alltid glad åt, att hafva dem i sin vård. Stackars barn, det kunde lätt hända, att hon snart blefve deras enda mor! Hon lekte med dem, när de vaknade, och deras små näpna fasoner muntrade henne; isynnerhet roade det henne, att se, huru fort lillan lärde sig gå. Ack! mamma skulle kanske aldrig få se det!

Om någon af de andra barnen tyckte det vara orättvist, att Susanna skulle slippa sina lexor, så hade de orätt.

Föräldrar och lärare hafva i detta hänseende rättighet att handla, hur de för godt finna, utan att blifva tadlade derför. Stundom märka de — oaktadt andra ej kunna märka det — att ett barn är ur stånd att läsa, och det vore då både obarmhertigt och grymt, att plåga det ena barnet blott derför, att de andra små barnen, som äro fullkomligt friska, äro nog enfaldiga, att derigenom anse sig tillbakasatta.

Det gick likväl förträffligt med lexorna, och när barnen träffades igen, voro de alla glada och hoppades, att deras mamma mycket snart skulle blifva bättre. Bessie trodde så fullt och fast, att detta skulle ske, att hon läste in sig i miss Fosbrooks rum och ritade och målade af alla krafter, liksom om hon trott, att om presenten blefve färdig till mammas födelsedag, så skulle den säkert bli firad.

När gossarne kommo hem, omtalade de, att de följande dag hade lof, emedan det var St. Barnabas dag, och efter morgonbönen skulle mr Carey gå och möta sin bror vid stationen och föra honom med sig hem.

"Kommer Sam att resa, så kan jag vara nästan säker på, att få en sovereign eller två," sade Henry till David, den enda som ville lyssna till hans prat-, "alla skola då tycka, att det är synd om mig."

"Vill du då gifva litet deraf till svinet ?" frågade David."Ja det kan du lita på. — Men du blir väl till slut sjelf ett svin, om du går på på det viset, David." Men David, som, liksom de andra, visste, att Harry brukade lofva rundt och hålla tunnt, och som nu blifvit påmind om insamlingen, sprang till Sam, som, för att åtminstone göra någonting, höll på att lära sig sina lexor, och sade åt honom: "om du far till London, Sam, får jag då om måndag dina sex pence till svinet?"

"Jag vet inte, om jag kommer att fara."

"Men om du far — annars få vi aldrig svinet."

"Det bryr jag mig inte om."

"Bryr du dig inte om, i fall vi ej skulle få något svin?"

"Nej. — Grå din väg."

David begaf sig derefter till sin äldsta syster, som höll på att skrifva till sin far och fann, att detta bref var mycket svårare och sorgligare att skrifva, än det till Ida Greville, ehuru man nu ej plågade henne med stilen, plumparne och staf-felen.

"Om du far till London, Susanna," sade han med samma ord som nyss, "får jag då om måndag dina sex pence till svinet?"

"Åh, David, jag orkar ej höra ditt kält."

David upprepade sin fråga ord för ord, och lade handen på hennes bref, så att hon ej kunde skrifva.

"Gå din väg, David," sade miss Fosbrook, "plåga inte din syster."

"Jag vill, att hon skall säga, att jag om måndag får hennes sex pence till svinet."

"Nej, det får du inte," svarade Susanna ond, "du bryr dig mer om det der gamla svinet, än om stackars mamma eller någon annan, och derför får du dem inte."

Susanna var så sällan ovänlig, att alla blefvo helt förvånade. Miss Fosbrook, såg att det blott var hennes bedröfvelse, som förmådde henne att tala så, derför ville hon ej säga något åt henne, utan ropade till sig den envise David.Han var mycket bedröfvad öfver det afslag, han fått. och då miss Tosbrook sade honom, att hans bror och syster voro mycket för ledsna, för att kunna tanka på sådana saker, svarade han blott: "men då får Hannah Higgins inte sitt svin."

Miss Fosbrook var sjelf ledsen, att hennes vän David så uteslutande skulle tänka på detta, att han ej brydde sig om något annat. Han blef snart tröstad, ty Susanna, som satt och snyftade, kastade med ens bort sin penna och gick och klappade honom med sina bläckiga fingrar och sade gråtande: "ack, David, David! Jag menade det ej, jag vet ej, hvarför jag sade så! Du skall få mina sex pence och hvad du vill ha. Men ack, jag önskar så mycket, att det skulle komma ett bud, så att vi fingo resa till vår snälla, älskade mamma, ty jag kan ej skrifva, och jag vet ej hvad jag skall ta mig till."

Sedan gick hon tillbaka till sin plats och försökte att skrifva, och der satt hon med hufvudet stödt mot handen, och skref, gret och plumpade, tills det var nära posttiden, då miss Fosbrook slutligen tog de bästa af hennes kråkfötter och skref tre rader inunder, för att berätta, hur det' stod till med dem alla. Hon adresserade brefvet till kapten Merrifield, ty hon tänkte att detta dock vore bättre, än om han ej fått någon underrättelse alls hemifrån, och derför skickade hon af det och tog Susanna med sig ut i trädgården, på det den friska luften skulle svalka hennes heta ögon och brännande panna.

Kort derefter kom äfven Sam och gick vid hennes andra sida, tyst och allvarsam och glad, att vara ifrån de yngres prat och gräl. Denna underrättelse hade kommit dem båda att känna sig äldre och mindre barnsliga, än någonsin förut, men de talade ej mycket.

Men när de satt sig på en trädgårdsbänk, kände miss Fosbrook, som höll Susanna i handen, några grofva och bårda fingrar fatta hennes andra hand, och såg, att Sam hade tårfyllda ögon. Hon klappadehonom, och hans tårar föllo nu ymnigt, men han skämdes att gråta och skyndade sig att borttorka dem.

"Jag tror, att du snart blir en man, Sam," sade hon, "och då kan du taga yard om Susanna och blifva en tröst för din far."

"Ja, det hoppas jag," svarade Sam, "men jag vet ej, på hvad sätt jag kan gagna honom."

"Ingen kan säga det på förhand," sade hon. "Försök endast, att för honom göra, hvad du tror han kan önska."

"Har ni någonsin varit lika olycklig, miss Fos-brook?" frågade Susanna.

"Ja, en gång var jag det, när min far blifvit öfverkörd af en omnibus och var mycket sjuk."

"Berätta det för oss," bad Susanna.

Hon omtalade för dem sin och sina syskons förtviflan och ångest under en hel vecka, och hur det slutligen blef hopp om hans bättring. Detta tycktes upplifva barnen och trösta dem, ty de drogo båda en suck af lättnad, och Sam sade: "pappa har skrifvit till mr Carey; de skola bedja för mamma i kyrkan."

"O!" sade Susanna i en så bedröfvad ton, och då Christabel helt förvånad frågade henne, hvarför hon var så ledsen deröfver, förstod hon af Susannas ord, att den lilla flickan trodde, att med "ett lyckligt slut på alla hennes lidanden" menades döden.

"Ack nej, mitt barn," förklarade hon, "hvad dermed menas, är, att alla sorger och lidanden skola sluta på det sätt, Gud finner bäst, antingen hon nu skall blifva frisk igen, eller tvärtom; egentligen ber man, att sorgen snart skall gå öfver, utan att yttra sig om sättet."

"Finns det ej någon annan bön derom i bönboken?" frågade Sam och stirrade rakt framför sig.

"Jag skall visa dig en, som förekommer bland bönerna för de sjuka. Jag förmodar att man ofta last den för henne,"Syskonen följde henne in i hennes rum, och togo med sig sina böcker, för att hon skulle taga reda på bönen åt dem.

Detta hade varit en lång, sorglig dag, under hvilken barnen ängsligt väntat på telegrammet, och de inbillade sig till och med, att det kunde komma midt på natten, men miss Fosbrook delade ej deras åsigt, utan hoppades på morgondagens post. Något bref kom likväl ej heller då. Detta var en stor missräkning, men miss Fosbrook tyckte, att det var ett godt tecken, ty då kunde väl faran ej vara så stor, och ju längre det dröjde, ju mer hade man skäl att hoppas.

Barnen trodde henne; de voro för unga att länge gå och tänka på en sak, som de ej hade för ögonen, och äfven Susanna var efter nattens hvila gladare och mera i stånd att tänka på annat, och hon kände sig helt lätt om hjertat, derför att ingen underrättelse kommit, att modern var sämre.

Barnen fingo om helgdagarna göra, hur de behagade, gå i kyrkan eller låta bli. Denna dag ville alla tre flickorna gerna gå, så snart de blifvit förvissade om, att, äfven i fall ett telegram skulle komma, innan den korta gudstjensten vore slut, det dock skulle vara god tid, att hinna fara med nästa tåg. Miss Posbrook var glad, att kunna öfvertyga dem derom, ty hon ville gerna hafva dem med sig i kyrkan, emedan hon trodde, att det skulle vara bra pinsamt för Susanna, att bara gå och vänta på telegrammet. Sam gick också i kyrkan, men Henry stannade hemma, sedan han följt dem till trädgården, sägande: "jag vill ej gå, Sam, tänk om det skulle komma något bud, och ingen vore hemma, och ni vore tvungna, att strax fara!"

"Vi skulle ej kunna det, ty det går intet tåg," svarade Sam.

"Ja, men det går alltid extra tåg, när någon är sjuk."

"Då skulle det få gå många tåg.""Åtminstone gick det ett, når mr Grevilles mor var sjuk, och derför kan det väl gå ett nu med, och då får du sitta på lokomotivet, för du vet väl, att det ej är några vagnar med. Jag skall säga dig, Sam, att om telegrammet kommer, medan du är i kyrkan, så far jag i ditt ställe."

"Det låter du allt bli," genmälte Sam, "det vore mycket bättre, du gick med i kyrkan."

"Nej, det gör jag ej. Det är så käringaktigt att gå i kyrkan midt i veckan."

"Det är mycket mera käringaktigt, att bry sig om, hvad sådana åsnor som gossarna Greville säga," återtog Sam, satte på sig sin mössa och sprang efter systrarna och guvernanten.

"Det är bäst, att en af oss stannar qvar," sade Henry till Johnnie och David, hvilka stodo bredvid honom, "för den händelsen, att telegrammet skulle komma. Jag kan sadla fölungen och rida till Bon-champ, och om det är något extra tåg der, så stiger jag upp på lokomotivet."

"Men det är ju Sam och Susanna, som skola fara?"

"Ack, det är bara, för att Sam är äldst, jag vet att mamma hellre ville, att jag skulle komma, ty jag trampar ej så hårdt som Sam, och när jag kommer dit, så blir hon strax mycket bättre, och vi skola alla bli så glada. När amiral Penrose får höra, att jag varit nog modig, att rida på lokomotivet, och att jag förekommit en explosion eller något dylikt, så låter han mig genast bli antagen som sjökadett, och jag får en stickert vid sidan och uniform, och en egen liten koffert. Sedan blir jag utnämnd till löjtnant, derför att jag med glödande kulor skjutit från batterierna på Gibraltar."

"Master Harry," utropade Purday, "kasta ej omkring de der små äpplena."

"De föreställa glödande kulor, Purday."

"Jag skall minsann skjuta på er med glödande kulor, om ni förstör mina gurksängar, unge herre! Se så, gå er väg."Troligen var det oron, som gjorde Purday lika ovänlig och misslynt som alla de andra, eller också litade han kanske icke på Henry, när Sam ej var närvarande, ty han bortjagade pojkarna från det ena stället till det andra. An fruktade han, att de skulle förstöra hans gurksängar, än att de skulle afrepa krusbären eller trampa på rabatterna; men till slut gaf han med sig så pass mycket att han tillät David stanna bredvid honom, med förbehåll likväl, att han skulle vara mycket snäll och räcka honom de små kålplantorna, medan han planterade ut dem.

"Master David är så allvarsam," sade Purday? och de blefvo mycket goda vänner, men Harry och Johnnie blefvo bortkörda, ty i brist på bättre sysselsättning företogo de sig ständigt någon ny odygd.

"Vet du, Johnnie," sade Harry, "att, eftersom Purday är så der stygg, så tror jag vi gå till grinden, för att se om telegrammet kommer."

Johnnie hade ej klart för sig, hvad ett telegram egentligen var, och var nyfiken, att få se, på hvad sätt det skulle anlända. Han trodde, att det skulle komma en ryttare med röd rock och blåsa i ett horn — och detta var en syn, som han ej ville gå miste om, och han trippade villigt efter Harry, som hade gått till landsvägsgrinden.

"Jag kan ej se något alls," sade Henry, under det att han tittade utåt landsvägen. "Jag skall klättra upp, för att bättre kunna se utåt vägen," och Harry klättrade ända upp till högsta tvärslån, och satte sig grensle på densamma; Johnnie klättrade efter honom, ehuru det ej gick så lätt, ty hans ben voro kortare, och hans kläder togo emot. Båda visste, att deras pappa strängeligen förbjudit dem, att klättra på jern-grinden, som var den nyaste och vackraste, som fanns på egendomen, men Harry tänkte: "ingen bryr sig om, hvad jag gör, när jag är så orolig för stackars mammas skull," och Johnnie tänkte: "hvad Harry gör, kan jag också göra."Der suto nu de två ungherrarne uppspetade med ett ben på hvar sin sida om den nya jerngrinden. Det var ungefär, som att sitta på eggen af en knif, och Johnnies ben hängde knappt ned så långt, att han kunde hvila med tåspetsarne på slån nedanför, men han höll sig fast i gallerna, och dessutom var det ju en så upphöjd ställning, och man kunde förlika sig med mycket, för nöjet att befinna sig fyra fot öfver jorden. Harry sade, att det liknade stormasten på ett krigsskepp, det vill säga, när vågorna icke slogo öfver, som han sett på en tafla, som föreställde Eddystones fyrbåk.

"Nej, se på de små englarne, som sitta der uppe," ropade en röst från vägen, och när Harry tittade ner, såg han, att det var gossarne Greville.

"Ja," svarade han, "det är mycket roligt att sitta här uppe."

"Jaså, tycker du det? I mitt tycke måste det vara, som att rida på en rakknif. Men kom ner nu och lek med oss," sade Osmond, under det att Martin öppnade grinden och till Johnnies stora förskräckelse började svänga den fram och tillbaka, men ju hårdare han höll sig fast i gallren och bad honom upphöra dermed, desto hastigare svängde Martin grinden och gapskrattade åt hans rädsla. Henry klättrade emellertid ned, fasthöll grinden och frågade, hvad hans vänner hade haft för sig. Den ena visade honom då ett rödt kruthorn, den andra en hagelpung.

"Har ni ock en bössa!"

"Nej, men vi veta hvar trädgårdsmästaren gömmer sin, och pappa har gått bort i dag. Kom med oss, Harry, så skall du äfven få skjuta."

"Jag vill ej gå långt hemifrån i dag."

"Åh, det vet jag visst! Hvad var det mamma hade hört, Osmond? Att er mamma var mycket bättre, var det ej så?"

"Nej, sämre, tror jag," sade Osmond.

"Nå, lika godt, om du går och hänger här, blir hon väl ej bättre för det, vet jag.""Nej, men —"

"Åh, han får väl bannor af guvernanten. Hör på, hur många sömmar skall du sy i dag?"

"Jag syr aldrig, jag gör, som jag vill."

"Ha! Är det de, som komma från kyrkan?"

"Åh, komma de, komma de!" ropade Johnnie från höjden, der han satt. "Ack, hjelp ned mig, Harry!"

Men Harry ville icke, att miss Fosbrook skulle veta, att han också klättrat upp på grinden, och antingen detta eller hans onda samvete gjorde, att han och gossarne Greville sprungo om hvarandra åt motsatt håll, lemnande den stackars lilla Johnnie uppspetad på grinden, svindlande vid tanken att klättra ned ensam och nästan lika rädd, att miss Fosbrook skulle få se honom sitta der, när hon kom från kyrkan.

Detta var dock ett falskt alarm, ty ännu hade folket ej kommit ur kyrkan. Johnnie hade varit glad, om så varit, ty ingenting kunde vara värre, än att sitta deruppe; hans fingrar voro trötta af att hålla fast i gallren, hans fötter försträckta, genom hans bemödanden att nå slån der nedanför, hans ben voro genomkylda af blåsten, och hufvudet svindlade, när han tänkte på, att klättra ned. Han skulle hafva gråtit, om han vågat lyfta handen från gallret, för att gnida ögonen, och han hade god lust att ropa på hjelp, isynnerhet då han hörde fotsteg på vägen. Det var dock endast fem små bondgossar, ännu mindre än han sjelf, hvilka, då de sågo den lilla gossen sitta der, alla med vidöppna munnar ställde sig i en rad och stirrade på honom. Johnnie ville ej låta dem tro, att han satt der annat än för sitt nöjes skull, och derför tog han på sig en djerf min och bjöd till att se så likgiltig ut som möjligt, oaktadt sin stora rädsla och sitt kroppsliga obehag, oaktadt förtrytelsen, att så skamligt hafva blifvit öfvergifven af brodern, och utsigten att få sig en duktig skrapa samt medvetandet, att han varit olydig mot sina föräldrar just under deras största bedröfvelse.Det finnes i sorgen ingenting, som nödvändigt måste ha till följd, att barn eller fullvuxna menniskor blifva bättre. Ibland, när någon är mycket sjuk i ett hus, händer det, att barnen, under ovissheten om utgången, blifva oroliga, emedan de ej hafva sina vanliga göromål, och då äro de ofta mycket obeskedliga, när de borde vara just motsatsen. Men hvad som är säkert, är, att om vi ej taga sorgen på det rätta sättet, så gör den oss snarare sämre än bättre.

ELFTE KAPITLET.

Harry var vid ett sådant lynne, att han var trött på, att oroa sig och gå och vänta på underrättelser, och var glad, att kunna bli qvitt tanken derpå och få vara med om något nytt.

Harry och gossarne Greville tyckte mycket om att vara tillsammans, när de fingo göra odygd. De "lärde honom en hel hop saker", som han uttryckte sig, de åstadkommo en omvexling, och han var alltid glad, när han kunde få någon, som ville höra på hans underbara historier, hvilka riktigt roade de andra gossarne, som visserligen stundom gjorde narr af dem, men icke voro så benägna som Sam, att häckla dem och bestrida deras trovärdighet.

Stackars kapten Merrifield! Hvad hade han icke allt fått upplefva, om man skulle tro sonens berättelser derom. Han hade fastnat på en magnetklippa, han hade blifvit stucken af mosquitos, som voro så stora som kajor, ja, det vill säga som honungsfåglar, och han hade en gång satt sig att hvila på stammen af ett kullfallet träd, då den plötsligen gjorde en så häftig rörelse, att han föll till marken, och befannsträdstammen då vara en skallerorm — det vill säga, en jätteorm. Men det var ej nog med, att Henry jemt skröt med de hästar, han sjelf tämt, de kaniner, han hade skjutit, de träd han klättrat i, de fågelbon, han tagit och de råttor, han dödat, och allt detta i sådana ordalag, som han ej tordes begagna, när hans bror var närvarande, ty när Sam frågade honom, hvad han menade med att säga så der, brukade han alltid svara: "det var bara på skämt," Ibland visste han knappt sjelf, om han ville bli trodd eller ej, och hvilka lysande bedrifter han ämnade utföra såsom sjöman, derom hafva vi redan hört honom berätta. An ämnade han från stormasten nedskjuta den franska amiralen, än skulle han med fiendens hela flotta i släptåg inlöpa i Plymouths redd, än skulle han, den yngsta kadetten, sedan alla andra officerare drunknat, rädda hela besättningen på ett vrak, än skulle han skjuta en haj tvärs igenom hufvudet, just när den höll på att sluka prins Alfred.

Sålunda var han utan tvifvel en mycket rolig kamrat för dem, som ej voro så noga med sanningen och hvilka tyckte om, att höra och skratta åt stora ord, och denna fridag tyckte gossarne Greville, att det var trefligt, att hafva honom med sig, och de voro mycket nyfikna att se, huru mycket sanning det var i hans skryt,-att han var en

beundransvärd skytt.

De hade alla tre blifvit förbjudna att handtera bössor, utom när någon äldre var närvarande; men gossarne Greville voro just ej vana att lyda oftare, än när de voro tvungna, och sedan Henry nu en gång kommit på den tanken, att ingen skulle bry sig om, hvad han nu toge sig till, ville han hellre vara olydig, än att de skulle skratta ut honom, för det han lydde guvernanten.

De letade nu fram trädgårdsmästarens bössa från det gömställe, der de lagt den, sedan de tagit den ur vedboden, och de tre gossarne sprungo bort tillsammans. Det angelägnaste de hade att göra, var att komma ifrån mr Grevilles egor, der de lätt kundebli sedda af någon af folket. De gingo öfver flera fält, innan de vågade stanna och Osmond kunde ladda bössan. De skulle skjuta turvis; Osmond sigtade först på en stackars oskyldig trast, som nyss lärt sig flyga. Lyckligtvis sköt han bom.

Martin var den, som dernäst skulle skjuta, och af brist på något bättre att skjuta, sigtade han på fågelskrämman, som stod midt på arrendator Grices bönåker. Han var säker, att han hade träffat den, och visade dem triumferande, att han skjutit stora hål i dess hatt; men de andra gossarne försäkrade, att hålet varit der förut.

"Låt oss nu gå härifrån," sade Osmond, det är mycket för nära gamla Grices arrendegård. Om vi gå och skjuta här, så kommer han rusande på oss, som en gammal tiger."

"Ja, låt oss gå nu,"' sade Martin. Men Harry, som just nu fått bössan och såg något glänsande svart genom häcken, var öfvertygad om, att det var en hop kråkor, som suto på fältet näst intill, och derför sigtade han och sköt. Det blef ett förskräckligt kacklande och skrik, som slutade med ett dödsskrän och ett mycket högt rop: "hallon, din bof!"

"Min själ, har du ej gått och skaffat oss honom på halseri!" utropade Osmond.

"Spring, spring," ropade Martin, och Harry, som ej bestämdt visste, hvad han gjort, men var säker på, att det måste vara något förskräckligt, och som hörde röster af personer, som förföljde honom, kastade bössan på marken och tog till fötterna, men de andra hade försprång och vore för länge sedan öfver gärdesgården, innan han ännu hann dit. Just som han skulle hoppa öfver den, tog en hand honom i strupen, så att han var nära att qväfvas, och han hörde en grof röst säga: "ja, ni unga vildtjuf, nu har jag er vackert fast. Jag skall föra er inför domstolen, det ska' jag, för att ni skjutit den stackars gamla kalkontuppen midt för mina ögon.""Ack, nej, släpp mig, släpp mig! Jag ville ej skjuta den," utropade Harry, och försökte göra sig fri från det förskräckliga taget. "Jag trodde det bara var en kråka."

"Jaså, en kråka. Och hvem har gifvit er lof att komma hit och göra odygd på mina egor och bryta er igenom häckarna. Ja, bara för det, om ej för något annat, skall ni inför rätta, ni unga skälm."

"Ack nej, för all del, gör det ej. Jag är Henry Merrifield."

"Jag frågar litet efter, hvad för en Henry ni är," svarade arrendator Grice, som var en vresig man och länge haft ett hemligt agg till kaptenen, emedan han varit hans motpart vid förmyndarkammaren. "Lagen skall döma er, hvem ni än må vara."

"Men — men — mamma är så rysligt sjuk," utropade Harry, bristande i gråt.

"Desto mer borde ni skämmas, att gå och drifva omkring på landet på detta sätt," sade arrendatorn, och skakade honom så, att alla benen tycktes skramla i hans kropp. "Det vore rätt åt er, om jag slog er sönder och samman."

"Ack, gör inte det. — Jo, gör det, men förskona mig från att uppträda inför domarne. Jag skall aldrig göra så mer, nej, aldrig," snyftade Henry i sin förskräckelse.

Mr Grice hade litet medlidande med honom, och dessutom visste han, att hans hustru och grannar skulle blifvit onda på honom, om han för rätta instämde en så ung gosse, hvars föräldrar voro försänkta i djup sorg. Derför sade han: "nå, jag skall väl för den gången ha öfverseende med er, om ni betalar mig fågelns värde."

"Hur mycket är den värd?" frågade Henry darrande.

"Hur mycket den är värd! Den är egentligen från Norfolk, den var tre år gammal, och min hustru satte stort värde på den-, den var lika så bra som en bandhund, ty den skrämde bort alla kringstrykandeungar från gården, och det var ett riktigt nöje att se honom gå omkring som en skildtvakt och breda ut stjerten. Jag vill ej hafva mindre än tjugufem shillings för den, sir."

"Men jag har inte tjugufem shillings. Jag kan inte skaffa dem, "sade Harry förtviflad.

"Det skulle ni tänkt på; innan ni sköt den stackars gamla kalkonen," genmälte arrendator Grice.

"Men hvad i all verlden, skall jag taga mig till?" frågade Henry.

"Det får ni sjelf fundera ut, sir," svarade arrendatorn och tog upp den olyckliga bössan. "Jag skall taga den här, och hindra er att göra mera ofog dermed."

"Ack, nej, nej!" utropade Henry. "Det är inte min bössa, det är mr Grevilles; var så god och låt mig få den."

"Hvad! Var det de der valparne, ungherrarne Greville, som voro i sällskap med er?" mumlade mr Grice, "om jag vetat det, så hade jag ej släppt dem så lätt. De der gossarne äro en riktig landsplåga. Jag önskar, jag hade fått tag i en af dem, så skulle han minsann fått betala kalaset."

Henry tiggde och bad att få bössan, och berättade att de tagit den utan lof, men arrendatern var obeveklig. "Han kunde ju gå till dem," sade han, "och låta dem bidraga till kalkontuppens betalning; hur de hade fått bössan, rörde honom ej, men de skulle ej återfå den, förrän han fått pengarne, och om han ej fick dem innan qvällen, så skulle han bära bössan upp till. herrgården och klaga för mr Greville.

Med detta svar släppte han den olyckliga Harry, som sprang till sina vänner, för att berätta för dem, hvad arrendatorn sagt och på hvad vilkor de kunde återfå bössan. Han fann dem sittande på en låg mur, vid början af deras egor, väntande att få höra hur det gått honom. När han omtalat sin historia, grälade de på honom, för det han hade förrådt dem, och förklarade, att de skulle laga, att han komme ifängelse, och att de aldrig mera skulle bry sig om honom; men som det var tydligt, att bössan måste inlösas, om de ville undslippa ett svårt straff, så blef det en rådplägning. Ingen af dem hade mycket pengar, men Osmond tröstade dem med den förhoppning, att arrendatorn nog skulle nöja sig med mindre. Tjugufem shillings för en kalkontupp, det var alldeles för öfverdrifvet dyrt, och kanske han skulle vara nöjd med hälften.

Hälften syntes dem likväl vara lika svår att anskaffa, som hela summan. Osmond hade tre shillings, Martin två, Harry fyra pence! Hvad skulle man göra? Gossarne förklarade, att om deras far skulle få veta det, skulle de sannerligen ej försvara Harry, som hade förrådt dem. Och egentligen, eftersom det var han, som skjutit kalkonen, borde han ensam betala hela summan.

Ljudet af tjenarnes middagsklocka hördes från herrgården och afbröt rådplägningen; gossarne kunde ej vara hemifrån vid frukosten, och derför skildes de åt och kommo öfverens, att mötas på samma ställe klockan fyra, for att få höra resultatet af Harrys underhandlingar med arrendatorn, ty ingen af gossarne Greville ville höra talas om, att gå med honom och försöka beveka fienden.

Den stackars Harry begaf sig tröstlös på hemvägen. Ett Ögonblick kom han på den tanken, att berätta det för Sam och bedja honom hjelpa sig; men Sam skulle säkert bli så förtörnad öfver ett sådant beteende på en tid sådan som denna, att han kanske snarare skulle ge honom ett kok stryk, än hjelpa honom. Och när Harry tänkte efter, så trodde han ej, att Sam kunde hjelpa dem, och dessutom hade han så ofta skrytit öfver, att han öfverträffade sin äldre bror, att han nu ej ville förödmjuka sig med en sådan bekännelse, isynnerhet som han måste tillstå för sig sjelf, att alltsammans kom deraf, att han ej följt Sams råd och gått ordentligt i kyrkan.1Kunde han låna af någon? Hade han ingenting, han kunde sälja eller byta bort ? Ack, om det ej hade varit för Davids dumma insamling, så skulle han haft rätt mycket. Men litet hade äfven han bidragit till denna insamling. Det kunde han gerna taga tillbaka. Huru mycket kunde det vara? Huru mycket hade han lagt dit sista veckan och veckan förut? Åh, lika godt, en del deraf var- i alla händelser hans; det var intet ondt i, att taga igen det. Det var troligt, att han skulle bli i stånd att återgälda det fyrdubbelt, när han fick sin present af öfverste Carey; eller om han ej fick något, så visste

ju ingen, hur mycket som fanns i Toby Fillpot, och kanske de skulle glömma alltsammans; ty man kunde väl inte tänka på svin, när mamma var sjuk, och kanske skulle han också få gå till sjös och slippa höra talas mer härom.

Under dessa tankar kom han hem och gick öfver tröskeln, i samma ögonblick som middagsklockan hördes, och när han öppnade porten, såg han hur de andra barnen sprungo in i matsalen.

Miss Fosbrook, som kom efter dem, vände sig om, när han inträdde.

"Henry," sade hon, "jag har skickat Johnnie att spisa middag i barnkammaren, emedan han varit olydig och klättrat upp på grinden. Jag tänker ej låta dig slippa undan lättare, ty det är säkert du, som narrat honom dertill. Hur kunde du vara så grym och lemna den stackars lilla gossen ensam på ett så farligt ställe."

"En sådan liten hare, det var ej det ringaste farligt," svarade Harry.

"Men han är ju så liten,"' började miss Fosbrook, men Harry afbröt henne sägande:

"Ack, det tror ni, som är från staden, men jag skall säga er, att jag klättrade upp på vår grind vid Stonehouse, hvilken var två gånger så hög, och då var jag ej så gammal, som han nu är."

"Jag tänker ej disputera vidare med dig härom, Henry, men efter du varit så olydig, får du ej ätamiddag tillsammans med oss. Gå upp till skolrummet, så skall Mary få bära upp mat åt dig."

"Åh, jag är alls inte angelägen om, att äta middag tillsammans med barnungar och guvernanter!" utropade Henry, i det han rusade upp för trapporna, och miss Fosbrook stod alldeles häpen öfver hans okynniga beteende.

Hon tänkte att gå upp till honom, så snart middagen var öfver, och försöka, att få honom att ångra sitt dåliga uppförande, och fråga honom, hur det kunnat falla honom in, att bära sig så illa åt under en så sorglig tid. Hon fruktade äfven, att hon måste straffa honom ännu mer, genom att förbjuda honom att gå ut mera denna eftermiddag. Han var så god och så lättrörd, att hon var nästan säker på, att kunna få honom att inse, att han förtj enade straff för sitt dåliga uppförande.

Hon gick upp, strax sedan bordsbönen var läst, men då var han borta. Ingen kunde få reda på honom och ingen fick något svar, när man ropade på honom. Miss Fosbrook blef helt ledsen och ängslig, men kunde ej sjelf gå långt hemifrån och söka honom, ej heller vågade hon skicka Sam, ty det kunde. ju vara möjligt, att under tiden ett telegram komme.

"Åh," sade Sam, "säkert är han ute med gossarne Greville och har något ruffens för sig, och han var väl rädd, att ni skulle hindra honom från att gå."

Hon försökte tro detta, men var långt ifrån lugn hela eftermiddagen, och blef mycket glad, när han ändtligen kom tillbaka vid tétiden.

Han sade, att han hade varit ute med gossarne Greville, men han kunde ej begripa, hvad de hade att göra dermed, han kunde göra, hvad han ville, utan att behöfva redogöra derför. Det var ingen, som sagt, att han skulle stanna hemma på eftermiddagen, och han tänkte verkligen inte stanna, för att bli straffad för ingenting.

Detta var ett så dåligt uppförande, att Christabel icke ansåg det löna mödan, att söka röra honom med att tala om hans sjuka mor. Hon visste, att han nog en gång skulle komma att ångra sig, och trodde, att det bästa, hon för ögonblicket kunde företaga, var att göra slut på hans vanvördiga tal till henne och hans ovanlighet emot syskonen, genom att såsom ett ytterligare straff låta honom gå till sängs, strax sedan han druckit té. Han satte sig ej deremot, ty hon hade lärt honom att lyda henne, men han gick upp med en mulen uppsyn och mumlade vresigt, att det var mycket hårdt, att nödgas lyda ett dumt fruntimmer, som ingenting begrep och som alltid var förarglig.

TOLFTE KAPITLET.

Med lördagsposten fingo de ett lugnande bref. Hela thorsdagen hade mrs Merrifield sväfvat mellan lif och död, så att hennes man ej kunde förmå sig att skrifva, ty antingen skulle han hafva ingifvit barnen falska förhoppningar, eller skrämt dem ännu mera; men hon hade haft en god natt och befann sig bättre på

fredagsmorgonen, och just innan brefvet afsändes, hade doktorerna sagt, att de trodde, hon nu snart skulle tillfriskna. Brefvet var skrifvet i stor brådska, men kapten Merrifield glömde ej, att hjertligt tacka sin lilla Susanna för hennes kråkfötter och säga, att han så väl förstod meningen deri, hvarjemte han bad henne tacka miss Fosbrook, för att hon afskickat det och sagt honom, att de alla uppförde sig väl och fleltogo i hans sorg. Han helsade till dem alla, ochskref att de måste försöka att göra sig förtjenta af den stora lycka, som vederfarits dem.

Barnen förstodo detta så, som om deras mor redan varit frisk igen, men de voro för allvarligt stämda, för att deras glädje skulle varit bullersam. Susanna sprang upp till sitt eget rum, och Bessie fölide henne-, Sam sade ej ett ord, men miss Posbrook märkte, att han vid frukosten ej förtärde en munsbit. Hon låtsade ej derom, ty hon visste, att hans hjerta var fullt, och när hon såg sig omkring på denna lilla barnskara och tänkte på den stora sorg, som blifvit dem besparad, kunde hon knappt återhålla sina tårar. De voro alla stilla och allvarsamma, och det var en alltför lycklig morgon, för att hon skulle haft hjerta, att störa den, genom att gifva Henry de förebråelser, han så väl förtjenade, och det till och med mer, än Christabel visste. Hon hade nästan glömt hans dåliga uppförande, och när hon kom ihåg det, hoppades hon, att tystnaden på denna lyckliga dag skulle komma honom att ångra sig mera, än om han fått förebråelser. Men när frukosten var öfver, var han en bland de högljuddaste.

Den högtidliga stämningen hade nämligen försvunnit, och alla rusade ned i trädgården, tyckande, att de nu kunde vara berättigade, att gifva sin glädje luft. Sam skrek och hojtade, som om en sten fallit från hans hjerta, tog lilla George i sina armar, och i sitt glädjerus svängde och kastade han honom högt upp i luften. Johnnie, Annie och David gingo till gräsplanen, tumlade och rullade sig den ena på den andra, som tre kattungar, sparkade med benen och slogo omkring sig med armarna, så att man ej visste hvems svarta kängor det var, man sist såg.

Susanna var lugnare. Hon omtalade för Freemann den glada nyheten, och tog sedan tag i "lillan" och bar henne ut i korridoren, för att riktigt i ro få krama henne. Hon kunde ej säga åt någon annan än lillan, hur lycklig hon var och hur hon hade sörjt, när hon tänkte på sin mors plågor och sin fars sorg,och den förlust, som hotat att drabba dem. Ack, hon var så lycklig, så tacksam, men hon kunde ej skrika ut det som de andra, utan hon gaf luft åt sin glädje på det sättet, att hon oupphörligen kysste lillan.

"Christabel," hviskade en späd röst, när de andra gått ut, "jag skall aldrig gnälla mera."

"Du måste försöka att aflägga detta fel, mitt barn."

"Ty då mamma var så sjuk," sade Elisabeth, och trädde närmare intill henne, "tyckte jag det var så enfaldigt, att önska sig ega allt det der vackra, som Ida har, och att bry sig om gossarnes retsamhet."

"Ja, mitt barn, när man får en verklig sorg, så blygs man öfver sina små onödiga bekymmer."

"Jag sade så många gånger till mig sjelf, i går och i förgår, att jag aldrig skulle tänka på dylikt, om mamma bara blefve frisk och komme hem igen," sade den lilla flickan, "och det skall jag icke heller mera."

"Du tör inte alltid finna det så lätt," svarade Christabel, "men om du allvarligt försöker, så skall du lära dig, att ej visa, när du känner dig missnöjd."

"Åh," sade Elisabeth, och det var ett uttrycksfullt "åh", "de der sakerna synas mig nu så enfaldiga och af så litet värde."

"Du har ändtligen en gång lärt dig se dem i deras rätta ljus, mitt barn. Och nu, när du har så mycken orsak att vara tacksam mot Gud, inser du, att dina dåraktiga önskningar och ditt oförnöjda sinne gjorde dig otacksam mot Honom."

"Ja," svarade Bessie, och slog ned ögonen, som hon alltid gjorde, när man sade henne något dylikt; det var, som om hon ej tyckte om, att möta den blick, som fästes på henne.

"Nå väl, Bessie, försök att låta upphörandet af ditt knot blifva ett tackoffer, som du bringar Gud. Antag att du hvarje morgon, när du läser din bön, skulle tillägga följande —" och hon skref dessa ord på ett stycke papper: "Gud, som har återgifvit minmor helsan, lär mig att blifva ett tacksamt och förnöjsamt barn, hjelp mig att vaka

öfver mina ord och tankar, så att jag ej knotar!"

"Är detta ej för ringa, att bedja om?" frågade Elisabeth.

"Intet är för ringa att bedja om, mitt barn. Se denna mygga! Så liten hon är, har dock Gud skapat henne och gifvit henne lif och perlemor-glansen på hennes vingar: tror du, att du är för liten, att kunna bedja, eller att ditt fel är för litet, för att bedja om dess bättring ?"

Elisabeth slog ned ögonen. Hon tyckte, att det just icke var något fel, men hon sade det ej.

"Bessie, hvari bestod Israeliternes största synd, när de voro i öknen ?" Rodnaden på Bessies kind utvisade, att hon visste det.

"De frestade Gud, genom att knota," sade Christabel. "De pröfvade hans tålamod genom klagomål, när han på dem slösade sina omsorger och så många välsignelser, och de knotade derför, att icke allt var, som de önskade. Då nu Gud, kära Bessie, låtit dig känna en verklig sorg, vore det icke då, att pröfva hans tålamod, om du klagade öfver, hvad han har beslutat med dig?"

"Nu skall jag aldrig klaga mer," försäkrade Elisabeth. Hon tog den lilla papperslappen, och Christabel hoppades, att hon skulle draga nytta af den, ty hvad hon än tänkte i detta första Ögonblick af lättad sorg, så visste Christabel nog, att hennes små sorger snart nog åter skulle förefalla henne lika odrägliga, som om hon aldrig haft att bära en ännu större.

Ingenting märkvärdigt inträffade emellertid, alla voro glada och lyckliga, men deras öfverståndna fruktan hade dock ett sådant inflytande på dem, att de voro lugna och uppförde sig väl både lördagen och söndagen, och miss Fosbrook hade aldrig haft så litet besvär med dem som nu.I betraktande af detta och den uppståndelse, som under förra veckan gjort det omöjligt, att strängt upprätthålla ordningen, förkunnade hon dem på måndagsmorgonen, att de skulle slippa att plikta för förra veckan och att de skulle få ut hela sin veckopenning.

Kanske hon gjorde detta, emedan hon trodde, att dessa två shillings och tre pence skulle öka insamlingen så mycket, att den räckte till för inköpet af ett "någorlunda hyggligt svin". Hon tänkte äfven, att det nu kunde vara tid på, att David blefve belönad för sin ihärdighet, så att han sedermera kunde tänka på något annat än blott på svin och pengar.

Detta tillkännagifvande helsades med tacksägelser af flickorna, och af gossarne med ett dånande: "tre gånger tre hurrarop för miss Fosbrook!" och Bessie var så glad, att hon i stället för att gnälla öfver bullret, förenade sig med Susanna och Annie för att hurra, men det blef ett sådant löjligt pip, att Sam skrattade ut dem och gjorde narr af deras svaga hurrarop. Men till och med detta tålde Elisabeth.

Under tiden stod David vid bordet, trummade derpå med fingrarne, som om han spelat ett musikstycke, och räknade: nittiotvå, nittiotre, nittiofyra, det är mina-, nittiofem, nittiosex, nittiosju, det är Jacks," och så fortfor han mycket flitigt att räkna, tills han vände sig om och utropade: "ett hundratjugo!" Nu hafva vi svinet!"

"Hvad säger du?" utropade Annie.

"Ett hundratjugo pence. Sukey sade, att ett hundratjugo pence gör tio shillings. Nu ha vi det! Nu ha vi svinet! Ack, det är färdigt! Får jag lemna pengarne åt Purday?"

"Vi skulle ju låta dem ligga tills marknadsdagen, du lilla plågoande," sade Henry.

"Nej, nej, nej," ropade flera röster, "endast tills vi hade tillräckligt."

"Och jag är säker på, att ingen vet om vi hafva nog," tillade Harry ifrigt. "En hög halfpence-stycken, det är något det.""Men jag vet det, Harry," försäkrade David. "Det är åttionio pence och enfarthing i Toby Fillpot, och med hvad vi tillägga i dag, blir det hundratjugotvå pence och en tårtning.

"Du hade ej rättighet att se efter," sade Sam.

"Jag såg ej efter," svarade David förargad. "Först hade vi fyratioåtta pence, och så gaf Susanna tre, det gör

femtioen." — Han skulle hafva fortsatt på detta sätt, som en riktig räknemaskin, och räknat i hufvudet, om de andra haft tålamod att höra på, men Annie och Johnnie voro mycket angelägna, att pengarna skulle framtagas och uppräknas i deras åsyn. Henry förklarade häftigt, att det var emot reglorna, och att små nyfikna ungar icke borde få sin vilja fram.

Men de öfriga voro också nyfikna, och Sam sade, att det vore bäst att se efter, huru mycket de hade, så kunde de bedja Purday köpa ett svin för hela summan, som de samlat, och dessutom önskade han att få slut på saken, ty han tyckte det var tråkigt, att aldrig hafva några pengar.

"Det är ej rätt!" ropade Henry häftigt. "Det är emot reglorna. I skolen inte få mina sex pence, det skall jag säga er, och jag tänker inte stanna här inne och se på, när ni tar fram pengarna."

"Det är ingen, som håller dig qvar här," sade Sam.

"Jag visste ej, att det var några reglor," sade en af en flickorna; men Harry hade redan gått sin väg.

"Harry har bara lagt dit fyra och en half pence," sade David, derför kan man ej undra på, att han skäms. En sådan stor gosse, som har sex pence i veckan! Men om han inte ger oss sina sex pence, så kunna vi ej köpa svinet."

"Bry dig ej om det, vi kunna ju nästa vecka få det, som fattas," sade Susanna.

"Nå, hvem vill taga ner Toby?" frågade miss Fosbrook, i det hon läste upp den ena glasdörren och drog rigeln från den andra, bakom hvilken sparbössan stod."Susanna bör göra det, emedan hon är äldst."

"David skall göra det, emedan han är yngst."

David ställde sig på en stol, för att taga ned Toby från hyllan. Med en högtidlig min fattade gossen med ena handen muggen och höll den andra inunder densamma, ty han förmodade att den skulle vara för tung, för att hålla i en hand. Men hastigt rynkade han pannan och uppgaf ett rop af förskräckelse. Toby var så lätt, att hans stora försigtighet var onödig, och i sin förvåning deröfver föll David baklänges från stolen och tappade i fallet Toby, hvilken gick i tusende bitar, och ut rullade blott en enda farthing. Några minuter stodo alla stumma och stirrade på muggen, såsom om de trott, att pengarna småningom skulle komma fram.

David lade händerna för ansigtet och brast i häftig gråt. Det var första gången, miss Fosbrook sett honom gråta, och hon fruktade, att han gjort sig illa i fallet, eller skadat sig på skärfvorna; men han stampade med foten och knöt näfven, som om han gråtit lika mycket af ondska som af sorg, och utropade: "jag vill ha pengarna till mitt svin."

"Sam, Sam," utropade Susanna, "om du har gömt dem, för att gyckla med honom, så låt honom få dem."

"Jag— jag gyckla nu!" svarade Sam förtrytsam. "Nej, det kan du vara säker på, att jag ej gjort."

"Kanske Harry har gjort det," sade Elisabeth.

"Ey skäms, Bessie!" genmälte Sam.

"Jag vet bara," svarade Elisabeth, för att försvara sig, och något tvekande, "att en af er måste hafva varit i dockskåpet, ty jag fann dörrarne öppna och läste igen dem."

"Och hvarför skulle det vara någon af oss?" frågade Sam, under det David slutade att gråta, för att lyssna.

"Emedan ingen af de yngre kan räcka upp så högt, att han kan läsa upp dörrarne," sade Elisabeth. "Det var med knapp nöd jag räckte upp, för attkunna draga för den öfversta rigeln, ehuru jag ställde mig på en stol."

Detta var mycket troligt, ty dockskåpet var egentligen en gammalmodig byrå, hvars undre del, nedanför glasdörrarne, var af polerad valnöt och så obetydligt utskjutande, att endast en fluga kunde stå derpå, och dessutom var det alltid läst. Ingen under tio år var lång nog, att kunna nå nyckelhålet, om han också stod på den högsta stol, ännu mindre att kunna draga undan den Öfversta, temligt tröga rigeln.

"Det kunde ej ha varit någon af de små," sade miss Fosbrook; "men du får inte vara så benägen, att anklaga dina

bröder, Bessie."

David, som nu fått en gnista hopp, sprang upp från golfvet, och skyndade ur rummet, följd af Johnnie, och man hörde dem snart ropa: "Harry!" så att det genljöd i hela huset.

"Hvilken dag var det, du fann dörren öppen, Bessie?" frågade miss Fosbrook.

"Det var strax efter middagen," svarade Bessie, besinnande sig. "Det var i fredags; ja, jag kommer ihåg det var i fredags, jag gick in i skolrummet efter en blyertspenna, och som jag var rädd, att Harry skulle rusa på mig, tittade jag först in genom nyckelhålet, men han var ej der."

"Ja," sade Susanna, "det var samma dag, vi funno den stackars Jackie uppspetad på grinden, då han och Harry blefvo straffade. Åh, jag är säker på, att han icke mer gjort någon odygd den dagen."

"Gick du upp före mig, Bessie?" frågade miss Fosbrook, "ty jag gick upp strax efter middagen, för att tala med Henry."

"Ja, det gjorde jag," sade hon. "Jag tänkte? att om ni ginge in först, skulle ni banna honom, Gud vet hur länge, och ej släppa någon in, derför ville jag ha min penna först, och smög mig dit, innan ni stigit upp från bordet."Just nu hörde man de båda gossarne stampa i trapporna, och de kommo inspringande helt andlösa. David hade ett mycket rödt öra.

-"Nej, nej, Harry har inte gömt dem!"

"Men han örfilade David, derför att han trodde, att han gjort det," tillade Johnnie, "och sade, att han skulle göra detsamma med stygga Bessie!"

"Jaså, han har således inte gömt dem," sade Susanna.

"Det sade jag dig ju förut," anmärkte Sam.

"Nej," återtog David, "och han sade, att jag ej hade rättighet, att fråga, och som Bessie gick och spionerade öfverallt, vore det bäst att fråga henne. Har du tagit pengarne, Bessie?"

"Jag," utropade Elisabeth, "hur kan du tro det?"

"Du har en hemlighet," utbrast David, "och du ville inte vara med om Hannah Higgins svin. Du har tagit pengarne för att reta mig. Miss Fosbrook, befall henne, att gifva dem tillbaka!"

"Tyst, David," sade miss Fosbrook, "man kan fullkomligt förlita sig på Bessie, och det är orätt att hafva ogrundade misstankar."

"Bry dig ej om det, Bessie," tillade Sam vänligt, "om inte David vore en sådan åsna, så skulle han inte säga det."

"Hvar är Henry?" frågade guvernanten. "Hvarföre kom han inte sjelf? Bopa honom, jag skulle vilja veta, om han ej såg, att dörren var öppen."

"Han har gått till mr Carey," sade Johnnie.

"Och det är hög tid, att du också går dit, Sam," sade miss Fosbrook, sprittande till. "Om du kommer för sent, så bed mr Carey ursäkta det, och säg, att det var jag, som höll dig qvar."

Sam var tvungen att rusa sin väg, det fortaste han kunde, men de andra barnen stodo ännu helt förskräckta omkring miss Fosbrook. Hon befallde dem, att taga fram sina böcker. Hon ville ingenting vidare göra åt saken, förrän hon fått tid att tänka efter och både hon sjelf och barnen blifvit litet lugnare, tyhon sjelf var helt förskräckt och tyckte, att det till en del var hennes fel, emedan hon låtit de insamlade medlen stå i ett olåst skåp. Hon fruktade, att förhasta sig, och att misstänka den oskyldige, och hon hoppades, att med tiden få reda på, hur det hängde ihop. Alla barnen blefvo missnöjda med att undersökningen ej fortsattes, emedan de trodde, att, om man strax sökte och frågade efter pengarne, skulle de snarare komma till rätta. David var mycket misslynt. Nej, han ville hvarken läsa eller göra någonting, förrän miss Fosbrook förmått snåla Bessie, att gifva tillbaka pengarna.

Miss Fosbrook och Susanna försökte båda, att förmå honom taga skäl, men han hade så uteslutande fäst sin tanke vid ett föremål, att han blef slö för allt annat, och han var en sådan liten gosse, endast fem år, att han knappt kunde fatta osannolikheten, att en flicka med Elisabeths karakter skulle begå en sådan stöld, antingen på lek eller allvar, ej heller förstod han, huru kränkande en sådan misstanke var. Han visste blott, att hon hade en hemlighet — en hemlighet, som gjorde, att hon ej brydde sig om hans svin, och när hon ifrigt försäkrade honom, att hon ej rört pengarna, och när Susanna tog henne i försvar, och yttrade: "hör du inte, hon säger att hon ej gjort det," då svarade han blott: "hon har en gång förr sagt en osanning."

Elisabeth blef blossande röd, och Susanna sade, att det var skamligt af David att påminna om detta. Sedan omtalade hon, att för länge sedan hade Harry och Bessie en gång slagit sönder en fönsterruta i förmaket, då de kastade boll med små äpplen, och på tillfrågan derom, hade de nekat dertill, men de hade verkligen varit så ledsna då, att de säkert aldrig skulle göra så mer."

Det syntes på David, att detta icke gjorde något intryck på honom, ty han upprepade surmulet: "hon sade en osanning.""Jag vill inte höra detta mera," sade Christabel beslutsamt. "I talen så länge derom, tills I blifven vid dåligt lynne, och nu vill jag ej höra ett ord mera om denna sak, förrän lexorna äro upplästa."

När hon talade i denna ton, blef hon alltid åtlydd, men det gick just ej synnerligen bra med lexorna, ty alla barnen voro oroliga och ouppmärksamma. David, som hittills varit hennes bästa lärjunge, bemödade sig ej att tänka och tycktes vara alldeles förslöad. Hvad brydde han sig om, att han fick plikta, när han ej kunde få något svin. Han var mycket förargad på miss Fosbrook, för det att hon ej gjorde några försök att återfå pengarna, tänkte, att hon ej alls brydde sig derom, och ihågkom Freemans dumma prat, att Bessie var miss Fosbrooks favorit.

Plötsligt hörde miss Fosbrook, att någon drog djupt efter andan, och när hon vände sig om, såg hon, att det var den stackars Bessie, som, med hufvudet lutadt öfVer sin griffeltafla, satt och gret och fåfängt bjöd till, att återhålla sina tårar. Hon skulle ej alls låtsat om henne, ehuru hon gerna velat trösta henne, om ej David utropat: "Bessie gråter! Hon får plikta."

"Nej," svarade miss Fosbrook, "men den bör plikta, som genom sina obeskedliga yttranden förmått henne att gråta."

"Hon har tagit pengarna, som vi samlat till svinet," mumlade David.

"Vågar du att säga detta en gång till, så skall jag straffa dig, David!"

Han såg henne barskt i ansigtet och upprepade det ännu en gång.

Nu blef hon allvarsamt ond, och genast verkställande sin hotelse, öppnade hon en liten mörk skrubb, knuffade in David, och beslöt, att låta honom stanna der ända till middagen.

"Derpå försökte både hon och Susanna att trösta Bessie, och de påminde henne om, hur barnslig David var, och att han troligen uppsnappat något ord, somHarry råkat fälla, utan att mena något dermed, och att ingen annan ett enda ögonblick misstänkt henne.

"Det är så obeskedligt och grymt," sade Bessie snyftande, "att skylla mig för att stjäla! Jag tror de hata mig!"

"Ack, om du blott ej vore ovänlig mot gossarne," genmälte Susanna, "så skulle de aldrig tro det."

"Ja, Susanna har rätt"' sade Christabel. "Om du försökte, att vara mera tillsammans med de andra och intressera dig för dem, samt vara mera eftergifven och fördragsam, så skulle sådant aldrig falla dem in."

"Men det här tro vi ju ej," sade Susanna gladt. "Hörde du inte, att Sam sade, att den var en åsna, som kunde tro det."

"Men Bessie har en hemlighet," sade Annie.

"Skäms du inte!" ropade Susanna åt henne.

"Jag skall säga er min hemlighet," började Bessie.

"Nej, gör inte det, söta du," sade Susanna. "Vi tro dig ändå, och det gör Sam också."

Bessie omfamnade Susanna, som om hon nu först visste, hvilken tröst det var, att hafva en så god och snäll syster. Läsningen började nu åter, och så snart de uppläst lexorna, beslöt miss Fosbrook att göra en riktig visitation.

Någon kunde af odygd eller nyfikenhet tagit sig detta oråd före; derför släppte hon ut David ur skrubben, började med Susannas tillhjelp vända upp och ned på alla lådor i skolrummet, och förbjöd de andra att hjelpa henne. De hittade på hela samlingar af sönderbrutna kuriositeter, framdrogo hela högar af gammalt skräp, tittade bakom bokhyllorna, men upptäckte ingenting, som var värdt att nämna, utom venstra benet af Annies docka, Johnnies trasiga boll, och en tiger, som hörde till Georges Noachs ark, samt det första bladet af Sams latinska grammatika, allt detta instoppadt i ett råtthål i panelen.

Christabel förbjöd dem, att under middagen tala om den förlorade skatten, icke endast för att hindradem från att gräla, men för att icke tjenstfolket skulle få reda derpå, ty hon fruktade att någon af dem hade begått stölden, och ehuru hon ej ville säga det åt barnen, så misstänkte hon en liten barnpiga, vid namn Rhoda, som var mycket ung och icke länge tjenat i huset.

Henry åt i största hast sin middag, men hann ej gå sin väg, innan miss Fosbrook ropat honom till sig och sagt, att om han spelat ett puts åt sin yngre bror, vore det bäst att omtala det, innan misstanken föll på någon oskyldig.

"Jag! Jag har inte spelat något puts, det vill säga —"

"Svara rent ut, utan något det vill säga — har du gömt pengarne?"

"Nej."

"Du åt middag i skolrummet i fredags. Voro dörrarne till dockskåpet öppna då?"

"Jag — det gaf jag inte akt på."

"Du öppnade dem väl ej, för att taga ut något ?"

"Hvad skulle jag med sakerna i dockskåpet?"

"Öppnade du dem ej?"

"Det — det gjorde jag inte — det vill säga —"

"Med ett ord, öppnade du dem? Ja eller nej."

"Nej."

"Huru mycket var klockan, då du gick ut efter middagen ?"

"Hur skall jag komma ihåg det? Hvad det är dumt att bråka så mycket om den saken. Syskonen hafva väl inbillat sig, att de lagt in mera, än de verkligen gjort, och troligen ha de också tagit ut något."

"Nej, David räknade rätt. Jag har skrifvit upp allt, som de lagt dit, och jag är säker på, att intet uttagits, ty tidigt samma morgon lade jag sjelf dit sex pence, och sparbössan var då full med kopparslantar, och jag såg kanten af Davids silfverslant — ett trepence-stycke, som ej fallit riktigt ner.""Då kanske ni ej läste dörren," sade Henry förtjust.

"Jag kan ej säga bestämdt," sade Christabel, men jag tycker jag sköt för rigeln, och om jag ej gjort det, så skulle dörrarna gått upp långt förut."

"Men de kunde ju ha blåst upp, vet jag."

"Om också dörrarna voro öppna, så kunde ej pengarna försvinna för det."

"Nå, men jag kan då omöjligen hjelpa det," sade Henry och ville gå ifrån henne, men hon bad honom först säga, hvad han sagt åt de yngre gossarne, som förmått dem att misstänka Elisabeth.

"Har jag sagt något sådant?" sade Henry. "Jag är säker på, att jag ej sagt något sådant, det vill säga, om jag gjort det, så var det ej annat, än att Bessie smyger omkring öfverallt. Ni kan väl förstå, att jag ej misstänker henne."

"Jag hoppas, du ej gör det!" sade miss Fosbrook förbittrad. "Var så god och kom upp med mig nu."

"Jag vill gå ut," sade Henry.

Han fick det dock ej. Hon tyckte, att Elisabeth borde få rättfärdiga sig och omtala sin hemlighet, emedan den hade kommit dem att misstänka henne, och när alla barnen voro samlade, ropade hon den lilla flickan och sade henne detta.

"Det är grufligt obeskedligt af dem," sade Bessie med skälfvande läppar, "men de skola få se det, om det är det, som erfordras, för att bevisa dem att jag ej är en tjuf."

"Jag sade att jag ej brydde mig om att se, hvad det är," genmälte Susanna, "du vet, Bessie, att jag tror dig."

"Och det gör jag med," sade Sam; "jag bryr mig icke om andras hemligheter, jag vill inte veta Bessies."

Ingen af de andra följde deras exempel; de antingen misstänkte henne, eller voro nyfikna och förtjusta att få se, hvad det var.Ett halft dussin stycken hvitt plån med små kolorerade ritningar på, och lika många bandstumpar af siden var allt, hvad de fingo se.

"Var det ingenting annat?" sade Annie mycket bedragen i sina förhoppningar.

"Var det bara det der, som Bessie gjorde sådant väsen af?" sade Johnnie, och Davids ansigte mulnade, ty han hade verkligen hoppats, att få se de förlorade pengarna.

Efter att hafva sökt i alla barnens sängkamrar, gick miss Fosbrook till barnkammaren, dit Sam och Susanna fingo tillåtelse att följa henne. Madam Ereeman var mycket stel och högtidlig, men hon hindrade dem ej att söka, och medan båda barnen gjorde detta, frågade miss Fosbrook varsamt Ereeman, om hon litade på Rhoda och trodde, att hon var ärlig.

Vid denna fråga blef madam Ereeman mycket ond. Ehuru hon talade i vördnadsfulla ordalag, visade hon dock tydligt, att hon var mycket förargad öfver, att den främmande guvernanten kunde misstänka någon, som stod under hennes uppsigt.

Miss Fosbrook skulle velat fråga Ehoda, om dörrarna varit öppna eller stängda, när hon bar upp maten åt Henry, men Ereeman ville ej tillåta, att hon tillkallades.

"Jag trodde, att det tillkom mig, att se efter barnkammaren och barnpigan," sade hon. "Om miss Merrifield hört sin mamma säga motsatsen, så är det visserligen en helt annan sak."

Susanna kröp längre in i en mörk skrubb. Ereeman måste vara förskräckligt ond, när hon kallade henne för miss Merrifield i stället för Susanna.

Det var ingenting mer att göra. Pengarna kunde man ej finna. Ereeman ville ej, att man skulle fråga Ehoda, och allt hvad barnen visste, hade de redan sagt.

Christabel bad dem endast, att ej mera tala derom ; hon hade hufvudvärk af bara oro, men hoppades dock, att med tiden något ljus skulle komma att falla i detta mörker. Smärta och lidande måste upptäcktenföra med sig, när den en gång gjordes, men detta vore mycket bättre, äfven för den brottslige, än detta svek. Alla barnen voro i ett retligt tillstånd och så uppfyllda af misstänksamhet, att de voro alldeles ur humör, och hon gjorde sig bittra förebråelser, att hon ej satt sparbössan under lås och bom, så att ingen kommit i frestelse.

Hon befallde dem, att ej tala mer härom denna afton, och de lydde, men de hade intet nöje af att leka, ty de kände alla som en tyngd öfver sig. Nästa morgon, när Susanna kom tillbaka från sina hushållsgöromål, såg hon ledsen och allvarsam ut. När hon fann miss Posbrook ensam, sade hon, att hon verkligen hade något af vigt att meddela henne, om hon finge, och när detta beviljats, började hon med en glad blick, som utvisade, att hon tyckte sig hafva hittat på något förträffligt:

"Jag skall säga er, jag, hvad jag tycker, ni bör göra."

"Nå, hvad då?"

"Jo, ni borde sammankalla alla i huset och bedja dem på heder och ära säga, om de tagit pengarna eller icke."

"Nej, mitt barn, jag har ej rättighet att göra detta, ty jag har icke att befalla här i huset, och dessutom tror jag ej, att vi skulle kunna upptäcka något på det viset."

"Hvad! Tror ni då, att en tjuf kunnat komina in utifrån ?" sade Susanna och såg ut genom fönstret.

"Nej, det tror jag ej, mitt barn, men jag är rädd för, att en person, som kunnat stjäla pengarna, ej skall göra sig samvete af, att säga en osanning, och jag vill ej gifva anledning till äfven denna synd."

"Men det är så förskräckligt. Jag kan ej uthärda det," svarade Susanna, gråtande." Vet ni, miss Fosbrook, att jungfrurna äro så onda, att ni sade något om Rhoda."

"Du nämnde det väl ej, mitt barn?""Åh nej, och inte Sam heller. Det var Freeman sjelf. De sade alla, att ni ville förstöra hennes goda rykte, och de vilja ej, att främmande personer skola befalla öfver dem."

"Jag ber dig, Susanna, låt mig slippa att höra detta. Det tjenar ingenting till."

"Ack jo, hör på!" utropade Susanna. "Vet ni att Mary — jag vet ej hur hon kunde göra det — sade, att Bessie alltid var så slipad, och att hon varit i skåpet och tagit pengarna; men hon vore er favorit, och derför försvarade ni henne. Och Freeman började plåga henne med, att bekänna sanningen, och sade, att hon var ett elakt barn, emedan hon ej gjorde det, men orsaken till alltsammans vore, att en främling hade uppsigt öfver oss. Jag är säker på, att de sätta upp Johnnie och David, att vara stygga mot Bessie."

"När hände detta?"

"I går afton, när vi gingo in i barnkammaren och tvättade oss. Det var vår tur. Ack, hvad jag önskar, att mamma vore hemma igen."

"Det gör jag med, mitt kära barn. Och hvad gjorde den stackars Bessie?"

"Hon blef alldeles blek och sade ej ett ord, ej ens när de sade, att hon var halsstarrig. Men när vi gått till sängs och jag kysste och klappade henne, började hon gråta så förfärligt, att jag ej visste hvad jag skulle göra, och vet ni, då kastade jag på mig min schal, och gick och ropade Sam, och som han ej ännu gått och lagt sig, kom han och satte sig bredvid henne och sade, att han trodde henne, och att. hon är lika bottenärlig som någon af de andra. Sam var så snäll och vänlig, och vi båda smekte henne, tills hon somnade. Sedan gick Sam in i barnkammaren och sade, att det var skamligt af Freeman, men kokerskan säger, att det bara gör henne värre, emedan hon är afundsjuk på, att vi hålla af er."

"Det gläder mig att höra att du är så snäll mot Bessie, mitt barn, men jag vill ej att du skall brydig om, hvad jungfrurna säga. Det gör . dig bara ledsen för ingenting.

"Men jag kunde ej hjelpa det," sade Susanna.

"Nej, du kunde ej låta bli att höra på det der anfallet mot Bessie i barnkammarn, men du behöfver inte tala med köksan eller Mary derom. Det är ej vardt att förarga sig åt, hvad de säga, som ej ha riktigt reda på en sak."

"Kan ni ej bedja dem, att låta bli, att tala derom ?" sade helt oskuldsfullt Susanna.

"Nej, jag kan ej blanda mig i saken. Då skulle de göra det ännu mera. Vi måste endast så mycket som möjligt hålla Bessie på afstånd från jungfrurna, och visa, att vi ha förtroende till henne."

Man hade verkligen sett Elisabeth i mycket mera dyster sinnesstämning, när ingenting händt henne, än för närvarande, då hon hade stort skäl att vara bedröfvad, ty tjenarne voro mycket ovänliga mot henne, och hennes två små bröder så elaka som möjligt. David hyste verkligen den öfvertygelsen, att hon tagit pengarna, och tyckte, att hon borde pinas derför, och Johnnie trodde honom på orden och var dessutom mycket fallen för att retas. De

nöpo och knuffade henne, suddade ut hennes tal, gömde undan hennes böcker och satte sig på hennes plats, kastade halfätna brödbitar på hennes tallrik, med ett ord, gjorde allt, hvad de visste, att hon tyckte illa om, så ofta miss Fosbrook eller Sam icke var närvarande; men hon beklagade sig aldrig. Hon ville ej, att de skulle kalla henne sqvallerbytta, och dessutom lyckades de verkligen icke i sina bemödanden att förbittra lifvet för henne, så glad var hon Öfver den innerliga välvilja, som under hennes lidanden visades henne af Susanna och Sam. Susanna kunde ej hindra de stygga gossarne att förfölja henne, men hon försvarade henne så mycket som möjligt. Sam tuktade dem, som buro händer på Bessie eller ens sade ett ondt ord åt henne i hans närvaro, och han var mycket vänlig mot henne och sysselsatte sig mera med henne, änhan någonsin gjort" förut. En eftermiddag bad han, att hon skulle få gå med honom till Bonchamp, och han ville ej hafva någon mera med sig, och ehuru det var en mycket varm dag, hade Bessie aldrig gjort en så treflig promenad. Han plockade smultron åt henne, och visade henne en isfågel, och ett mycket stort aqvarium, som stod i en trädgårdsmästares fönster, och i hvilket några guldfiskar och en mycket lustig liten vattenödla simmade. Och på hemvägen talade de mycket om sin fars resa, och huru de skulle kunna hjelpa sig utan honom, och Bessie hörde med glädje, att Sam hoppades, att miss Fosbrook skulle stanna qvar, äfven när mamma kom hem.

"Ty jag tror sannerligen, att hon har inplantat litet förstånd i dig, Bessie," sade Sam.

Hon kände sig så lycklig, att hon, i stället för att, som förr, börja gnälla, när Sam blott kom åt henne med ett lillfinger, nu såg upp till honom med ett småleende, så ofta de möttes, ty hon var säker om hans beskydd och väntade alltid att få höra något roligt af honom, likasom hon ock ansåg det för en heder, att få hjelpa honom med hvad som helst. Dagen derpå, när mr Carey hade sagt åt Sam, att han skulle lära sig att utpeka på kartan alla städer i mindre Asien (der i gamla historien hvarje stad alltid är utsatt så, som om man vore högst oviss om dess läge), så hjelpte Bessie honom så bra, att hon besparade honom både tid och möda, så att han kunde få gå ut i trädgården en half timma förr, än han eljest skulle hafva kunnat. Då sade han henne, att hon var riktigt snäll, och gaf henne ett dugtigt slag i ryggen, som för några veckor sedan skulle ha kommit henne att gråta och tjuta, men nu förstod hon, att detta var Sams sätt att tacka, och hon kände sig mycket hedrad af, att han bad henne hjelpa sig att meta aborrar, fast det rent af qväljde henne, då hon skulle sätta mask på krokarne.

Den djupa sorg, som hotat att drabba henne, det verkliga lidande, hon hade att bära, och det ömmareförhållande, hvari hon kommit till sin bror, hade långt mera bidragit till att göra henne till en lycklig liten flicka, an alla miss Posbrooks bemödanden, att tillfredsställa hennes önskningar och tycken. Detta hade likväl också gjort henne åtskilligt godt, ty det hade lärt henne, att för tillfredsställandet af sina tycken påhitta sådana njutningsmedel, som de andra ej brydde sig om, men hvad som förnämligast fattats henne, var sjelfva den anda, som gör menniskan glad, och när tacksamhet och kärlek ingåfvo henne denna känsla, var det mycket lättare att se, huru sköna aftonskyarne och den uppstigande månen voro, än den tiden, då hon alltid tänkte på inbillade förnärmelser.

Det talades ej utomhus om förlusten, och Chri-stabel hoppades, att de yngre barnen ej mera skulle misstänka Elisabeth-, men hela Davids karakter syntes ha blifvit liksom omhvälfd af denna händelse. Han, som förut varit ett mönster af flit och goda seder, mycket förtjust i miss Posbrook, och icke endast sjelf snäll, men ofta görande sitt bästa, för att hålla Johnnie och Annie i styr, hade nu blifvit rent af slö och ouppmärksam under lästimmarna. Ingen förebråelse tog på honom, han tycktes finna ett nöje i att göra tvärt emot, hvad hans guvernant sade honom, och derigenom narrade han de andra två, som, ehuru äldre än han, voro svaga karakterer i jemförelse med honom, att blifva ännu mera uppenbart stygga än han sjelf. Ibland trodde Christabel, att vanan att reta Bessie blifvit så inrotad, att den skulle komma att fortfara, äfven sedan orsaken var glömd. Ju mera hon försökte, att göra slut på detta, desto värre blef det, och då hon såg på David och tänkte, att hon förr tyckt så mycket om honom, ihågkom hon det bibelspråk, som säger: "din godhet är som morgonens sky, och såsom daggen skall den försvinna."

Hon hade trott, att han var god lika mycket af religiös känsla som af naturligt allvar och kärlek till tukt och ordning, och så hade det kanske en gång varit. Men den lilla mannen hade fast hela sin själoch alla sina tankar uteslutande vid ett enda syfte, och ehuru det var godt, hade han dock gjort det till en alla andra tankar

uppslukande afgud, så att han slutligen blott var snäll för svinets skull, ej derför att det var hans pligt. Gäckad i sina förhoppningar på svinet, hade han ingenting att sätta i stället, och han ansåg sig så illa behandlad, att han ej tyckte sig behöfva vara snäll, hvarför han hämnades, genom att vara mycket obeskedlig.

När sådana starka karakterer, som lilla Davids, en gång föresätta sig något, som är bra, finns det ingen höjd af förträfflighet, som de icke kunna uppnå, men hafva de en gång fått en skef riktning, äro de de allra värsta, både för sig sjelfva och andra.

TRETTONDE KAPITLET.

Måndagen veckan derpå hällregnade det. Hela gården liknade en sjö, och regndropparna föllo plaskande ner deri. Purday hade satt på sig sin husbondes gamla regnkappa, men det oaktadt var han alldeles genomblöt, och när pigorna gingo öfver gården med paraplyer, lät det "sqvatt", "sqvatt" under deras träskor, för hvart steg de togo.

Det var bakdag, och Susanna och Annie hade varit nere hos kokerskan och öfvertalt henne, att gifva dem ett stort stycke deg, och miss Fosbrook hade gifvit dem tillåtelse, att kafla den i skolrummet. Sannolikt var detta enda sättet, att hindra dem att hopknåda degen till kulor och kasta dessa i ansigtet på hvarandra, eller möjligen ock att fastsmeta den vid någons näsa, och tillika räddades derigenom köksan från att blifva halft vansinnig genom deras närvaro i köket.Hvar och en fick ett lika stort stycke deg och ställde sig dermed vid de båda kistorna, som stodo på hvar sida om fönstret. Bessie ville ej alls hafva någon del af degen, ty Sam hade lånat henne sin vackra bok om "Sångfåglarne", och hon var ifrigt sysselsatt att kopiera en talgoxe, ty nu behöfde hon icke längre hålla sitt arbete hemligt. Vid ena sidan stodo de tre äldsta barnen, och vid den andra de tre yngre; lilla George stod i ett hörn bredvid Susanna och gjorde hål i sin deg och bad oupphörligen att få mera. Målet för Susannas ärelystnad var, att kunna baka lika präktiga kringlor som kokerskan, och hon ut-kaflade degen och formade den i rundel, ehuru de båda äldsta gossarne oupphörligen stulo bitar af hennes deg. De hjelptes åt att forma en figur, som skulle föreställa Purday och som hade ögon gjorda af två korinter, hatt på hufvudet, och pipa i munnen, samt dref framför sig en ko; men olyckligtvis gick alltid hans nacke tvärs af, och armarne ville icke fastna vid kroppen. Det kunde väl afhjelpas, ty ju mera deg, som påsmetades, desto bättre blef det. Johnnie och Annie hade format en hel massa med ormar, som slingrade sig om hvarandra och beto hvarandra i stjerten, och David var ifrigt sysselsatt att forma en hel skara kaniner, med vinbär till ögon, och ville inte att någon af de andra skulle hjelpa honom.

"Jag tyckte jag hörde ett buller," sade Bessie, i det hon såg upp från sitt arbete.

"Åh, det är väl bara skottkärran," sade Sam. "Purday kör den alltid, när det regnar."

Ljudet föreföll likväl de små bågarne något ovanligt, och de höllo upp sina hufvuden för att lyssna. Deras ansigten klarnade, när de hörde hastiga och kraftiga steg på trappan, och Bessie, som satt närmast dörren och som icke legat på knä som de andra, sprang fram och Öppnade den med ett glädjerop:

Der stod han — den ljusa, raska, väderbitna sjömannen, med det långa lockiga håret och det öppna ansigtet. Det var pappa!Barnen rusade upp huller om buller, så godt de kunde för sina styfva ben, och räckte honom sina degiga händer. Alla blefvo turvis omfamnade, och innan turen kommit till den åttonde, hade Bessie sprungit till barnkammarn och tagit lillan från den förvånade Freeman, rusat ned utför trapporna och satt henne i faderns armar. Men lillan kände ej igen honom och började skrika så fasligt, att Susanna måste taga henne, och Annie lekte tittut med henne, för att få henne att tiga.

"Jag har öfverraskat er, miss Fosbrook," sade kaptenen, och skakade, hand med henne.

"Åh, jag är så glad att se er," genmälte hon. "Jag hoppas att mrs Merrifield är bättre."

"Ja tack, mycket bättre. Jag väntar att få se henne ligga ofvanpå, när jag kommer tillbaka om thorsdag. Jag har endast tid, att stanna här några dagar, för att ställa litet i ordning och helsa på barnen, innan jag reser med amiral Penrose. Han var så god och höll en plats öppen åt mig, tills jag skulle få se, huru det skulle gå med henne" sade kaptenen med darrande röst.

"Således skall du verkligen resa, pappa," sade Susanna, "och lillan skall ej känna dig förrän —"

"Håll mun, lilla piplisa," sade kaptenen barskt, men miss Fosbrook såg, att han hade lika svårt som Susanna att återhålla sina tårar.

"Jag har ej tid att höra på detta, ty jag har med mig en affärsman och farbror John, och jag måste gå ner till dem igen. Vi behöfva ingen middag, men Susanna kan säga åt kokerskan, att låta oss få té och litet ägg och skinka eller litet kallt kött, eller hvad annat, som för tillfället finns till hands, och så kan du låta ställa i ordning ett rum åt farbror John."

Han skulle just gå, när Susanna utropade: "ack, pappa, få vi dricka té med dig, vi alla, och lilla Georg också?"

"Ja visst, om I uppfören er väl, så att I ej behofven skämmas för er farbror.""Får jag inte gå ner med dig?" frågade Sam, som såg ut, som om han önskade att få vara så mycket som möjligt i hans sällskap.

"Det är bättre, du stannar här uppe, min gosse," svarade kaptenen. "Vi hafva affärer att afhandla, och du skulle endast hindra oss. Stannen här så länge, barn, och snyggen upp er till tédags. Mamma helsar er alla och hoppas, att I ej skolen gifva farbror John allt för mycken anledning till missnöje." Med dessa ord aflägsnade han sig.

"Jag bryr mig litet om farbror John," mumlade Sam för sig sjelf.

"Jag kan ej begripa, hvarför han kommit hit," suckade Annie.

"För att störa glädjen för oss," tillade Johnnie bedröfvad.

"För att taga Sam med sig till skolan, när jag går till sjös," sade Harry.

"Du vet inte, om du får fara," sade Elisabeth. "Pappa nämnde ingenting derom."

"Ja, men jag vet, att jag får fara. Amiral Pen-rose bar lofvat det."

"Du vet alltid så mycket, som ej händer. Hur gick det med de der sovereigns, som du skulle få af öfverste Carey?"

Henry såg ut, som om han velat bitas.

"M, det är väl bäst att baka färdig Purday," sade Sam med en suck, "och de skola få äta upp honom till teet."

"Det blir inte roligt vid tebordet. Åh, hvarför skulle farbror John komma hit?"

"Han kom väl hit, för att vara tillsammans med sin bror," menade Christabel.

"Ja, men de äro ju inga små barn," genmälte Annie.

"Han kunde väl hafva varit tillsammans med honom i London, utan att behöfva komma hit och plåga oss."

"Men kanske han inte kommer att plåga er."

"Åh, men —" ropade de alla på en gång, men tvärtystnade.

"Han förebrår oss jemnt, att vi äro så ohyfsade," sade Annie.

"Han ville att Susanna och jag skulle skickas i en skola," sade Bessie.

"Han sade att det var, som att äta middag med hottentotter."

"Han sade åt pappa, att det var mycket orätt, att han tillät oss att skrilla på den frusna dammen i byn —" tillade Annie.

"Och han gaf Sam en örfil, bara för han tog en kräfta i sitt nät och bar in den och visade den åt tant Alice."

"Ja, men nätet var drypande vått," anmärkte Bessie.

"Ja," sade Annie, "men tant Alice är så petig och fin; hon är så rädd att bli våt om fötterna, kan ej gå öfver en stätta och darrar, när hon får se en ko; och han vill att vi skola likna henne."

"Och han är skuld till, att pappa och mamma bry sig om saker, som de af sig sjelfva aldrig skulle tänka på," sade Sam.

"Mamma ber oss alltid vara snälla och ej leka hök och dufva inne i rummen, när han är här," sade Annie.

"Men det har hon ej sagt oss den här gången," sade Johnnie triumferade.

"Nej, men vi måste ändå låta bli det," sade Susanna, och då några knotande röster förklarade, att man ej behöfde bry sig om farbror John, tystade dem Sam, genom att säga att det var mamma, som de skulle bry sig om.

Till och med miss Fosbrook blef litet ängslig, ty hon förstod, att mamma fruktade denna förskräckliga farbror, som hade ett stort inflytande öfver sin bror och var en mycket sträng domare öfver de yngre medlemmarne af familjen. Hon hoppades, att han ej skulle få så mycket att anmärka, ty de tvååldsta barnen hade genom sin godhet så helt och hållet vunnit hennes hjerta, att hon icke skulle kunnat uthärda, att något slags ledsamhet skulle drabba dem; hon intresserade sig verkligen mycket for hela barnskaran, och som de varit under hennes uppsigt, skulle anmärkningarne lika mycket gälla henne som dem. Hon tyckte, att det nog kunde vara rätt och billiga att deras välvilliga far tog saken om hand, men att de skulle stå till svars för sin farbror, skolmästaren, syntes henne bra hårdt. Hon var derför helt orolig öfver, huru barnen skulle uppföra sig. Hon hade föresatt sig, att omtala penningeförlusten för kaptenen, huru påkostande det än kunde vara, att tala derom i broderns närvaro. Under tiden såg hon efter, att alla hade rena händer och hade kammat sitt hår. Hon smickrade sig med, att Susannas motsträfviga gula lockar skulle liggs, ordentligt, ty på sista tiden hade de verkligen gjort detta. Hon var dock rädd, alt de åter skulle blifva rufsiga, när Susanna i spetsen för hela barnskaran skulle rusa ut, för att taga bakverket ur ugnen, och hon stod på trappan, i beredskap att borsta henne om igen, i fall det skulle behöfvas.

Under det hon stod der och väntade, öppnades dörren till matsalen, (det enda rum, som var i ordning der nere) och kaptenen kom ut. "Åh, miss Fosbrook, var så god och kom hit in, jag gick just för att söka er. Min bror — miss Fosbrook."

Till sin stora förvåning fick Christabel emottaga en särdeles artig helsning af en man, som var mycket yngre än hon hade trott. Han hade ett strängare uttryck kring munnen och ögonen än hans äldre bror, och han bar med mycken värdighet sin presterliga drägt; men han var så märkvärdigt lik sin brorsdotter Elisabeth, att hon föreställde sig, att det egendomliga i hans yttre troligen härrörde af samma kärlek till förfining, som var ett utmärkande drag hos den lilla flickan.

"Allt står väl till, hoppas jag?" frågade kaptenen."Rätt bra," svarade hon. "Sam och Susanna äro de förträffligaste barn i verlden. Det är bara om en sak jag vid passande tillfälle önskar få tala med er."

"Är det om det här?" sade han, och lade i hennes hand ett med blyertspenna i en stor rund stil skrifvet bref, som icke innehöll ett enda staf-fel, men i hvilket orden voro afdelade på ett mycket besynnerligt sätt.

"Min kära pappa! Var så god och skaffa mig en poliskonstapel. Bet liar stulit våra pengar ur Toby, som v-i skulle ha till en hemlighet. Freeman säger, att hon är en favorit och miss Fosbrook kan ej hitta dem.

Din tillgifna son, David Douglas Merrifield,"

"Ja så, detta var det bref, David ville försegla, innan jag fick lägga det i mitt," utropade miss Fosbrook, sedan hon läst det. "Vi hafva varit mycket ledsna öfver förlusten, men vi kommo öfverens om, att ej skrifva till er derom, emedan ni hade så mycket annat att tänka på."

"Har ni någon orsak att misstänka Bessie?"

"Nej, nej, ingen af oss tror det, men jag ville bra gerna, att ni skulle anställa en ransakning, ty tjenstflickorna misstänka henne och hafva förledt de yngre barnen att också göra det."

"Hvem är Toby —"

"Toby är bara en mugg, som de kalla Toby Fillpot, emedan den ser ut som en gubbe."

"Ja, jag vet!" afbröt henne mr John Merrifield skrattande. "Kommer du inte ihåg, att vi hade en dylik i vår barndom?""Nå, vidare," frågade kaptenen.

" Strax sedan ni hade rest," svarade Christabel, som försökte tala så kort och tydligt som möjligt, "kommo barnen öfverens om, att spara sina veckopenningar, för att köpa ett svin åt Hannah Higgins. De ådagalade stor ihärdighet härutinnan, och på tredje veckan hade de samlat omkring 7 shillings i muggen hvilken jag — till min skam och sorg måste jag bekänna det — lät dem gömma i dockskåpet, som ej var läst, ehuru dörrarne voro tillriglade. På fredagsmorgonen den elfte dennes vet jag säkert, att muggen var full med koppar- och silfvermynt, ty jag tog ner den, för att lägga dit några slantar. Måndagen derpå på morgonen voro alla pengarna borta, så när som på en farthing."

"Har ni ingen aning om, hvem som kan ha tagit dem?"

"Jag vill helst slippa säga något, tills ni frågat barnen och tjenarne."

"Ja, det är rätt," sade kaptenen. "Nå, kära John, jag är ledsen, att du behöfver vara närvarande vid en krigsrätt, men jag är tvungen hålla en dylik, när vi druckit té."

Det gjorde Christabel ondt, att barnen skulle nödgas tala i sin fruktansvärda farbrors närvaro, men det kunde ej hjelpas, ty det fanns intet annat rum i ordning, och ute hällregnade det.

Herrarne hade jemt så mycken tid på sig, att de hunno bese dockskåpet och hyllan, på hvilken Toby stått, och återvända till matsalen, innan barnen kommo in och helsade på sin farbror. Susanna höll George i ena handen, och tallriken med bakverket i den andra.

Farbror John sade, att han aldrig sett så kuriösa bullar. Kullen på Purdays hatt hade fallit bort under gräddningen, och båda armarna hade gått af, och på somliga ställen var han alldeles bränd, ja han var på det hela mycket otreflig att se på. Da-vids kaniner hade lyckats bättre, ehuru öronen gått af på många af dem.

Farbror John var mycket road åt de olika bakverken, och beundrade och smakade på dem alla. Tédrickningen slutades verkligen bättre än Christabel väntat. Hon hade lyckats förmå barnen att aflägga många ovanor, genom hvilka de förr på ett ofördelaktigt sätt utmärkt sig. De drucko ej ur hvarandras koppar, smetade ej ner sina fingrar, torkade sig om munnen och sutto stilla på sina stolar, huru mycket de än våndades och suckade.

Det var blott en, som stjelpte omkull sin kopp, och det var Johnnie, men som den lyckligtvis var tom, gjorde det ingenting. Det var all anledning att hoppas, att mr Merrifield ej sett det, ty han talade med Sam om, hur mr Greville höll på att anlägga den nya vägen. Det var ingen, som skrattade eller drog på mun, men det var också föga troligt, att pappa varit stämd för skämt, äfven om hans bror icke varit närvarande, och miss Fosbrook var riktigt glad öfver, att barnen på intet sätt förgingo sig.

Här Mary dukat af och torkat bordet, drog farbror John sig tillbaka i fönstersmygen och förskansade sig bakom en tidning. Miss Fosbrook tänkte gå till skolrummet, men kaptenen bad henne stanna qvar.

"Jag hör," sade han, "att något mycket obehagligt händt under min frånvaro, och jag önskar att få veta allt, som står i samband dermed, så att man kan upptäcka den brottslige och frigöra den oskyldige från all misstanke."

Barnen sågo på hvarandra och undrade, hur han hade fått veta det, och om miss Fosbrook omtalat det, men de blefvo snart upplysta derom, när fadern utropade: "kom hit, David,' och säg mig, hvad du menade med detta bref?"

David gick med fasta steg fram till fadern, och det bekom honom ej det minsta, att han hörde sina bröder mumla bakom honom: "jaså, han skref," — "en sådan liten smyger", och "han förstod inte bättre";de ansågo det visserligen ej för orätt, att deras far skulle döma i denna sak, men gossar pläga långt hellre lida en orättvisa, än anklaga någon.

"Hvarför skref du detta bref, David ?" frågade kaptenen.

"Emedan jag ville ha igen pengarne till mitt svin."

"Säg mig, på hvad sätt du förlorat dem."

"Bessie tog dem."

Elisabeth rusade upp, blodröd i ansigtet och med tårfyllda ögon, och Sam och Susanna utropade på en gång: "nej, nej, det är ej sannt." Fadern vinkade åt dem att vara stilla, och de lydde, ehuru de båda fattade Bessies händer och tryckte dem hårdt."

"Såg du, att hon tog dem?" frågade kaptenen.

"Nej."

"Hur kan du då säga, att hon gjort det? Jag vill ej skrämma dig, David, jag vill blott att du skall säga mig, hvad som gaf dig anledning att misstänka henne."

David var nu så uppskrämd, att han bättre kom ihåg anklagelsen, än hvad som gifvit anledning dertill. Han hängde hufvudet, skrapade med foten, och när han såg, att han var tvungen att svara, sade han sakta: "Freeman och Harry sade så."

"Kom hit, Henry, och säg mig, om du anklagade din syster för David."

"Nej," svarade Henry genast, men då han märkte, att syskonen redan öppnade munnen, för att med ett ljudeligt O! tillkännagifva sitt ogillande, skyndade han sig att tillägga: "det vill säga, att när David kom och bråkade, sade jag, att det vore bäst, att han frågade Bessie, som hade smugit omkring och kikat i dockskåpet. Jag menade ej, att hon hade tagit pengarne, men David är en sådan liten åsna."

"Såg du henne gå i dockskåpet?"

"Hon sade det sjelf," mumlade Henry.

"Ja, pappa," sade Elisabeth och steg fram. "Jag fann dörrarne till dockskåpet öppna, och läste igen dem, men jag rörde ingenting derinne. Sam och Su-sanna veta, att jag ej gjorde det och att jag ej kan säga en osanning nu, om jag ock förr en gång gjort det."

Kapten Merrifield bibehöll ännu sitt stränga allvarliga utseende och frågade: "när var det, du fann dörrarne öppna?"

"Det var i fredags, pappa — i fredags åtta dagar — St. Barnabas dag — strax efter middagen."

"Var ingen med dig."

"Nej, pappa."

"Du var den första, som gick upp?"

"Ja, jag ville ha min blyertspenna, innan —" och hon tystnade förlägen.

"Innan ..."

"Innan miss Posbrook skulle gå upp och tala med Harry," sade Elisabeth rodnande.

"Jag hade befallt Harry att äta middag i skolrummet," sade miss Fosbrook, "emedan han varit olydig."

Kapten Merrifield såg skarpt på Henry, som bjöd till att frimodigt möta hans blick, ehuru den tycktes göra ett högst obehagligt intryck på honom.

"Således hade Harry ätit middag i skolrummet? Var han qvar der, när du kom upp?"

"Nej."

"Voro dörrarne öppna, när du var der uppe, Henry?"

"Ne-ej."

"Är det säkert, att du ej rörde dem?"

"Jag vet inte, hvad jag skulle göra der," svarade Henry hastigt och förläget. "Det är bara flickorna och småbarnen,

som ha sina saker der — och — och miss Fosbrook hade sjelf varit i skåpet på morgonen, hvarför kunde inte hon lemnat skåpet olåst, så att dörrarne gått upp af sig sjelfva?"

"Nej, nej," utbrast Susanna, "om de ej äro riktigt tillriglade, så fara de strax upp, och då hade vi ej kunnat vara hela morgonen i rummet, utan att hafva märkt det.""Ären I säkra på, att de voro tillslutna, när I gingen ned till middagen?"

De voro alla säkra på, att det var omöjligt, att de stora glasdörrarne skulle kunnat flyga upp, utan att de märkt det, isynnerhet som Susanna kom ihåg, att hon begagnat det understa något utskjutande skåpet som skrifpulpet.

"Kommer någon ihåg, huru länge det dröjde, innan Bessie kommit in, sedan Harry lemnat rummet ?"

"Vi veta ej, när han gick ut," svarade alla som varit i matsalen; men plötsligt höjde sig en röst, i hvilken man tydligt kunde urskilja triumfen, att också hafva något att säga, så väl som de andra.

"Jag såg, när Harry gick ut, och strax derefter kom Bessie upp."

"Du, Johnnie? Hur kom det till?"

"Miss Fosbrook befallde mig äta middag i barnkammaren, pappa, emedan Harry och jag klättrat upp på den nya jerngrinden, för att se, om ej telegrammet skulle komma, medan de andra voro i kyrkan. Då sprang Harry ifrån mig, med gossarne Greville, och jag kunde ej komma ned, förrän Sam kom och hjelpte mig, och då befallde miss Fosbrook mig, att äta middag i barnkammarn. När jag slutat äta, gick jag och satte mig på trappan, för att passa på, när de skulle komma från middagen, och fråga, om jag finge komma ned igen."

"Nå, hvad såg du då, Johnnie?"

"Först såg jag en geting."

"Jag bryr mig ej om getingen. Såg du, när Henry gick ut?"

"Jag såg först, när han kom in," sade Johnnie, "och då befallde honom miss Fosbrook gå dit upp, så skulle hon skicka honom hans middag och komma och tala med honom efteråt. Derför satt jag och väntade på henne, när hon skulle gå upp till honom, och så såg jag, att Mary bar in kalfstek till honom, och en bit äppelkaka, och kort, ja strax derefter, så rusade han ned. Jag trodde inte, att han hunnit äta kakan,och jag tänkte gå och se efter, om han ej lemnat en bit, men då såg jag, att Bessie kom upp, och derför sprang jag min väg igen."

"Det var således ingen, som gick in i rummet, sedan Henry gått och innan Bessie kom?"

"Nej, det kunde ingen hinna."

Det var alldeles tyst i rummet. Man hörde intet annat ljud än kaptenens korta flämtande andetag, och han stödde hufvudet mot handen, så att man ej kunde se hans ansigte. Det var som om något förskräckligt, likt ett åskslag, hade drabbat honom, och som han bemödat sig att bekämpa det första intrycket och sätta sig in i förhållandet.

Om de hade sett honom under en storm, då hans skepp slagits i spillror mot en klippa, skulle han ej kunnat vara mer uppskakad och bedröfvad än nu. Men då han såg upp igen, hade hans ansigte återtagit sitt beslutsamma uttryck, och han sade med skarp, sträng, dundrande stämma, så att alla barnen skälfde och några fattade hvarandra i händerna: "Henry! säg mig, hvad du har gjort med det stulna?"

Den olycklige Henry! Han nekade ej längre, utan utbrast gråtande:

"Ack, pappa, pappa! Jag tänkte lägga dit det igen. Jag kunde ej hjelpa det."

"Säg mig, hvad du gjort dermed," upprepade kaptenen.

"Jag — jag betalade det till arrendator Grice. Jag var tvungen dertill och jag tänkte, jag skulle kunna lägga det dit igen, och en del deraf tillhörde mig."

"Ja, fem och en half pence!" utropade David.. "Du, din tjuf!"

Barnet knöt näfven, och hela hans lilla ansigte var så förvridet af vrede, att det var riktigt fasligt att se. Fadern

sköt honom åt sidan, och sade: "tyst, David, inga öknamn! Nå, Henry, hvad har du att säga åt din syster för den falska anklagelse, hvarigenom du vältat din skam på henne?""Ack nej, nej, pappa; han anklagade mig aldrig," utropade Bessie, nu först utbristande i tårar. "Han sade aldrig att jag tagit dem; det var blott Davids idé; och Susanna och Sam hafva varit så snälla mot mig? att jag alls icke har brytt mig derom. Straffa honom ej för det, pappa!"

"Kom ut med mig, Henry," sade kaptenen. "Nu, då din syster är frikänd, är det bäst vi tala om det öfriga derute, så att dessa ömhjertade små flickor slippa vara närvarande."

Han steg upp, och utan att säga ett ord gick han fram till Elisabeth och strök hennes mjuka bruna hår, tog henne under hakan, lyfte upp ansigtet, och kysste henne på pannan, det enda ställe som var fritt från tårar; sedan fattade han Henry i axeln och knuffade ut honom ur rummet. Som Bessie ej förmådde hämma sina tårar och var rädd, att farbror John skulle få se henne, sprang hon genast ut och upp på sitt eget rum. Både miss Posbrook och Susanna önskade göra detsamma, men de hade försummat tillfället, och som de utanför hörde ljudet af röster, kunde de förstå, att kaptenen och Harry voro i salongen, och derför vågade de ej öppna dörren.

Alla voro förfärade och ingen talade på ett par sekunder. Den första, som sade något, var Annie, som med låg, darrande röst, dock icke utan en viss nyfikenhet yttrade: "jag undrar just, hvad pappa ämnar göra med honom?"

"Jag hoppas, att han skall gifva honom fem och tjugo," svarade David, som bet ihop sina små hvita tänder af raseri.

"Fy skäm ut dig! David," sade Susanna, "du skall ej önska din bror något så förskräckligt."

"Han har varit så elak! Jag önskar det! Ja, jag vill önska det," sade David.

"Tyst, David," sade miss Fosbrook, "du far ej säga något sådant. Jag skall sedermera tala vid dig om den saken.""Jag är glad, att den stackars Bessie är frikänd," tillade Susanna, "ehuru jag hela tiden visste, att det ej var hon."

"Jag visste nog att det var Harry!"

"Gjorde du det, Sam? Hvarför talade du ej om det då!" utropade Annie.

"Jag var ej riktigt säker derpå," genmälte Sam, "och jag ville ej sqvallra på honom. Jag tänkte, att han nog skulle tala om det sjelf, om han kunde skaffa pengarna tillbaka."

"Ja," sade Susanna, "han skulle ha gjort det, han trodde alltid att han skulle få en sovereign af öfverste Carey."

"Han talade så länge derom, tills han sjelf trodde det," sade Sam.

"Men hur kunde du gissa, att han tagit pengarna, Sam?" frågade miss Fosbrook. "Jag misstänkte honom också, men jag hade ej något bevis derpå, och derför ansåg jag mig icke berättigad, att anklaga honom."

"Jag vet inte. Jag såg att han och gossarne Greville hade haft något pojkstreck tillsammans, och att Harry fått betala fiolerna. De sade något derom åt mig, men jag kunde ej få riktigt reda derpå, ty de sprungo sin väg, men jag var säker på, att de hade gjort några dumheter och att de lemnat Harry i sticket."

"Frågade du honom derom?" sade Susanna.

"Hvad skulle det tjenat till? Man vet aldrig, hvar man har honom, ty han sväljer alltid ner hälften af sina ord, med att tillägga, "det vill säga", tills han slutligen ej sjelf vet, hvad han menar. Och dessutom var jag ej mycket angelägen om, att få veta det."

"Men jag kan dock inte begripa, hur du kunde låta den stackars Bessie blifva misstänkt, då du kände till så mycket om saken," sade Christabel.

"Ni trodde det ju ej om henne," sade Sam, "och icke heller någon annan, som jag sätter minsta värde på. Dessutom, om jag hade vetat och omtalat det,hvad skulle det ej varit för en skam för honom, om han skulle blifvit sjökadett. Jag visste, att Bessie skulle ha tänkt detsamma, och om han blifvit kadett, skulle han kommit

ifrån gossarne Greville och skulle fått litet pengar, så att han kunnat betala igen det han tagit."

"Kan han inte blifva kadett nu?"

"Åh, då skulle vi ha fått höra af det för länge sedan. Jag bryr mig mindre om att få bli kadett nu, men det gör mig grufligt ondt, att pappa, den korta tid han är hemma, skall ha så mycket bråk och sådan ledsamhet."

"Jag har aldrig sett honom så bedröfvad," sade mr Merrifield. "Han var knappast så nedslagen, när er mor var som sjukast."

De skrämde sig, ty de hade alldeles glömt farbror John, annars skulle de minsann ej vågat säga sin mening så frimodigt. Men han lade nu undan sin tidning, och såg ut, som han ämnat tala med dem.

Susanna vågade säga: "och de hade alla varit så snälla förut. Svinet tvang dem dertill."

"Det var då ett förståndigt svin," svarade hennes farbror med ett godlynt skratt.

"Vi voro tvungna att taga oss till vara," försäkrade Susanna, "annars hade vi fått plikta så mycket."

Christabel, som såg att mr Merrifield icke kunde fatta sammanhanget, hjelpte Susanna genom att förklara, att för åtskilliga små förseelser plikt erlades, och att barnens önskan, att spara sina pengar till svinet, gjort att de togo sig väl till vara för, att på något sätt förgå sig."

"Jag var verkligen glad deröfver i början, ty det uppsporrade dem, men jag fruktar, att det gick till öfverdrift och skadade i längden," sade hon och såg på David.

"Så är det alltid, när man ej gör rätt för det rättas skull," svarade mr Merrifield.Nu kom kapten Merrifield ensam tillbaka, och hans bror var den enda, som vågade fråga: "hur är det?"

"Jag skickade upp honom på hans rum," sade kaptenen. "Det är en mycket obehaglig historia, ehuru han naturligtvis hade åtskilliga ursäkter att anföra."

Derpå omtalade kaptenen, hvad Henry hade be-kännt. Han hade så mycket fruktat att blifva upptäckt, att han icke gifvit sig tid att taga ur muggen det, han sjelf lagt dit, utan i stället tömt ut alltsammans i sin näsduk, knutit ihop den och sprungit sin väg, men haft för afsigt, att sedermera lägga dit igen, hvad som ej var hans. Huru mycket det var, visste han ej, men hans vana att skryta och brist på ordentlighet gjorde, att han trodde sig hafva lagt dit mer, än som verkligen var förhållandet. Han, liksom alla, de der bedraga sig sjelfva, visste i början ej, huru han skulle göra; än tänkte han, att endast taga så mycket, som han hade rättighet till, huru mycket detta nu kunde vara, och än, att han skulle låna så mycket, han behöfde, och lägga det tillbaka igen, när han fick sin sovereign, eller att gossarne Grreville skulle hjelpa honom med sina månadspenningar.

När han kom till arrendegården, ville mr Grice ej taga mot mindre än hela summan, han hade med sig. Kanske var det mindre för det värde, han satte på kalkontuppen, än för att gifva gossarne en lexa för framtiden, så att de aldrig mera skulle understå sig att antasta hans höns. Hvilket det nu var, så var han obeveklig, så att den förskräckta Henry måste gifva honom hvarenda pence. När mr Grice då såg, att han ej kunde få något mera, lät han beveka sig att återlemna bössan, och lofvade dessutom, att ej klaga för deras föräldrar.

I början hoppades Henry, att kunna lägga tillbaka pengarna, innan insamlingen uttogs ur sparbössan, men öfverste Carey reste, utan att hafva gifvit sin brors lärjungar någon present.Henry hoppades likväl ännu på Grevilles, och äfven när förlusten blef upptäckt, hoppades han att i hemlighet kunna lägga tillbaka pengarna och låta dem anse det hela som ett skämt. Men då den första Augusti kom, och Martin och Osmond fingo sina månadspenningar, samt Henry besvor dem, att hjelpa honom i hans nöd, skrattade de honom midt i ansigtet och sade, att han skjutit kalkontuppen, ej de. Sedan dess var det hans enda hopp, att hela historien skulle falla i glömska; liksom en synd någonsin kunde glömmas.

"Jag vill endast göra en fråga, miss Fosbrook," sade kaptenen, "ehnru efter en sådan väfnad af bedrägeri saken knappast kan bli värre, än den är. Har han sagt någon uppenbar osanning?"

Hon tänkte efter. "Ja, sir," svarade hon, "jag fruktar, att han gjort det, ty han sade mig rent ut, att han ej rört dockskåpet."

"Jag förmodade det," sade kaptenen allvarligt. "Men hvar är Bessie?"

"Hon sprang upp i öfre våningen. Får jag gå och ropa henne?" sade Susanna.

"Jag skall sjelf gå," svarade fadern. Han fann Elisabeth i skolrummet alldeles tårögd och förgråten, och han sade henne vänligt, huru glad han var öfver det tålamod, hvarmed hon burit denna falska beskyllning. Hon blef så förtjust deröfver, att hon nästan började gråta igen, men hon kom sig dock för, att säga: "det var miss Fosbrook, Sam och Susanna, som gjorde mig så tålig, pappa, ty de voro så vänliga och snälla mot mig. Och ingen skulle ha trott det, om jag ej alltid varit så ovänlig.

"Men du är det ej mera, min snälla lilla stumpa," sade han småleende.

"Åh, jag lofvade mig sjelf, att jag ej skulle blifva ovänlig mera, nu sedan mamma är bättre, men miss Fosbrook säger, att jag ibland torde få lust att bli det, och jag tror, att hon har rätt, ty jag var ovänlig mot Greorgie i dag. Men hon säger, man kan känna sig ovänligt stämd, och dock försöka att ej vara det."Han kunde ej riktigt förstå, hvad hans lilla flicka menade, men han smekte henne ömt och sade: "ja, ni ha verkligen så mycket att vara tacksamma för, mitt barn, och jag hoppas, att du och dina äldre syskon ej skola göra mamma någon ledsamhet, medan jag är till sjös."

"Jag skall försöka," sade Bessie. "Men nu, pappa, ber jag dig vara god och tala med Freeman; hon tror ej, hvad vi säga, och är så tråkig mot miss Fosbrook."

"Tråkig, hvad menar du dermed?"

"Hon tycker, att allt hvad hon gör är orätt, och så inbillar hon Johnnie dumheter och talar om favoriter. Mary sade åt Susanna, att hon var afundsjuk."

Kaptenen talade samma afton mycket strängt med madam Freeman, men det kan vara ovisst, om det hjelpte. Hon var en mycket snäll gumma i många afseenden, men hon kunde ej tåla, att barnen voro under någon annans uppsigt än hennes egen, och när Henry var osannfärdig af lättsinne, var hon det af fördom.

Miss Fosbrook var glad att få komma ur matsalen, ty det var rysligt tråkigt att sitta der utan sitt handarbete och blifva tilltalad af mr Merrifield, ehuru hon tyckte mer om honom, än hon väntat att hon skulle göra.

Sedan David lagt sig, gick hon och satte sig vid hans säng och talade med honom om hans oförsonliga sinnelag. Hon ville försöka, att komma honom att ångra sig och att förmå honom att hafva medlidande med sin bror, i stället för att önska, att han blefve straffad, men David förstod ej, hvad hon menade. Elaka menniskor borde blifva straffade, och det var elakt att stjäla och ljuga, och han hoppades, att Henry, skulle blifva så straffad, att han aldrig skulle glömma det, ty det var hans skuld, att Hannah icke fick sitt svin.

Han tyckte ej, att det var synd om Henry, utan var endast ond, mycket ond, och törstade efter hämnd.Miss Fosbrook kunde ej förmå honom tänka annorlunda, och ej heller kunde hon göra begripligt för honom, att han nu ej var i rätta sinnesstämningen, för att läsa sina böner. Han ville mycket hellre låta bli att läsa sina böner, än hoppas, att Henry skulle slippa straff.

Kanske låg häruti lika mycket rättskänsla och förtrytelse öfver orättrådighet som personlig hämndgirighet. Miss Fosbrook bjöd till att tro detta, och lemnade honom, dock ej förr än hon bedt till Gud, att han måtte förläna honom detta kristliga sinne, som sätter oss i stånd att förlåta, oförrätter.

Alla de andra voro nedslagna och förskräckta. Man visste ej ännu, hvad Henrys straff skulle bli, men trodde, att det skulle bli något förfärligt, och fruktade, att farbror John skulle vilja straffa honom ännu strängare, och alla sågo mycket bedröfvade ut, då de sade god natt åt miss Fosbrook.

FJORTONDE KAPITLET.

Ingenting hade ännu händt Henry, ty på morgonen kom han ned till frukosten, men fadern helsade ej på honom och talade ej ett ord med honom under hela tiden, de voro tillsammans i rummet. Barnen tyckte, att detta i sanning var något förskräckligt. Något sådant hade aldrig händt någon af dem förr. De hade mycket hellre tagit mot stryk, och äfven David blef helt hjertängslig.

Snart fingo dock flickorna något annat att tänka på. Kaptenen vände sig till dem och sade med sitt glada leende: "hör nu, hvad skulle miss Susanna och miss, Bessie säga om att få resa till London med mig och helsa på mamma?"Flickorna hoppade högt upp från Stolarne; Susanna storbligade och Bessie slog ned ögonen. Den ena sade: "ack, pappa!" och den andra: "ack, tack, tack!" och de sågo båda så öfverlyeldiga ut, att de tre äldre personerna måste skratta.

"Vill ni då uppföra er ordentligt, mina små damer?"

"Jag skall försöka," sade Susanna, "och Bessie gör det alltid! Tack, snälla pappa!"

"Det är farmor, I skolen tacka; hon bad mig taga en eller två af er med mig, för att vara hos mamma, när jag reser till Portsmouth. Vi hade tänkt på Susanna, men nu tycker jag, att Bessie förtjenar få någon ersättning för det lidande, hon undergått.

"Ja tack, pappa!" utropade Susanna, Sam och David, emedan de uppriktigt unnade henne det; Johnnie och Annie derför, att de andra sade så.

"Du lofvar således, Susanna, att icke knuffa henne ur den säng, hon kommer att dela med dig?"

"Ja, pappa. Jag är så glad att vi få fara begge två. Det skall bli så roligt."

"Miss Fosbrook, vill ni vara så god och dra försorg om deras tackling. Jag far till Southminster klockan tio, och om ni ville taga med er flickorna och följa mig dit samt der köpa, hvad de behöfva till Londonresan, så vore jag er mycket förbunden."

Det var i och för sig sjelf någonting storartadt, att få fara till den lilla småstaden, äfven om man alls icke tog i betraktande den märkvärdiga tilldragelse, som skulle följa derpå, och tanken på alla de vackra saker, som, enligt hvad Ida och miss Fosbrook berättat för dem, skulle finnas i London, förvred till den grad de små flickornas hjernor, att de knappt visste, hvad de sade eller gjorde, då de dansade omkring i huset och sprungo upp till öfre våningen, för att göra sig färdiga, långt innan klockan var tio.

Gossarne sluppo att gå till mr Carew, de få dagar deras far skulle vara hemma, och Sam bad, att han skulle få rida bredvid vagnen på sin pony. Menhan tillsades att hemta sina böcker och ropa på Henry, emedan deras farbror önskade att examinera dem.

Var detta början till fångenskapen hos farbror John ? David och Johnnie voro riktigt förargade deröfver. De tyckte, att det var rätt åt Harry, att han skulle bli instängd med farbror John, men de tyckte, att det var bra orättvist, att Sam skulle blifva behandlad på samma sätt. Sam sjelf såg mycket nedslagen, motsträfvig och ledsen ut, till en del öfver arbetet, och till en del öfver att ej få se sin far på flera timmar.

Miss Fosbrook ville, att Susanna skulle sitta på framsätet i den gamla vagnen, bredvid sin far, men han ville icke samtycka dertill, och sedan han stufvat undan flickorna på baksätet, hjelpte han guvernanten upp till hedersplatsen bredvid sig, der hon satt helt blyg, oaktadt hans vänliga och rättframma sätt.

"Jag är rädd för, att ni haft ett rysligt besvär med dessa små," sade han, sedan han i förbifarten klatschat med piskan åt Johnnie, Annie och David, som öppnade den stora jerngrinden åt dem. "Men vi tänkte aldrig, att vi skulle behöfva lemna er så länge ensam med dem."

"Ja, det vet jag nog, jag önskar blott, att jag lyckats bättre med att hålla reda på dem."

"Ni har gjort underverk. Min bror känner knappt igen dem-, han har aldrig sett barnen uppföra sig så väl."

Miss "Fosbrook kunde ej nog uttrycka sin glädje deröfver.

"Jag kunde ej hafva tagit flickorna med mig till staden, om ni ej hade försökt göra dem litet mera hyfsade. Jag ville ej säga något i går qväll, förrän jag observerat Susanna, ty min mor är mycket nogräknad, och om min hustru skulle hafva plågats af deras ohyfsade sätt, hade det varit bättre att de stannat hemma."

"Jag tror verkligen, att ni kan förlita er på, att de uppföra sig väl, ty Sam och de här två flickornaäro mycket pålitliga och snälla, så att jag verkligen ej haft något bekymmer med dem, förr än denna ledsamma affär egde rum."

Kaptenen förklarade, att han skulle vilja hafva en närmare förklaring öfver sakens sammanhang, och bad henne berätta allt, hvad hon visste. Hon omtalade hela händelsen utförligt, ty hon ville, att han skulle veta, hur hans barn uppfört sig vid detta tillfälle, och önskade, att han skulle bedöma, om hon handlat rätt. När hon slutat, tackade han henne och satt tyst och besinnade sig en stund; sedan sade han: "vid ett sådant tillfälle ser man tydligt hvar och ens karakter, och ett främmande öga ser bättre, hurudant ett barn är, än dess föräldrar."

"Det har i sanning varit en probersten," svarade hon.

"Stackars Harry!" sade han sorgset, och fortfor: "jag har ej ännu sagt något derom åt gossarne, men amiral Penrose lofvade mig, att jag skulle få taga med mig en af dem. Jag hade tänkt mest på Harry, ty han tycktes mig vara en qvickare pojke än brodern, och mera egnad än denne, att bana sig en väg genom lifvet, men denna händelse kommer mig att tvifla på, att han duger till sjöman. Jag lär svårligen få tillfälle att hafva ett öga på honom, och ej heller vet jag, hurudana hans kamrater komma att blifva, och jag kan ej riskera, att på egen hand lemna en pojke, som jag ej kan lita på."

"Gossarne Grreville synes mig hafva varit en stötesten och en förargelseklippa för Harry."

"Ja, men när en gosse är af Harrys gry, finner han en sådan stötesten på alla sina vägar. Men äfven jag vill ej, att han hädanefter skall hafva något att skaffa med gossarne Grreville. Om jag ej tar honom med mig, så har min bror lofvat taga honom hem till sig och hålla tummen på ögat på honom. Yill ni vara god och säga mig, hvad ni tänker om pojken. Många tycka, att han är den qvickaste af dem alla.""Ja, det är han verkligen," sade Christabel eftertänksamt, "han är qvick och villig och har ett godt hjerta, men han är en stor pratmakare och tycker mycket om att skryta."

"Ni slår spiken på hufvudet. Jag har alltid sagt honom, att den som skryter, ljuger också."

"Jag fruktar äfven," tillade hon, "att han handlar mindre, än han pratar, "han är ej ihärdig, och låter lätt leda sig."

"Ja, jag tror, att ni har rätt-, men hur skall jag göra? Jag vill inte gerna förlora detta tillfälle att få en af mina pojkar med mig, men Sam har alltid varit trög, och jag tror ej, att han bryr sig om att gå till sjös."

"Hur kan ni säga så, kapten Merrifield? Hvad kan ni ha för skäl att tro, att han ej önskar det."

Hon berättade för honom, att hon sett, att Sam försökt bekämpa sin längtan att få gå till sjös med sin far, och huru tåligt han funnit sig i, att hans yngre bror skulle bli föredragen framför honom, derför att han var för dum och trög.

"Har jag sagt något sådannt?" sade kaptenen. "Jag förmodar att han satt mitt tålamod på för hårdt prof genom att slarfva med sina lexor. Jag hade aldrig bestämdt beslutat mig, och jag trodde, att han ej Önskade det."

"Han sade, att han önskat det, så långt han kunde minnas tillbaka, och isynnerhet sedan han saknade er så mycket under er sista resa."

"Det är märkvärdigt, hvad somliga pojkar äro inbundna. Jag var förargad, ty jag trodde han mist lusten dertill, ehuru jag tänkte, att det kanske var till hans bästa. M vet, att jag ej är född här. Jag tänkte ej en gång på detta ställe, förrän min stackars bror Sams lilla gosse dog i feber för sex år sedan och vi fingo ärfva det. Dessförinnan tänkte jag alltid, att min äldsta son skulle bli sjöman, liksom jag, men när han tycktes trifvas så bra här på landet, så tänkte jag, att han skulle bli en lyckligare landt-junkare, om han aldrig smakat på saltvattnet eller kännt lusten efter äfventyr; önskar han det likväl, så har han rätt att få välja. Men är ni säker derpå?"

"Fråga flickorna."

"Han lutade sig tillbaka i vagnen, och frågade: "Susanna, vet du, om Sam önskar gå till sjös?"

"Han har aldrig önskat något så innerligt," blef svaret.

"Men hvarför sade han det icke?"

"Emedan han trodde, att det skulle tjena till intet," ropade Susanna tillbaka åt honom.

"Skulle det tjena till intet? Hvarför det då?"

"Emedan Harry säger, att amiral Penrose lofvat honom. Ack, pappa, tag ni Sam med er?"

"Åh, vi kunna ej undvara honom," suckade Elisabeth.

"Ären I säkra på, att han önskar det?" sade fadern; "jag trodde, att han aldrig ens brydde sig om, att höra talas om sjön."

"Han kan ej höra talas derom, ty då blir han så ledsen," sade Susanna.

"Och han brände upp sitt vackra lilla skepp, Victoria, emedan han ej kunde tåla se det, sedan du sagt honom det der, pappa," utropade Eessie.

"Hvad hade jag sagt?"

"Att han ej var qvick nog, att lära namnen på tågen."

"Det var dumt af honom," sade kaptenen, "att blifva förtviflad öfver det, som jag endast sade, för att uppsporra honom. Nu förmodar jag, att han sölat så mycket, att han ej kan taga någon examen."

Dessa ord tystade båda flickorna, ty de trodde verkligen ej, att han skulle kunna taga sin examen, emedan de visste, att han hade svårt att lära sig sina lexor, och emedan de alltid hört talas om Harrys större skicklighet.

Miss Eosbrook dristade sig att säga: "men man kan vänta mycket af en gosse, som arbetar så ihärdigt blott på den grund, att han anser det för en skyldighet.""Ni tycks ha en särdeles hög tanke om den der junkern," sade kaptenen mycket belåten. "Det är första gången jag hört, att någon främmande tyckt om honom."

"Jag tyckte ej om honom, förr än jag lärt känna honom-, dessförinnan ansåg jag honom drumlig och ohyfsad. Men jag lärde mig att älska och högakta honom, när jag såg, huru fullkomligt jag kunde lita på honom, huru sanna och goda hans grundsatser voro. Om barnen uppfört sig temligen bra i er frånvaro, så är det derför, att han alltid bistått mig, och att hans karaktersfasthet verkat på dem."

Kapten Merrfield svarade ej strax, han bet sig i läppen, snöt sig, och harklade-, derefter sade han: "miss Posbrook, ni har gjort mig mycket glad, och det skall äfven hans moder bli. Hon har alltid värderat honom mycket, men jag trodde, att det var förkärlek för den äldsta sonen. Jag förmodar, att han gått och funderat på sjön, stackars gosse, och att tanken härpå gjort honom nedslagen och hindrat honom, att visa sig från sin bästa sida. Jag undrar just, hur han reder sig med sin farbror?"

De anlände ändtligen till staden, och flickorna voro alldeles förtjusta att få gå i bodarne. Miss Fosbrook fann snart en bod, der den beundransvärda bodmamsellen lofvade att dagen derpå skicka hem till dem två gråa klädningar med röda garneringar, och miss Fosbrook utvalde vidare två så vackra moderna sidenpaletåer, att Susanna, hur mycket hon än tyckte om sin, dock nästan tyckte, att den var för grann åt henne, och Bessie endast önskade, att hon kunnat se sin egen rygg; den måste vara lik Idas. Sedan köpte de hvita kragar och manchetter, alldeles lika med dem, som stora fruntimmer begagna, och små röda sidenhalsdukar, och två halmhattar, hvilka miss Fosbrook lofvade kläda med hvita band och en röd rosett vid hvardera örat. Bessie tyckte, att de voro de vackraste saker, hon någonsin haft-, hon var blott rädd att Sam skulle säga, att de liknade remtygen på IdaGrevilles åsna. Susanna var litet ängslig öfver dem, och hon hviskade åt miss Fosbrook, att hon hoppades, att mamma ej skulle tycka dem vara för fina, och att de ej kostade för mycket. Men då miss Fosbrook försäkrade henne, att kläderna kostade mindre, än deras pappa gifvit dem dertill, bad hon, att Annie och lilla Sally skulle få

likadana.

Som dessa två likväl icke skulle resa till London, vågade miss Fosbrook ej göra det, och som Bessie mycket önskade att ega en hvit halmhatt, klädd med röda band och en hvit plym, men ej kunde få denna sin önskan uppfylld, så gingo de båda flickorna derifrån med ouppfyllda önskningar, såsom ofta händer vid sådana tillfallen.

Men Elisabeth glömde snart hatten, när hon ej såg den mera; och de gingo att bese domkyrkan, hvars målade fönster och stora hvalf lärde henne känna en skönhet af allvarligare och högre slag. De gingo sedan fram och tillbaka utanför kyrkan, för att vänta på pappa, och blefvo både trötta och hungriga, innan han kom. Ändtligen kom han, och sade, att han var mycket ledsen, att de fått vänta så länge på honom.

Med en sjömans artighet bjöd han miss Fosbrook armen och förde dem till en sockerbagare, der han bad dem äta hvad de ville, och för återstoden af penningarne, som han gifvit dem, köpa sockerkakor åt småbarnen derhemma. Medan de voro der, hade han hemtat vagnen, och nu foro de hem igen, och funno alla de andra uthungrade, ty de hade i tre qvarts timme väntat på middagen. Under öfver alla under! Farbror John hade ej ätit upp någon af barnen under deras frånvaro, icke ens "lillan", men pappa rådde Susanna, att gå och göra sig säker om, att hon var oskadd. Han bad Sam gå till Purday och begära sallad till middagen. Det gjorde han kanske, för att blifva af med sin efterhängsna följeslagare, medan han frågade sin bror, hur det stod till med gossarnes kunskaper.Farbror John kunde just ej synnerligen loforda gossarnes lärdom, men han sade: "hvad Sam kan, det kan han grundligt. Men den andra tror, att han vet allt — och gör de förskräckligaste misstag. När jag frågade dem, hvad Didos man hette, svarade Sam att han ej visste det, men Harry sade, att han hette Diodorus Siculus, det vill säga Scipio — nej, han menade Sicyon."

"Du tror då, att ingen af dem kan genomgå den examen, som fordras för att bli kadett?"

"Jag vet ej, hur det kan gå för Sam, men för Harry är det omöjligt."

Nu ringde middagsklockan, och den hungriga skaran rusade in i matsalen. Det gick så gladt till som möjligt under måltiden, ehuru fadern ej sade ett ord till Henry. Farbror John var så treflig och vänlig, som man kunde vänta af honom. Men det var också en stor skilnad mellan att äta middag med vildar, och att göra det med civiliserade menniskor.

När middagen var slut, ropade kapten Merrifield på Sam, ehuru han gerna kunnat spara sig besväret, ty denne höll sig alltid i hans närhet. Sedan befallde han de öfriga, att ej följa med, då han och Sam gingo ut i trädgården.

"Sam," sade han, "öfverste Penrose har haft den godheten att erbjuda mig en plats på "Ramilies" åt en af er. Om du kan genomgå din examen, skulle du ha lust att emottaga den?"

Sam blef alldeles röd i ansigtet, såg ned och lekte ifrigt med en knapp på sin rockärm. Han hade då alls intet sätt, ty han svarade med sträf, grof röst, utan att tacka: "nej, det vill jag ej, om det är derför."

"Derför! Hvad menar du, Sam?" sade kaptenen, som trodde, att gossen antingen var blyg, eller att hans önskan att bli sjöman blott var en idé af flickorna."Jag vill ej, om det är för att straffa Harry," svarade Sam, med ansträngning.

"Derom skola vi ej tala. Önskar du det?"

Sam hängde hufvudet och slog ned ögonen, på det att kaptenen ej skulle se de stora, klara tårarne, och när han svarade "ja", lät det på hans röst, som om han varit mycket misslynt.

"Och detta är allt, hvad du har att svara ? Emottager du ett sådant anbud på detta sätt ?" sade kaptenen ond och förvånad. "Om du hellre vill stanna här och bli uppfostrad till landtbrukare, så säg det rent ut och gör inga omsvep."

Ack, pappa," utbrast Sam förtrytsamt, "hur kan du tro det? Har jag ej alltid önskat att likna dig?"

"Nå, men hvarför kan du ej säga det då?"

"Derför att det plågar mig, att tränga ut Harry!" sade Sam, läggande handen öfver ögonen, för att på detta sätt dölja sina tårar."

"Bekymra dig ej om den saken, Sam, men om du verkligen icke har lust att gå till sjös, så säg det strax."

"Åh, pappa, hor på mig. Du kan väl förstå, att ehuru miss Fosbrook är mycket snäll, så kunde vi ej känna någon trefnad, då du var frånvarande, isynnerhet icke vi två."

"Du har väl ej något fel att bekänna, Sam?" sade hans far, som verkligen trodde, att han, för att hjelpa Harry, skulle omtala något hemligt felsteg; "om du har det, så vet du, att det bästa, du kan göra, är att tillstå sanningen."

"Men det har jag ej, pappa," sade Sam och såg upp helt förvånad. "Du vet ju, att jag är ett helt år äldre, och således var jag mera aktsam på mig sjelf-, och miss Fosbrook är så snäll, så att det är ett riktigt nöje att lyda henne. Men ser du, pappa, gossarne Grreville inbillade Harry, att det var dumt och pjåskigt att lyda henne. Alltsammans är deras fel-, de smögo sig bort och läto Harry betala kalkontuppen — och jag vet att han nog till slut skullelagt pengarna tillbaka, men David bråkade så mycket derom, innan han kunde det, och han räknade alltid på att få gå till sjös — och då skulle han ha återbetalt pengarne så snart som möjligt." De sista meningarne kommo fram efter ett litet uppehåll, liksom om han snyftat.

"Har du ej slutat att tala om Harry snart," sade kaptenen, ännu helt missnöjd. "Jag ville ej ha honom med mig nu på några vilkor. Om gossarne Greville kunde förleda honom till hvad som är orätt, huru skulle det då gå honom bland kadetterna? Om han handlar vanhederligt der, skulle han vanhedra sig sjelf och sitt yrke. Som han ej får bli kadett, och du ej vill bli det, så skall jag försöka att få en sådan plats, när John eller David äro tillräcklig gamla dertill."

"Men pappa, jag —", började Sam.

"Jag vill icke tvinga dig," fortfor kaptenen, och det hördes på rösten, att han var förargad. "Jag har aldrig ämnat tvinga mina söner att bli, hvad de ej sjelfva ha lust till, och du har rättighet att sjelf välja ditt yrke. Det har ej "Varit bra för mig, att jag blef uppfostrad till sjöofficer i stället för till landtbrukare-, och som du ej helt och hållet kan lefva af egendomen, utan något annat yrke, så kan det ju vara så godt, att du slår dig på något annat; tänk likväl icke på att ingå i landtarméen, ty der kan jag ej hjelpa dig fram."

"Jag vill mycket hellre gå till sjös," försäkrade Sam,

"Du bör ej säga det, om du endast gör det för min skull," sade fadern. "Men jag skall säga dig, att nu är det en svårare examen, än det var i min tid. En pojke får minsann ej latas i det yrket, och jag vill icke, att du, efter att hafva varit några år till sjös och blifvit duglig dertill och till ingenting annat, kommer och säger, att du är genomtrött på alltsammans, och påstår, att det var jag, som ville, att du skulle bli sjöman.""Men det kommer jag aldrig att göra, pappa," sade den stackars Sam, som ej kunde förstå, hvarför hans far talade så strängt med honom.

"Är du säker derpå? Kom ihåg, att du får taga den svåra dagen med den lätta, och icke jemnt springa mig i hälarne och ropa pappa. Jag kan icke se efter dig, och skulle bara skaffa dig ovänner, om jag gjorde det."

"Jag vill så gerna gå till sjös," sade Sam.

"Jag förstår mig verkligen ej på dig," sade fadern, och såg helt häpet på honom, "men om det verkligen är din Önskan att resa med, kan du säga åt Freeman, att hon gör i ordning dina saker, så du kan fara med mig om thorsdag; skulle du likväl besinna dig och komma på andra tankar, så låt mig veta det i tid."

Kaptenen gick ifrån honom och hvisslade gällt en välbekant signal, vid hvilken hundar och barn om hvarandra kommo springande från alla kanter, för att följa med honom omkring egorna. Med barnen kom äfven hans bror, men Sam höll sig undan. Han hade ingen lust att följa med den glada skaran, ty han trodde, att hans far var missnöjd med honom och att han måste hafva förgått sig på något sätt.

De, hvilka, liksom Sam, hafva den vanan att vara frånstötande och inbundna och äro fallna för att kort och godt

säga sin mening, hafva så svårt att uttrycka sina känslor, att de nästan alltid blifva missförstådda och ansedda för otacksamma och hårdhjertade, just när de känna som varmast.

Kapten Merrifield kunde endast döma, efter hvad han såg och hörde; och äfven när Sam hade fått höra, att Henry omöjligt kunde få fara, hade han visat så föga glädje och tillfredsställelse öfver att sjelf få blifva kadett, att kaptenen var oviss om, huruvida han icke ovilligt gaf vika för sin fars önskningar, hvilket långt ifrån var dennes mening, ty han var af den åsigt, att ingen borde blifva sjöman, som ej hade en stark åtrå dertill. Härigenom bedröfvade och förargade Samfadern, oaktadt det ingalunda var hans afsigt. Han kände sig nedslagen och bedröfvad, ehuru han ej egentligen visste hvarför, och derför drog han sig tillbaka från de andra, och för att riktigt få vara i fred, gick han till ett högt päronträd och klättrade upp till den högsta grenen, han kunde nå. Han satte sig grensle på denna gren, satte fötterna på en annan, och lutade ryggen mot stammen. Ingen kunde se honom, der han satt så högt uppkrupen ibland löfven, men han såg rundtomkring hela byn och öfver huset, såg svinen på bakgården, och ängen, der gässen och ankorna gingo tillsammans med kycklingarne, som krafsade och pickade i jorden, medan de gamla hönsen höllo sig litet för sig sjelfva i de små groparna, som de sjelfva uppkrafsat. Han såg Purday stå bredvid kållandet i trädgården, och ännu längre bort såg han det promenerande sällskapet. Fadern bar lille Georg, och farbror John gick för det mesta bredvid honom, under det de andra sprungo omkring, ibland spridande sig likt en fårahjord på en betesmark, eller, när de kommo till en smal gångstig mellan sädesfälten, marscherande i en lång rad, så att man ingenting kunde urskilja af dem annat än deras hufvuden, som stucko upp öfver den höga hafren.

Sam erinrade sig, huru han, den dagen han hörde, att han ej skulle få blifva sjöman, känt sig till mods liksom han hatat Stokesley, och att det föreföll honom som ett fängelse, och huru allt, som påminde honom om sjön, hade plågat honom. Han kunde då ej hafva trott, att han så litet skulle glädja sig, att få sin önskan uppfylld. Och likväl hade tanken, att iian måste uppgifva denna förhoppning, i två år tyngt på hans sinne och låtit honom med sorg motse den tid, då han skulle blifva fullvuxen och välja ett yrke, och han hade alltid med stor andakt i sina böner upprepat orden: "ske din vilje". Han hade verkligen tålmodigt funnit sig i sitt öde och försökt att betvinga denna längtan, och skulle utan tvifvel blifvit lycklig och gjort sin skyldighet der hemma, men nu hadehans hjertas innerliga önskan ändtligen helt hastigt blifvit uppfylld.

Och just nu skulle denna sorg och detta brak komma emellan, så att han ej kunde känna sig riktigt glad. Han saknade mycket sin mor. Hon skulle nog hafva förstått, hvad han menade, och skulle nog sagt pappa, att det var hans högsta önskan att få gå till sjös. Men var det också verkligen hans högsta önskan? Han tänkte, att det likväl skulle vara bra svårt, att en gång blifva som en främling på det kära Stokesley, och ej få se sin mor, eller Susanna, eller någon af syskonen på flera år, och troligtvis ej heller sin far efter den första resan. Likväl var sjömansandan för stark hos Sam, för att denna sorg kunde bli synnerligt varaktig, och hans förnämsta bekymmer var tanken, att han skulle sticka ut Henry. Han visste, att detta skulle blifva en svår missräkning för Harry, och han kunde ej låta bli att tänka, att han mer än billigt var drog fördel af det oråd, denne tagit sig för.» När han tänkte på sin fars missnöje, så tröstade han sig lätt, ty han ssamvete var lugnt, och han visste, att när de härnäst talades vid, skulle detta missnöje vara alldeles bortblåst. Han var äfven säker på, att när han en gång var till sjös, skulle fadern nog märka, att det var hans kallelse. Nå, det var ju nu en gång bestämdt, att han skulle bli sjökadett, och hvarför skulle han då vara ledsen? Nej, han visste att han fått sin önskan uppfylld, denna samma önskan, om hvars uppfyllelse han ej vågat bedja Gud. Han tyckte, att han borde vara tacksam derför, på samma sätt som han varit det, när modern började tillfriskna. Han knäppte ihop händerna och såg upp i den klara blå himmelen, och hans läppar rörde sig och han fram-hviskade sina tacksägelser och bad om kraft, att blifva en god och duglig sjöman, och att någonting lika lyckligt snart måtte hända den stackars Henry. Han visste ej, hur det kom till, att han åter kände sig så lätt om hjertat. Han kom endast ihåg, att han skulle få se mamma inom två dagar, och skulle få seglamed pappa, om han kunde genomgå sin examen. Han kände sig alldeles tvungen, att på något sätt gifva luft åt sin glädje, och när han då fick se miss Fos-brook komma långsamt framskridande med en bok i handen, kunde han ej motstå frestelsen att slunga ner på henne en skur af små hårda päron.

Ett päron föll ned på hennes bok, ett annat på hennes hatt. Hon tittade upp i trädet och fick då se ett ben, som

sökte efter stöd på en gren, men det såg så farligt ut, att hon, af fruktan att få ned Sam på sitt hufvud, vek några steg tillbaka.

Hon såg honom svinga sig från gren till gren, och slutligen kom han nedhalkandes utefter stammen."

"Träffade jag er?" frågade han. "Jag kunde ej låta bli att försöka det, det var så muntert."

Han hade tagit sig en stor frihet, men hon skrattade blott helt godlynt och sade, att han sigtat bra.

"Snälla miss Fosbrook," sade han, "vill ni inte förhöra mig i Euklides?"

Han såg, att hon blef helt förvånad, derför att han ville sysselsätta sig med detta på en fridag, hvarför han tillade: "pappa har verkligen fått en plats åt mig som kadett, och han vill, att jag skall mottaga den."

"Hvad det fägnar mig, Sam. Jag önskar dig all möjlig lycka!" sade hon och skakade hjertligt hans hand.

"Jag önskade, att Harry finge följa med!"

"Kära Sam," sade hon vänligt, anande hans känslor, "jag undrar inte på, att du är ledsen för hans skull, men sannerligen tror jag ej det är bättre för honom, att icke behöfva inträda i lifvet nu."

"Pappa sade, att han i alla fall icke skulle ha tagit honom med sig," sade Sam, "men jag tycker det är hårdt, att hela hans lefnadsbana skall förändras för en sak, som låter värre, än den i sjelfva verket är."

"Sam," genmälte miss Fosbrook, "jag läste en gång en predikan, der det stod, att vårt uppförande i småsaker bestämmer hela vårt lefnadslopp. Du vet,att ett ögonblicks öfverilning' beröfvade Moses det förlofvade landet, och för en liten tid sedan läste vi, att Joash segrade blott några gånger, emedan han ej fullgjort, hvad Elisha sagt honom. Det är vårt uppförande, som utvisar, hvad förtroende man kan hysa till oss i saker af vigt.

"Men det är ett så förskräckligt straff," sade Sam; "han tänkte ja lägga dit pengarne igen."

"Min bror kände en bankirs bokhållare, som bortsändes från England som straff-fånge, derför att han lånade pengar, som han tänkte lemna igen. Nej, Sam, menniskorna måste bära följderna af sitt uppförande, och din far straffar Harry lika mildt som rättvist."

"Jag vet, att han förstår det bäst."

"Du kan tryggt lita derpå. Tror du ej, att Harry oaktadt allt sitt prat skulle bli modfälld vid första motgång, eller tror du, att han har kraft att trotsa faran eller sina kamraters öfversitteri. Kommer du ihåg historien om tjuren, som sedermera krympte ihop till en ilsken ko, och, när allt korn omkring, ej var något annat än en kalf."

Sam skrattade och sade: "ja, sådant skulle ej duga till sjös, och han skulle råka illa ut, om han vore feg der. Men jag önskar, att jag sluppe se honom före min afresa. Vill ni vara snäll och förhöra mig min Euklides ? Jag skall gå efter boken, om ni stannar qvar här."

"Derför, om två sidor i en triangel äro lika stora med hvar sin sida i en annan triangel, och de vinklarne, som ligga emellan de lika stora sidorna, äro lika stora," hörde sällskapet upprepas, när det återkom från sin promenad.

"Hallon! Euklides al fresco!" utbrast farbror John, när Sam rodnande sprang efter sina papper med de suddiga matematiska figurerna, hvilket en plötslig väderil fattat i, så att de kommo flygande öfver trädgården. Kapten Merrifield fick tag i ett, och när han återlemnade det till Sam, gaf han honom ett så hårdt slag i ryggen, att tänderne skallradei munnen. Detta gjorde Sam så glad som en ung viking, ty det bevisade att ett fullkomligt godt förstånd nu rådde mellan fadern och honom.

Men om man också var en aldrig så snäll gosse, kunde man ej dermed genomgå en af dessa examina, som vid tröskeln af hvarje lefnadsbana bida dem, som ej äro rika. Sam visste, att han var den klenaste af mr Careys fyra lärjungar, ty det var endast genom sin stora flit, som han mindre ofta än de andra fick baklexa, och de kunde alla hafva öfverträffat honom, om de velat. Hans lexor gingo trögt, de voro alltid en plåga för honom, och hans farbror hade i dag varit mycket förargad öfver hans okunnighet och underhaltigheten af hans kunskaper.

Han var derför mycket ängslig och gaf hvarken sig sjelf eller miss Fosbrook någon ro, utan sprang ständigt efter henne med sin Euklides, sin algebra och sin griffeltafla.

"Den der pojken pluggar väl så länge, tills han till slut blir alldeles slö," utbrast farbror John, när de båda bröderna, som gått ut på gården för att tala med Purday, från det öppna fönstret i skolrummet hörde dessa ord: derför är den återstående fyllnaden F B lika stor med den återstående fyllnaden F D.

"Nu kan det vara nog med dina fyllnader för i dag," ropade kaptenen åt honom, "kom ned, Sam, jag vill leka kurra gömma."

Att leka kurra gömma med pappa i parken var den största glädje, som ungherrskapet Merrifield ännu hade erfarit i detta lif, men oaktadt Susanna, Bessie, Annie och Johnnie efter hvarandra kommit in för att förkunna den stora nyheten och bedja Sam leka med, hade han dock nekat dertill; vid faderns rop kunde han dock ej längre stå emot, utan slutade upp och rusade ned för trapporna. Miss Fosbrook var ej litet glad deråt, ty oaktadt sin goda vilja att hjelpa honom, började hon tröttna på, att höra talas om trubbiga och spetsiga vinklar och att sitta inne denna varma sommarafton.Lusthuset skulle vara bo, och der samlades sällskapet, nio till antalat, ty icke blott pappa, utan äfven farbror John lekte med. Ehuru ingen brytt sig om Henry, och han kännt sig mycket öfvergifven, hade han dock gått med de andra hela dagen-, han försökte låtsa, som om ingenting händt, och glömma den tyngd, som nedtryckte honom; han trodde ej heller att han kunde blifva straffad derför, att han haft otur med att låna pengar och ej besvarat de andras näsvisa frågor. Men han tyckte dock, att allt nu var olika mot förr, och han kunde ej deltaga i de andras glädje, alldeles som då en sjuk ser solskenet, utan att kunna känna dess värma, och i stället för att ångra sig, försökte han nedtysta sina samvetskval. Derför stod han med de andra i ringen, då Susanna räknade ut, hvem som först skulle gömma sig, genom att peka på hvar och en och upprepa orden:

"Appel, päppel, pirom, päroin!" Kråkan satt på tal]eqvist Hon sa' ett, hon sa' tu. Ute ska' du vara nu."

Ordet "nu" fick farbror John, hvilket kanske Susanna hade ämnat, och ryckande på axlarna gick han och gömde sig, och snart hörde man hans "ohoj!" Han var just icke synnerligen, svår att få reda på; kanske ville han ej heller, att de skulle söka honom länge, ty han gick och ställde sig bakom de höga turkiska bönorna, hvilka de alltid tyckt vara ett dumt gömställe. Barnen hoppades, att han skulle taga pappa, hvilket de alltid hade svårt att göra, ty han var lättare på foten än någon af dem, liksom han äfven hade längre ben, men de sågo, att farbror John icke hade ringaste utsigt att få tag i honom, och i stället grep han Bessie, just när hon var nära boet.

Bessie gömde sig så bra, att de länge och väl sökte henne, innan de hörde Sams utrop: "jag serdig! jag ser dig!" Han hade sett en flik af hennes klädning sticka fram bakom Purdays stora potatiskorg, som stod i ladan, och nu flydde hela sällskapet till boet.

Bessie ville ej försöka taga pappa, ty gjorde hon det, skulle hon ej få någon alls, utan hon tog fast David, hvilken aldrig kunde springa fort, och han blef mycket förnöjd, när han blef tagen.

"Jag skall nog få tag i pappa," sade han, när hon fasttog honom. "Jag vet ett sådant bra gömställe."

Detta var midt emot lusthuset, ibland kålhufvudena, hvilka han verkligen liknade. Der låg han utsträckt på den fuktiga jorden, bland de väldiga kålhufvudena, hvilka alla hade vattendroppar i hvarenda vrå af sina stora blad. När Susanna slutligen fick se honom, kom han fram med en så smutsig blus, — för att ej tala om hans knän — att, om hans mamma sett honom, han bestämdt fått gå och kläda om sig-, men nu var det ingen, som märkte det, och han sprang strax fram till lusthusets dörr och förföljde ingen särskildt, men afskar reträtten för dem alla. Han smög sig likväl sedan derifrån och lät alla de yngre springa in oantastade, ja, äfven farbror John föraktade han att taga. Denne var mycket road af att se på den lilla mannens knep, och på den långvariga jagt, som uppstod mellan honom och hans far. Den qvicka, smidiga kaptenen skuttade hit och dit, och försökte att komma in i boet på den ena sidan, då hans fiende var på den andra, och den lilla, tjocka, beslutsamma och flämtande pojken stod och bevakade dörren med händerna på sina knän, alltid färdig att rusa på fadern, närhelst denne försökte att smyga sig in. Hela sällskapet i lusthuset gapskrattade åt farbror Johns lustiga anmärkningar öfver detta skådespel, som han jemförde med fabeln om haren och sköldpaddan. Slutligen lät kaptenen antingen med flit taga sig, eller också

gjorde David ett skickligare angrepp än förut, ty med ett högt rop rusade han på pappa och höll fast honom i benet. Alla skreko af förtjusning, ty pappa gömde sig så bra,och när de väl funno honom, röt han så förfärligt, att de små barnen blefvo förskräckta och de stora tyckte, att detta rytande var det bästa af allt, ja, det var Johnnies största ärelystnad, att kunna ryta som pappa. När han ropade, lät det, som om rösten kom från en helt annan plats, än der han var, så att de aldrig af hans rop kunde gissa till, hvar han befann sig. Denna gång hörde de rosten alldeles som från köksträdgården, och när de gingo dit, för att söka honom, hörde de ett annat "ohoj" från Sams päronträd, och när de tittade dit upp, hörde de "ohoj" från stallet. Slutligen såg Annie upp i luften, som om hon trott, att pappa kunde vara der, och då fick hon hastigt se de mest skälmaktiga ögon titta ned från taket af lusthuset. Der hade han legat hela tiden och roat sig med att betrakta, huru de sökte efter honom, och ropat dessa underbara "ohoj" som vilseledt dem.

"Jag ser dig! jag ser dig!" utropade Annie och sprang in i lusthuset, just i detsamma som fadern hoppade ned ifrån taket och, ställande sig vid dörren, liksom David gjort, tycktes Öfverlägga, hvilken han skulle taga af flyktingarne, som kommo rusande från alla kanter.

Han jagade två af gossarne nedför sandgången, och just som han skulle taga fast den största af dem, såg han, att det ej var Sam, och stannade derför och lade armarne i kors. En snyftning kom honom att vända sig om, och han såg lilla David stå och gråta.

"David! hvad är det ? Hur är det fatt, min gosse ? Hvar har du gjort dig illa?"

"Nej, nej! Jag har inte gjort mig illa. Tag fast Harry, pappa!"

"Nej, David! Jag leker ej med pojkar, som uppföra sig som Harry!"

"Tala med honom, pappa-, ack, gör det!"

"Jag skall göra det, innan jag reser," svarade kaptenen allvarsamt."Gör det nu, pappa! Ack, gör det! Jag ville, han skulle bli straffad, men ej på detta sätt."

"Nej, David. Om han kan tro, att jag vill leka med honom och behandla honom som de andra, är han ej värd att få förlåtelse. Sluta nu att gråta, så skola vi fortsätta leken."

Men David var för bedröfvad att kunna leka mera. Att straffas, utan att sedan få förlåtelse för sitt fel, var det förskräckligaste, tyckte han, som kunde hända någon, och han förebrådde sig, att det var han, som ådragit Henry allt detta lidande, ty det var ju han, som skrifvit och talat om det för pappa. Han gick långsamt och mycket bedröfvad in i huset. Miss Fosbrook tyckte, att han såg så lidande ut, att äfven hon trodde, att han gjort sig illa. Hon tog honom, så smutsig han var, upp på sitt knä, och der berättade han under strida tårar, att pappa icke ville tala med Harry, och att det var alldeles förskräckligt, och att han önskade, att det hvarken funnes svin, pengar eller hemligheter, ty de göra bara menniskor olyckliga.

"Kära David, de göra endast dem olyckliga, som för mycket bry sig om dem. Pappa förlåter nog Harry, innan han reser bort, det är jag säker om. Han vill blott, att han först skall ångra sig, så att han aldrig kommer att göra så mer."

"Jag tycker inte om det," sade David gråtande. Kanske gret han till en del derför, emedan han var trött, ty han hade varit på benen hela dagen; men förnämligast var det dock derför, att hans goda hjerta nu åter fått öfverhand. Han hade ändtligen förlåtit sin bror den oförrätt, denne tillfogat honom, och denna afton bad han med andakt, ty han förstod nu, att han varit kärlekslös.

När Sam och Harry på aftonen gingo upp för att lägga sig, sågo de en liten hvit figur stå på trappan, och David med sin späda röst sade: "snälla Harry, gif mig en kyss, jag är så ledsen, att jag talade om för pappa-----------""Se der, var nu tyst," sade Harry, afbrytande honom med den önskade kyssen, "om du ej talat om det, hade någon annan gjort det."

Men långt sedan Sam somnat, vätte Henry sin hufvudkudde med heta tårar.

FEMTONDE KAPITLET.

Fadern hade ej ännu talat med Harry. Denne hade försökt öfvertyga sig sjelf, att det blott var af en händelse, som han ej hörde sitt namn från de läppar, hvilka annars brukat uttala det oftare än något af de andras. Han var så van vid att gynnas, att det behöfdes alla de andras förskräckta och medliddsamma blickar, för att öfverbevisa honom, att det var slut dermed. Han hade alltid blifvit föredragen för Sam, och derför kunde han, oaktadt han hela dagen hörde denne läsa i första boken af Euklides, omöjligt tro, att Sam skulle få fara till sjös i stället för honom, isynnerhet som madam Ereeman gjorde i ordning hans skjortor lika väl som Sams, och alla koffertar och kappsäckar, som funnos i huset, blifvit nedtagna från vinden.

En gång då, Sam med rynkade ögonbryn satt och funderade på ett Regula-di-tri-exempel, sade han, antingen emedan arbetslusten kom på honom eller för att visa sin stora skicklighet, att han skulle räkna ut det, och att det skulle gå som en dans. Han började, men han satte tredje termen främst och multiplicerade timmarna med minuterna, i stället för att reducera dem till samma sort, och slutligen hade han räknat ut det så, att tjugutre man behöfde längre tid än tre för att meja en gräsåker, och likväl kunde han ej förstå,att det var orätt, men när han såg, att både miss Fosbrook och Sam betraktade honom med sorgsna blickar, blef han helt förskräckt.

Somliga personer förstå ej sina fel, förrän de blifva strängt straffade, och Henry hade så lugnat sig sjelf med att säga, att han ej kunde hjelpa det, att han hela tiden tyckt sig vara mera olycklig än tadelvärd, och det var blott genom sin fars förändrade sätt, som den öfvertygelse påtvingade sig honom, att han gjort något illa. Han gick omkring och såg så olycklig ut, att det var sorgligt att se honom, och det skar fadern i hjertat, att de på detta sätt skulle tillbringa den sista dagen. Kaptenen skulle knappast hållit ut med detta, om han ej lofvat sin bror, att ej tala med Henry förrän i sista stunden.

De resande skulle fara klockan sex följande morgon, för att hinna med det första tåget. Klockan nio på aftonen, när de fyra äldsta barnen kommo för att säga god natt, följde kaptenen dem ut genom rummet, och när de andra gingo uppför trappan, lade han sin hand på Henrys axel och sade till honom: "Henry, har du intet att säga mig?"

Henry lutade sig mot ledstången och snyftade, ty han visste ej hvad han skulle säga,

"Du kan ej vara mera ledsen än jag, Öfver att vi på detta sätt tillbringat den sista dagen," sade hans far, "men du vet, att jag ej kunde hjelpa det. När du uppför dig så illa, är det min pligt att komma dig att ångra det."

Harry kastade sig nästan med halfva kroppen öfver ledstången och mumlade något om, att han var så grufligt ledsen och att han aldrig skulle göra så mer"

"Stackars lilla gosse," sade fadern för sig sjelf, "nog är han ledsen nu, men hur skall jag kunna veta, om hans sorg verkligen ländt honom till nytta?"

"Ack, pappa! Jag skall aldrig göra så mer."

"Jag önskade att jag kunde lita derpå, Harry," sade kaptenen, i det han satte sig på trappan, och ställdehonom mellan sina knän. "Låt oss nu tala derom en gång till. Jag tror inte, att du ämnade stjäla och ljuga, när du steg upp på morgonen."

"Nej, nej!"

"Börja ifrån början. Säg mig, på hvad sätt du kom att göra detta."

Som han tycktes vänta att få svar, sade Henry sakta: "du sade, att vi ej behöfde gå i kyrkan på en hvardag."

"Nå, hvad menar du dermed?"

"Jag ville inte gå dit, ty jag trodde det skulle komma ett telegramm, medan jag var der."

"Det finns olika sätt att tänka," sade fadern. "Kyrkan var det enda ställe, dit jag skulle kunnat gå St. Barnabas-dag."

"Jag skulle hafva gått," sade Henry, alldeles i strid mot hvad han nyss yttrat, "men jag får alltid höra af gossarne

G-reville, att jag är så lik en flicka."

"Ha! nu börja vi ändtligen se dager," sade kaptenen. "Gossarne Greville göra narr af dig — derifrån kommer alltsammans."

"Ja, pappa, de der gossarne vilja aldrig lemna mig i fred," sade Harry, som var glad att kunna betrakta sig sjelf som ett offer för omständigheterna. "Purday säger, att båda tillsamman ej ha så mycket samvete, som man kan lägga på ögat, och när de träffade mig hos mr Carey, ville de aldrig låta mig vara i fred."

"Du kan öfverallt finna menniskor, som ej låta dig vara i fred, om du ej visar, att du ej bryr dig om dem, men du skall ej mera behöfva frestas af gossarne G-reville."

"Ja, pappa, när jag ej mer är tillsammans med dem, skall du få se — —"

"Nej, Harry, det får jag ej se, men jag hoppas få höra det."

"Skall jag då inte gå till sjös med dig, pappa?"

"Du får icke alls gå till sjös. Jag tänkte, att du visste det,""Jag tänkte, att amiralen sagt dig, att vi begge skulle få fara," sade Henry skyggt.

"Nej, han vill, att jag blott skall taga en af mina söner med mig. Som Sam är äldst, har han rättighet att få fara,-till och med om han icke förtjenat det genom sitt goda uppförande."

Harry hängde hufvudet under det han sade: "men, pappa, om Sam ej kan genomgå examen, kan jag då ej — —"

"Nej, Henry. Din farbror säger, att det kan vara ovisst, om Sam lyckas, men att du är så oredig, att du bestämdt måste misslyckas, och för öfrigt, om det ock ginge aldrig så bra för dig, skulle jag ej ändå låta dig gå till sjös. Du har här hemma varit olydig, fåfäng, svag och opålitlig, kan jag då utsätta dig för ännu större frestelser, der din vanheder skulle skulle blifva allmänt känd och icke kunna öfverskylas."

"Åh, pappa! Men om jag vore ifrån gossarne Greville och slapp lyda en guvernant —"

"Du skall få komma från dem och slippa lyda en guvernant. Din farbror är nog välvillig att vilja taga dig med sig hem, och skall försöka att undervisa dig, så att du kan få en friplats i någon af våra skolor, när någon sådan blir ledig."

"Ack, pappa, skicka inte bort mig," snyftade Henry.

"Jag kan inte hjelpa det, Harry. Du har visat, att du hvarken passar till sjös eller i hemmet. Hvad skall jag göra med dig?"

"Pröfva mig — ack, pröfva mig, pappa, jag skall--------"

"Jag kan ej döma af dina ord, blott af dina gerningar."

"Men om jag inte får gå till sjös, låt mig genast få gå i en riktig skola."

"Nej, Henry, jag har ej råd att skicka dig till någon sådan, förrän en friplats blir ledig, och du kan endast bli emottagen der på det vilkor, att du ärmycket flitig, och att din farbror vill ha den godheten att undervisa dig."

Henry gret bittert. Det var ju alldeles förskräckligt, att nödgas läsa lexor ensam med farbror John på de andra gossarnes fristunder och att vara under tant Alices uppsigt, när farbror var i skolan.

Fadern sjelf torde ej varit synnerligt glad, ty ehuru hans röst lät uppmuntrande, låg det dock ett djupt lidande i tonen, då han sade: "om du blott ett halft år är riktigt flitig, Harry, så är jag säker på, att du blir intagen i skolan, och då blir du mycket lycklig, om du ej låter förleda dig till det, som ondt är, af hvarje odugling som liknar en Greville.

Henry gret och tycktes ej vilja låta trösta sig.

"Det gör mig ondt, att jag skall nödgas lemna dig på detta sätt," fortfor fadern, "men när jag kommer hem igen,

skall du nog inse, att detta var det bästa för dig, och då skall du anse farbror John såsom din bästa vän. Kära Harry, då är du ju en lång fjorton års pojke. Jag hoppas, att du då är rättskaffens och manlig. Du kan ej vara det ena, utan att vara det andra. Se så, god natt nu, min gosse, och må Gud välsigna dig."

Han kunde kanske hafva talat mera med Henry om hans fel och dess följder, men denne skulle säkert tänka mer på, hvad hans far hade sagt, när han blef äldre och förståndigare.

Ifrån Henry gick kapten Merrifield till skolrummet, der miss Fosbrook stod och packade in de små flickornas saker med lika stor ifver och välvilja, som om hon varit deras äldre syster.

Han tackade henne hjertligt, och utan att skicka bort flickorna, som höllo på att tråckla hvita remsor på sina bästa klädningar, frågade han henne, om hon ville stanna vid Stokesley. Han sade, att han ej ville lemna sin hustru, utan någon person, på hvars hjelp och goda handlag med barnen han kunde lita. Huru nödvändigt det än var för honom att få sysselsättning, hade han dock måst vägra att antaga ut-nämningen, om miss Fosbrook ej velat stanna, eller om hon ej handledt barnen så bra.

Han trodde, att mrs Merrifields nuvarande sjukdom var en följd af hvad hon genomgått under hans frånvaro på Krim. Hon hade varit mycket stark och aldrig tänkt på att skona sig sjelf; hon hade varit tvungen, att med alla sina små barn flytta till Stokesley under hans frånvaro, för att kunna sköta egendomen. Hon hade äfven läst med de äldre barnen samt sett efter de mindre utan någon annans hjelp än madam Freemans. Ehuru han blifvit sårad i kriget och varit nära döden i kolera, hade det ej haft några menliga följder för honom, hvaremot den oro och själsansträngning, hon måst undergå helt allena, så hade verkat på henne, att hon aldrig varit frisk sedan dess, och han fruktade, att hon aldrig skulle blifva det fullkomligt. Han bad miss Fosbrook vaka öfver henne, hvilket hans lilla Susanna ännu var för ung för att kunna göra, och att tidtals skrifva och låta honom veta, hur hon mådde, och huruvida det vore oundgängligt, att han skulle lemna allt och återvända hem. Han hade tårar i ögonen, då han tackade Christabel för hennes löfte, att med en dotters ömhet vårda och sköta mrs Merrifield. Det gladde henne innerligt, att dessa två personer, som så innerligt älskade hvarandra och så väl uppfyllde sin pligt, satte så högt värde på henne, att de behandlade henne som en trogen och pålitlig vän. Han aflägsnade sig, alltför djupt upprörd, för att vilja, att någon skulle märka det, och Christabel såg Susanna sitta tyst och sy, under det hon fuktade tråden med sina tårar, emedan hon hört, att mamma aldrig kunde blifva riktigt frisk igen, ehuru de försäkrat henne, att hon nu mådde bättre, än hon gjort på flera månader.

Bessie fällde inga tårar, men då miss Fosbrook — som hela dagen af Sams Euklides och algebra blifvit hindrad att göra flickornas söndagsklädningar fullt färdiga till resan, och derför sutit uppe till half tolf för att sluta dem — gick in i flickornas rum för att läggadit klädningarna, såg hon ett litet hufvud, som höjde sig från en af de små hvita kuddarna, och fann Bessie alldeles vaken. Detta var just ingenting att förundra sig öfver, ty hon hade alltid svårt att somna, när något ovanligt var på färde, och nu hade hon naturligtvis grufligt mycket att fundera på och var mycket glad, när Christabel föll på knä vid hennes säng och lyssnade till hennes hviskningar.

"Snälla Christabel! Jag är så ledsen, jag brydde mig aldrig om det förut."

"Hvad brydde du dig ej om?"

"Om hvad som: hände, när pappa var i Krimska kriget. Jag visste aldrig, att mamma hade så mycket bekymmer."

"Det kan jag nog tro, mitt barn, ty du var mycket yngre då."

"Och jag kände inte sanna förhålladet," sade Bessie, "eller kanske jag nu ej kommer ihåg, hur det var. Jag har försökt att påminna mig, om vi någonsin tänkte på mamma, och vet ni, Christabel, jag tror, att vi endast tyckte, att mamma var ovänlig. Åh, hvad det var elakt och obeskedligt af oss, att tänka så!"

"Jag kan nog förstå, hur det kom till, mitt barn. I voren inte gamla nog, att blifva hennes förtrogna, och I förstoden ej hennes tysta sorg."

"Nog var det obeskedligt, att vi sade att hon var ovänlig."

"Det var orätt, emedan I dermed brusten i vördnad emot henne. Ser du, när fullvuxna personer hafva en sorg, kunna ej små barn förstå deras känslor, ja, de kunna till och med ej märka, att det är något som bedröfvar dem. När de då ej äro vid sitt vanliga lynne, anse barnen dem för ovänliga."

"Men fullvuxna personer äro ibland ovänliga, äro de inte det?" sade Bessie. "Freeman är ofta ovänlig, och jag hörde pappa säga, att tant Alice var det."

"Hvar och en har sina . fel," svarade miss Fotbrook, "och om vi ej bekämpat dem i barndomen, få vi lida af dem, när vi blifva äldre. Mycket få per-söner, isynnerhet icke barn, kunna veta, om allvarliga blickar och stränga ord komma från sjukdom eller sorg, och det enda sättet, att bespara sig mycken sorg och sjelfförebråelse, är att kasta skulden på sig sjelf och vara så fördragsam och vänlig som möjligt."

"Och nu är jag äldre och förstår, hur jag bör handla," fortfor Bessie, "'men Susanna är mammas högra hand och gör allt."

"Du kan göra henne små tjenster, som kunna glädja henne och dessutom, om du deltager i din mors sorger, skall du snart glömma dina egna. Men jag vill ej tala mera med dig nu, ty jag vill att du skall sofva. Om du ligger vaken längre, så blir du så trött i morgon, att du blir gnällig deraf."

"Gnällig? I morgon?"

Bessie kunde ej tro, att detta vore möjligt, och miss Fosbrook tänkte det ej heller, ty hon visste, att så länge den lilla flickan hade något, som roade och piggade upp henne, kom detta aldrig i fråga. Nej, detta kunde blott hända Bessie, när något af dessa uppehåll eller missräkningar inträffade, hvilka så ofta pläga gäcka våra gladaste förhoppningar.

Det skulle blifva alltför vidlyftigt, att utförligt skildra barnens afsked från hvarandra. De af dem, som voro nog gamla att lägga skilsmessan på hjertat, skulle ju ock resa, och miss Posbrook var mera bedröfvad på de små barnens vägnar, än de sjelfva voro, då de sågo sin far, farbror och båda systrar fara af i giggen och gossarne i kärran. På den senare, som skjutsades af Purday, befunno sig alla kappsäckarne, och på en af dessa, hvilken hans far som kadett begagnat, satt Sam, oaktadt kärrans skakande ifrigt sysselsatt att lära sig den svåra trettiofemte propositionen, hvilken miss Fosbrook, ehuru hon läst den med honom väl nio gånger, omöjligt kunnat plugga i honom.

Johnnie och Annie önskade att få fara till sjös eller till London, eller hvart som helst, hellre än att nu lära sig svåra lexor för miss Posbrook.190

Hon lät dem ej få längre lexor, men hon tog tillfället i akt, att mera sysselsätta sig med hvar och en särskildt, och de blevo tvungna att lära sig allt grundligt. De tyckte, att hon plågade dem mycket, ty hon sade, att de skulle uttala orden rätt, då de läste, och hålla fingrarna raka, då de skrefvo. Men efter en liten tid funno de verkligen, att deras händer blefvo mindre trötta och bokstäfverna vackrare och rundare, än när de skrefvo med krokiga fingrar. De började småningom att känna tillfredsställelsen af att göra en sak bra, och de voro så snälla, att en insamling till ett svin nu kanske kunnat vara lämplig, men David tycktes icke tänka på, att börja dermed ånyo. Han hade kanske tröttnat dervid, eller också skämdes han öfver det spektakel, han tillställt, och öfver det, som den stackars Henry måst utstå derför, nog af, han tänkte ej mera derpå, och det blef marknad på Kattern Hill, utan att han nämnde ett ord om svinet.

De unga flickorna skrefvo ej ofta; man fick endast veta, att mamma vore bättre, och att de hade varit i zoologiska trädgården, att hyenan var mycket löjlig och mrs Penrose mycket söt. Sedan skrefvo de, att pappa och Sam hade rest till Portsmouth, och och att de fått ett telegram, att Sam gått igenom sin examen.

Om det hade varit hennes egen bror, kunde miss Fosbrook ej varit gladare, och för att fira Sams utnämning, gjorde de ett stort kalas i skogen, dit de marscherade i procession, hvar och en med en flagga i handen, som miss Fosbrock enkom målat för tillfället.

Tre dagar derefter, vid postens ankomst, funno de i postväskan ett bref, adresseradt till "mr David Douglas

Merrifield. Bonchamp Stokesley". Det var något rart, ty David hade aldrig i sitt lif fått ett bref. Han läste om adressen flera gånger, innan han kunde förmå sig att öppna brefvet. Men när han fick se, hvad det innehöll, utropade han: "detta är ej något bref, det är något grönt.""Det är en vexel, David," sade miss Fosbrook. "Låt mig se, det är en vexel på tio shillings. Om du skrifver ditt namn här, så skola vi gå med den till Bonchamp, så får du tio shillings för densamma."

"Tio shillings! Ack David!" skrek Johnnie.

"Jag önskade, att de voro mina," sade John.

"Det är ännu mera, än hvad Harry tog," menade Annie. "Hvem kan hafva skickat det?"

"Drottningen," svarade David lugnt, "drottningen är alltid rättvis."

Miss Fosbrook sade dem småleende, att drottningen säkerligen ej hade hört talas om förlusten af pengarne, och att det mycket förr kunde vara från någon, som ville godtgöra skadan; men hvem kunde det vara?

Hon såg, att det stod "Portsmouth" på vexeln. Kunde det vara ifrån pappa? Men hon såg på kuvertet, att det ej var kaptenens stil, utan en vacker ledig fruntimmersstil. Detta förvånade henne mycket. Om barnen en gång förut haft en hemlighet, fingo de nu en annan att tänka på, och de sågo, att miss Fosbrook ej visste mer än de sjelfva. De voro så nyfikna och förundrade deröfver, att miss Fosbrook såg, att de omöjligen kunde läsa sina lexor ordentligt, och att det bästa vore, att låta dem med detsamma gå till Bonchamp, för att erhålla pengarna. Det var en fjerdingsväg dit, och som de voro goda fotgängare, blefvo de förtjusta att få gå dit, isynnerhet som de inbillade sig, att någon annan skulle taga deras tio shillings, om de ej skyndade sig att begära dem. David Douglas Merrifield hade mycken svårighet att skrifva sitt namn med tillräckligt små bokstäfver på det gröna papperet. Gossarne satte på sig rena blusar, och Annie sin rutiga bomullsklädning, och de begåfvo sig af på landsvägen, hvar och en med sitt sexpence-stycke i handen, ty det var intet nöje att gå till Bonchamp, om man ej köpte sig något der.

David behöfde en knif, Johnnie en piska och Annie visste ej, hvad hon skulle köpa, men om hon192

blott finge gå in i en bod, så blefve det väl något råd för det.

Först skulle de gå till postkontoret, der David skulle utfå sina pengar, och denne kände sig ej litet stolt, när bokhållarn tittade ut ur sin lilla glugg och småleende och vänligt såg ned på den lille gossen, som stod på tå och räckte fram sitt gröna papper.

"Vill ni ha guld- eller silfvermynt, sir?" frågade han.

"Var så god och gif mig guldmynt," sade David.

Det var någonting, att för första gången i sitt lif ega litet guld, och David tyckte, att han vuxit en tum och minst blifvit sex år äldre, när han gick bort med en half sovereign, hvilken han mycket hårdt fasthöll i sin varma lilla hand.

Leksaksboden var vid slutet af gatan, och dit begåfvo de sig nu. Johnnie blåste i alla hvissel-piporna på piskskaften, för att utfinna det, som lät vackrast, och blef helt bedröfvad, då han fick höra, att det vackraste kostade en shilling. David tog upp och slog igen bladen på sexpence-knifvarna och undersökte dem med en domares allvar, och Annie gick omkring och frågade priset på allting, såsom folk ofta göra, då de ej bestämdt veta, hvad de skola köpa. Men ehuru Annie var litet enfaldig, var hon dock mycket god och välvillig och höll mycket af Johnnie; derför slutade hon med att gifva honom sina sex pence, så att han kunde få köpa sig en riktig präktig piska, som man kunde klatscha med, utan att den strax gick sönder.

Just i detsamma fingo barnen sigte på en vacker verktygslåda, som innehöll en liten såg, en liten hyfvel, en hammare, en borr, ett huggjern och en mängd spikar af olika storlekar. Ingen hade någonsin sett något så förtjusande. David isynnerhet, som alltid sprang efter timmermannen George Bowles, för att få låna hans verktyg, blef mycket förtjust i den lilla lådan. Hvad kostade den?

Tio shillings och sex pence. Verktygen voro mycket billiga, försäkrade bodmamsellen. De hadeblifvit beställda af en gammal fru, på hennes sonsons begäran, men sedan hade hon fått den idén, att den unga herrn kanske skulle skära af sig fingrarna, och då ville hon ej köpa dem.

"Miss Fosbrook," hviskade David, "kunde jag få lemna igen knifven, så skulle jag kunna köpa lådan ?"

"Du har ju köpt och betalt den," svarade Christabel.

"Men då kan ju någon annan komma och köpa verktygslådan," sade David tvekande.

Miss Fosbrook tänkte för sig sjelf, att detta var temligt osannolikt, ty ingen gick till Bonchamp för att köpa dyrbara saker. Hon såg, att mamsellen gerna skulle tagit tillbaka knifven, om hon kunnat få sälja lådan, hvilken, äfven till detta nedsatta pris, var mycket för dyr för de små gossar, hvilka vanligtvis besökte boden.

"Kom nu, mitt barn," sade hon beslutsamt. "Nej tack, en annan gång."

David hade tårar i ögonen, när han blef tvungen att följa henne ur boden. Dessa verktyg voro så vackra, det kliade i hans fingrar att få hamra, såga och borra hål. Nu kunde han ju ej få verktyger för den der klumpiga knifvens skull.

"Kära David, det gör mig mycket ondt," sade Christabel när de voro på gatan.

"Den der gemena knifven," sade David.

"Nej, inte för knifvens skull," genmälte hon, "jag vill att du skall tänka på, hvarför du fått dessa tio shilling."

"Emedan vi förlorade pengarne till svinet," sade David. "Men marknaden vid Kattern Hill är nu förbi, och jag bryr mig icke mera om något svin; jag vill ha borren för att borra hål."

"Ja, David, men kom ihåg, att insamlingen till svinet var af er allesammans, och att du derför ej nu har rättighet att gifva ut det till något annat, om ej alla de andra gifvit sitt samtycke."

"Men dessa pengar äro mina egna/* menade David, "de skickades till mig sjelf."

"Det tycks väl så, men tänk, om du skulle få ett bref, som underrättade dig om, att någon — kanske stackars Harry — eller pappa — hade skickat tio shillings, för att ni skulle kunna köpa ett svin, och adresserat det till dig, emedan de visste, att du var så ifrig att få ett sådant. Skulle det då ej vara en skam, om du gifvit ut pengarne för din egen räkning?"

"Men då borde de ej hafva skickat mig pengarne, utan att säga detta," invände David.

Miss Posbrook tänkte detsamma, när hon såg, huru svår denna frestelse var för den lilla gossen; hon hoppades dock, att han skulle besinna sig och hellre göra godt med pengarna, och derför sade hon vänligt till honom: "nå, kära David, om du är snäll, så skall du om åtta dagar få sex pence. Jag anser det högst osannolikt, att verktygen under denna tid bli sålda, och om de blifva det, kan man få en sådan låda från London. Kanske vi innan dess få reda på, hvem som skickat pengarne och hvartill de skola användas."

"Och om jag helt ensam fått dem, kan jag då få köpa verktygslådan?" frågade David.

"Ja, om du verkligen nästa måndag tycker det är rätt, så får du köpa den.

SEXTONDE KAPITLET.

Det dröjde länge innan David fick en idé i sitt hufvud, men satt den en gång der, var det ej så lätt, att få den derutur igen. Nu tänkte han endast på snickeri och verktyg i stället för svin, isynnerhet som ett nytt fönster blef insatt i mammas rum. George Bowles var der och hade med sig alla sina präktigaverktyg, hvilka han lät gossarne handskas med, så att de knappt hade tre hela fingrar i behåll.

En afton gick hela sällskapet till Hannah Higgins, för att gifva hennes lilla Hicka ett förkläde, som Annie hade sytt.

Hon var en ordentlig och snygg qvinna, men det fanns mycket litet möbler i huset, och det såg mycket fattigt ut

der. Trädgården var stor och hållen i god ordning, der fanns äfven en tom svinstia, och i den gick Annie och tittade och såg derunder mycket menande ut.

"Nej, miss Annie, vi ha intet svin," sade madam Higgins. "Benjamin brukar säga: mor, när jag får tjenst hos en forman, ska du få se, om jag inte skaffar dig ett litet präktigt svin, som du kan föda med trädgårdens afkastning, och som betalar hyran."

"Åh, men —" började Annie, men tystnade plötsligt.

"Har han utsigt att snart få tjenst?" frågade miss Fosbrook.

"Nej, miss, han är bara tio år gammal, och de antaga dem ej, förrän de äro tolf år; men han är mycket snäll mot sin mor och är en präktig plockare."

Miss Fosbrook var tvungen, att begära en förklaring härpå, och madam Higgins sade då, att han gick omkring och plockade upp affallna ax, och visade henne sedan små nätta knippor af hveteax, som lågo att torka på solsidan af huset.

"Ack, David!" utropade Annie, så snart de voro utom grinden, "skola vi ej gifva Hannah ett svin?"

"Det är mina pengar, inte dina. Jag tänker göra med dem, hvad jag behagar," svarade David temligt snäsigt.

Miss Fosbrook drog Annie till sig och bad henne lemna David i fred; sjelf undrade hon dock, hvad verkan det, han sett, skulle hafva på honom.

Det hade varit hans ifriga önskan att göra Hannah Higgins en glädje, så länge han sjelf icke haft en åtrå efter något, men nu hade en sådan uppstått i hans själ, och han ville sig sjelf mera väl än Hannah.Christabel fruktade, att innan hemligheten med postremissvexeln hunne bli uppdagad, skulle David visa, att han mera älskade sig sjelf, än rätt och billigt var.

De fingo ej många bref från de frånvarande Systrarne; de voro alldeles för mycket sysselsatta, för att hafva tid att skrifva, De uppräknade blott allt, hvad de sågo, utan att beskrifva det utförligt. Det bästa af allt var likväl, att den snälla mrs Penrose tagit dem med sig till Portsmouth på några dagar, för att se "Ramilies", der hon skulle stanna, tills den seglade. De hade varit i amiralens hytt, och sofvit på "små söta soffor", der de önskade att alltid få ligga. De hade äfven varit i pappas hytt, der det stod en stor kanon, hvilken man endast kunde skjuta af genom fönstret, (detta sistnämnda ord var öfverkorsadt och styckeport satt i dess ställe).

"Ack, så trefligt! Jag önskar jag hade en stor kanon i mitt rum," utropade Johnnie.

Och så hade de sett Sams koj — han hade sett så nätt ut i sin uniform och hade ätit middag med dem hvarje dag. De hade ätit tillsammans med de fullvuxna, och amiralen var så vänlig och treflig.

Dagen derpå hade de följt med pappa ut på landet, för att helsa på lady Seabury, Bessies gudmoder, en mycket gammal fru, äldre än farmor, och som ej kunde röra sig från sin stol.

"Hon gaf mig —" skref Bessie. Der var åter något öfverstruket, och "en kyss" skrifvet ofvanför.

Det, som var öfverstruket, var ett långt ord, men det var fullkomligt oläsligt, ej såsom ordet "fönster", hvilket endast var öfverstruket med ett par streck, så att man mycket väl kunde läsa det. Man såg tydligt, att hon först försökt sudda ut det med fingret, och när det ej lyckats, hade hon klottrat derpå så länge tills det blifvit en plump så svart som sot, som slagit igenom på motsatta sidan af papperet. Hvad kunde det vara för ord ? Annie och David voro båda säkra på att de ändå kunde läsa bokstäfverna. Första bokstafven var då bestämdt ett S."Men tycken I, att det är rätt att försöka läsa det, som Bessie ej vill att vi skola se?" sade miss Fosbrook.

Detta gjorde väl ej något synnerligt djupt intryck på dem, men de upphörde dock att försöka.

"Mamma hade flera gånger varit ute och åkt, och de skulle alla komma hem om lördag åtta dagar" — det var den bästa nyheten — "och så hafva vi en hemlighet åt miss Fosbrook."

David sade, att han ledsnat på alla hemligheter, och brydde sig ej om att gissa. Annie gissade hit och dit; men

miss Fosbrook kunde ej låta bli att grubbla på det öfverstrukna ordet, som hon ej ville försöka att läsa. Hon började misstänka, hvem som skickat pengarna, och var nu mer än förut angelägen om, att David icke skulle gifva ut dem. Hon vågade dock ej säga något, ty hon tyckte, att det vore foga bevändt med saken, om han icke frivilligt och af egen drift köpte svinet, och hon märkte, att han var mycket tankfull.

En dag, sedan gräsplanen blifvit mejad, roade sig barnen med att köra bort gräset i sina skottkärror. David var först med dem, men när Purday slutat att arbeta der, gick han med ett beslutsamt utseende efter den gamle mannen. De sågo honom ej förr, än då det var tédags, då han kom in i skolrummet och såg mycket allvarlig ut. Sedan han som vanligt satt sig på kistan med benen i kors, drog han en mycket djup suck.

"Hvad är det, David?"

Han svarade ej, och miss Fosbrook lemnade honom i fred, men nu kom Annie inspringande och sade: "David! David! Hvar har du varit? Vi ha sökt dig öfverallt. Hvart tog du vägen?"

"Jag gick med Purday."

"För att mjölka korna?"

"Ja."

"Och sedan?"

"Gick jag till arrendator Long för att se på hans små svin."198

"Och du köpte ett David?'1

"Purday skall i morgon fråga arrendatorn, hvad de kosta, ty han var inte hemma nu."

"Men då får du inte verktygslådan."

"Nej," svarade David. "Purday säger, att de verktyg, de göra åt små gossar, aldrig duga."

"Då berättade du det for Purday?"

David nickade.

"Ack, säg mig, hvad han sade!" fortfor Annie.

"Det rör dig inte," svarade David tvärt. Men då Johnnie kommit in och äfven han började fråga honom, kom det slutligen fram, att Purday sagt: ja, om master David fått pengarne till det ändamålet, så bör han icke gifva ut dem till något annat, och hur det nu kunde vara dermed, så vore Hannah Higgins en mycket hygglig qvinna, och master David visste inte, hvad det ville säga, att ej kunna få en bit fläsk någon enda söndag på hela vintern. Han tyckte, att det var synd, att det fattiga folket ej skulle få annat än bröd och kål från den ena veckan till den andra, derför att master David ville förstöra alla bord och stolar med att göra spånor af dem.

David hade visserligen försäkrat honom, att han ej tänkte förstöra sitt virke, men då hade Purday sagt, att de verktyg, de i leksaksbodar sälja åt små gossar, ej duga till någonting. Det vore bäst att spara ihop sina pengar och småningom köpa sig ett verktyg efter det andra af det rätta slaget, och då skulle han med tiden få en samling lika goda som George Bowles'.

Ehuru David var så ung, insåg han dock det förståndiga häri och hade redan föresatt sig, att till en början skaffa sig en borr. Men ehuru han ej sade

Miss Fosbrook var mycket glad, att David rådgjort med en så förståndig man som Purday. Hon gaf David och John tillåtelse att gå med Purday dagen derpå, för att köpa svinet. David var synnerligen ifrig att köpa ett, hvilket, som han påstod, såg så innerligt trefligt och välmående ut, och det var löjligt att se den vigtiga min, hvarmed de små pojkarna gingopå hvar sin sida om Purday, hvilken högtiden till ära satt på sig sin bästa blus.

Arrendator Long var hemma och kom ut och presenterade för dem alla sina tio svin, och när han fick veta, hvilket som var Davids favorit, förklarade han, att det var det bästa af dem alla, och David rodnade, då han

skrattande berömde honom, för det han så väl förstod sig på svin.

"Det är ett litet präktigt kritter," sade Purday, "det var minst värdt tolf shillings, men den vänliga arrendatorn förklarade, att lilla herrn skulle få det för tio, efter han ämnade det till en present. Hannahs gosse arbetade hos honom, och som han var en så utmärkt snäll gosse, skulle han gifva honom litet halm åt svinet att ligga på, när han gick hem på aftonen. Sedan tog han gossarne med sig in i salen, och medan Purday fick ett glas öl i köket, trakterade dem mrs Long med en stor skifva russinkaka och ville nödvändigt, att de skulle dricka vin, men de sade, att de aldrig fingo smaka det. Sedan frågade hon efter pappa och mamma och gjorde sådan affär af sina små gäster, att David blef riktigt förlägen och var rätt glad, när besöket var öfver.

Hvad svinets bortgifvande beträffar, så var detta en svårare affär, och David var mycket förlägen och ängslig och önskade, att det skulle vara förbi, och det med så litet bråk som möjligt. Derföre rusade han in i mrs Higgins stuga, lade händerna på ryggen och sade: "bästa mrs Higgins, var så god och gör i ordning er svinstia. Vi ha alla tillsammans gifvit er det — det vill säga, de ville göra det — och jag fick ett grönt papper i ett bref, och nu hafva vi köpt svinet, och Benjamin har det med sig hem, när han kommer från arbetet."

Dermed lopp han strax sina färde, men Johnnie stannade, och när Hannah förstod, hvarom fråga var, erhöll han så många tacksägelser och fick höra så många glädjerop, att han ej kunde tänka på något annat och var glad, att han åtminstone lagt några pence i Toby Fillpot.Annie sade, att det ej var snällt, att hon ej fått vara med och gifva svinet, och äfven miss Fosbrook blef litet misslynt. Men sedan tyckte hon dock, att det var bättre, att David ej ville göra väsen af saken, och hon tröstade Annie med, att de skulle tillsammans gå och se på svinet i dess nya bostad.

Några dagar derefter rullade en vagn fram till porten och i den var mamma, och — hvad ? Der voro ju tre flickor i stället för två! Christabel kastade en hastig blick dit och rodnade af glädje. Det var hennes yngsta syster, Dora, hvilken satt bredvid Bessie. Mrs Merrifield hade varit och besökt mrs Fosbrook, för att fråga, om hon ville skicka något åt sin dotter, och hon blef så förskräckt, när hon fick se de små barnens bleka ansigten, att hon frågade, om hon ej fick taga med sig hem en af dem, för att vara tillsammans med sin syster en månad, eftersom miss Fosbrook för närvarande ej kunde undvaras på Stokesley. Var ej detta en präktig hemlighet åt Christabel? Hvad de två systrarna smekte hvarandra!

Men hemligheterna på Stokesley hafva räckt tillräckligt länge, och vi hafva ej tid att omtala de lyckliga dagar, som Dora tillbragte der, och huru väl Johnnie såg efter henne, när de gingo ut, och huru snäll och vänlig hon var, så att Bessie kallade henne sin allra bästa vän. Mycket mera kunde jag hafva att säga om den lugna, fridfulla anda, som tycktes hafva kommit öfver hemmet med mamma, ty ehuru hon ännu ej var stark nog att sysselsätta sig mycket med barnen, var det, som om hennes blotta närvaro afhållit dem från att uppföra sig illa.

Men ännu en sak måste vi omtala, och den är, att när Annie berättade den underbara historien om vexeln och svinet, blef Bessie allt rödare och rödare, och Susanna tryckte hennes händer och frågade: "får jag tala om det, Bessie?"

Läsning för Ungdom

af utmärkta engelska författare.

Detta nya Bibliothek för ungdom kommer att innehålla goda skrifter för de mera försigkom ne ung;», hufvudsakligast valde ur den förträffliga samling som under den gemensamma titeln «Series for the Young" utkommer hos B. Tauchuitz i Leipzig, bristen på dylika böcker har länge varit så känbar att utg. vågar tro, att detta bibliothek, som årligen kommer att fortsättas, skall blifva af föräldrar och lärare emottaget med bifall. Utkomne äro hittills:

I. Ruth och hennes vänner. En berättelse för

flickor. Svenska öfversättningen försedd med ett förord af A. W. S. Kartonnerad. 1: 50.

II. Berättelser för Barn och Ungdom af Mary

Eogeworth. My svensk öfvers. l:sta delen. 1: 50,

III. Hemligheterna på Stokesley. En berättelse för

unga flickor af förf. till «Arfvingen till Redclyffe«. Med illustr. 1: 50. IV. En Krona bland flickor. Öfvers, från "An oldfashioned girl" af Louisa Alcott. Med illustr. 2 Rdr.

Hos samme förläggare har förut utkommit: Berättelser för Ungdom från eng. af Thekla Knös. I. Robert Carlson. Charlie Burton. 2:ne berät-

telser med 3 illustr. 1 Rdr. II. Rachel Johnson och hennes båda gossar. En berättelse. 1 Rdr. Bilder ur Naturen och Djurlifvet från olika verlds-

delar. Med 20 litografiskt färgtryck utförda ypperliga, taflor efter aquareller af H. Leutemann. Texten af Herm. Wagner. Svensk öfvers, af A. E. H. Stort 4:o-format. Inb. i litogr. omslag. 5: 50.

MAGE, Jean, En Brödtuggas Historia, Populär

framställning af Menniskans och Djurens lif. Prisbelönt skrift. Öfvers från 16:defranska orig.-uppl. Med 5 illustr, efter Lor. Frölich. Kart. i eleg. litografiskt omslag. 2:25.

MEUNIER, Victor, Jagtäfventyr och Naturskildringar från olika verldsdelar. Öfvers, från franskan. Med 16 illustr. Kart, i litografiskt omslag. 2: 25.

OEHLENSCHLÄGER, An., Nordiska Hjeltesagor.

Vaulundurs Saga. — Hroars Saga. Öfvers. 1: 25.

— Berättelsen om Orvar Odd. En fornnordisk Sga.

Med 3 illustrationer. 1: 25.